

Bálint Béla

Az új világ első angyala

Sp=1.5

BÁLINT BÉLA

AZ ÚJ VILÁG ELSŐ ANGYALA

DRÁMA

© ® 1995

Írta: Bálint Béla

© ® Bálint Béla, 1995

ISBN 978-615-82557-0-7

Kiadás helye: Szombathely, Hungary

**HA NIETSCHE-nek IGAZA VAN,
AKKOR ISTEN MEGŐRÜLT,
TEHÁT...!**

*„Emberként, aki egész életét a legtisztább tudománynak, az anyagkutatásnak szentelte, az atomokkal kapcsolatos kutatásaim eredményeként annyit mondhatok: nincs anyag, mint olyan. Minden anyag keletkezik és létezik. Csak egy olyan erő hatására, amely rezgésbe hozza az atom részecskéjét, és összetartja az atom legapróbb naprendszerét. **Fel kell tételeznünk az erő mögött egy tudatos és intelligens elme létezését. Ez az elme minden anyag mátrixa.**”*

Max Planck (Fizikai Nobel-díjas)

**Benedictus -
qui venit in nomine Domini...**

Tökéletesre teremtetted a TE képmásodra,
az élettől meg kapunk néhány hatalmas
pofont... és máris rohanunk Hozzád vissza!

Bocsáss meg...! Kegyelmezz...! Védj meg...!
Ilyeneket mondogatunk... mert élni akarásunkban
Nélküled mégiscsak tudatlan árvák vagyunk.

**Pedig a CSEND mindig „ott” van, csak
nem halljuk a zajtól...**

**Pedig a világ olyan, mint árnyék a vízen...
állandó mozgásban van, és mégis
ugyanaz...!**

**Pedig az anyag csupán olyan ATÉR-ben,
mint homogén vízben az örvény...**

Ezért engem az **ERŐ** érdekel...
az erő... amely az
emberben lakozik
ÁLTALAD!

Bálint Béla 1999

– **Ó, mily gyönyörű bíborvörös s meleg a hajnal-fény!** – mondta fáradt, véreres szemeit dörzsölgetve az éjszaka őre, a Katona, kinek megváltást, pihenést jelent a reggel. S szakadatlan dörzsölgette tenyerével barázdáktól ráncos, puffedt szemeit.

– **Gondolod?!?** – nézett fel kérdőn s kihívóan a Csillagász. - **Ostoba beszéd! Hiszen imádott csillagaim a „TE” fényességben olvadnak szét!**

Szeretem őket...!

A fél életem ráment már, hogy közeli barátságot köthettem velük. Ismerem mozgásaikat, színüket, halmazaikat! S, ó... vajon mit érhettem volna el még számításaim végtelennek tűnő tengerén, ha NINCS ez az általad oly boldogan köszöntött, dőre fény!

Állandóan elrabolja napjaim felét... csökkentve ezáltal munkám hatékony termését.

A „TE” önző Napod – melynek olyannyira örvendsz – elbűjtatja előlem drága, kis csillag-gyermekeim milliárdjait, melyeket évek óta szemmel tartok s számlálgatok...! Örülsz, mert hozza neked a pihenést... lusta, rest népség... önző vagy, mint imádott Napod, s vajh mit számítok e játékban... ÉN?!?

– **Micsoda buta, zsörtölődő, gyermekbeszéd...?** – lép színre a bölcs Filozófus. – **Hát persze... CSAK emberek vagytok, kiket többnyire szakbarbárnak alakítá a sors.**

Gerincvelővel élő, ösztönös állatok. Szűken látjátok a világot, s nagy bajotok: nincs Istenetek – szavamra mondom én – bár állandóan keresitek... de elmétek a valódi dolgok látáshoz s megértéshez gyenge még.

Agyvelőtök kihasználatlan pang csak, mint aszályban a merítő-edény...! Legfeljebb csak vér járja át hasztalan... Isteneket – legfeljebb – csak magatok képére festetek, s imádjátok a falat...

Képtelen oly magasságokban szárnyalni gondolatotok, mint egy FILOZÓFUSÉ!

– **Ó, a beképzelt...** – mondá az éjszakai Őrkatona.

– *Nem vagytok képesek egybe fogni AZT, mi egységben szép, ke-
rek, egész....!*

*Ti inkább darabokra töritek szét, s azt hazudjátok tenmagatoknak
is: ím, mi vagyunk a specialisták... Miközben milliomod részét
sem engeditek be agyatokba annak, MI tökéletes, s egész... hatá-
rozottan kényelmes szempont... bolond népség!*

– *No, de hát ez hallatlan... – ámuldozott méltatlankodva most már
a Csillagász is. – Ki vagy Te, embernek fia, hogy így sértegetsz?*

– *Én vagyok a Filozófusnak nevezett egyed, aki képes egyben látni
mindazt, mit a tudomány szemenként csipeget! Olyan elődök mun-
káin állok én, akiket Platón, Arisztotelész, Hegel – vagy éppen –
Kantként ismerhet, illetve keresztelt el ez a dőre nép!*

– *Én ugyan nem ismerem őket... – csodálkozott el a Katona.*

– *Persze, hiszen Te rabszolga voltál... vagy... s leszel... minden
időkben. Ezért vagy hát – időtlen-dőre...*

– *Dőre...? Éééé?! No, hallja, lehet maga bármilyen uraság,
szabályám menten kényes, fehér bőrét hasítja szét... – csörrentette
meg kardját a Katona.*

– *Azt hiszed, hogy hideg acéllal s robbanásra képes porokkal le-
győzheted a világot... ostoba?! Legyőzni... Ugyan, hiszen még
megismerni sem vagy képes, akármely apró szegletét!*

*Tudd meg hát végre... téged minden korszak hatalma arra prog-
ramozott, hogy véd, óvd... No, nem a sajátod, te szegény... nem!
Ez ugyanis igazságos lehetne még...!*

Nem!

*Neked mindig a másét kell védened, mert a hatalom ahhoz is
gyenge, hogy – NÉLKÜLED – megvédelmezze önmagát... önma-
gától. Ennyi csak ott az ész!*

*Így alkot meg téged – te „nagy vitéz” –, aki nem gondolkodsz, ha-
nem vakon cselekszel kiszolgálva őt, a hatalmat, minduntalan. S,
miért?!? Teszed ezt néhány hamis biztonságot jelentő hamis ezüs-
tért! Szegény, programozott, valójában tudatlan szolga...!*

Vagy nem látod-e a világot, hogy milyen?!?

A Te fajtád az, amely pár soványodó garasért embereket... sőt, ha kell, gyermeket is öl, bárhol a világon. Miközben tiszta ruhában, jó ételek fölött dőzsöl a VALÓDI hatalom, kinek addig jó, míg Te nem gondolkodsz csak vakon, s némán szolgálod azért a pár garasért... viasz-aranyért!

Hát ez vagy Te, aki úgy gondolja, hogy acéllal az oldalán... úr lehet. Miközben a valódi hatalom – amíg Te táncolsz a „színpadon” – a háttérben furulyáz! Írja a „dallamot”... Érted-é, te meg-átalkodott?

A Katona a háttérbe húzódik, s morog szaporán:

– Lám, ez a fizetség éjszakai virrasztásomért... S, Istenemre, igaza lehet ennek a bölcsnek...!

Ez a legfájóbb! De, hát önmagamnak mégsem hazudhatok!

Amíg én éjszaka, esőben, fagyban kint strázsálok, a valódi hatalom báltermeiben mulatja napközben egymástól ellopott pénzét, vagy meleg, gazdagon díszített házaiban öleli hazug kedvesét, s majd kéjesen elnyújtózva, örömmel s gyönyörrel jóllakva az „igazak” álmát alussza rég...!

S, nekem csak apró morzsákat szór a hatalom, hogy számat befogja, s holnap ismét őrhelyemre érjek én...!

Jobb, ha tovább hallgatom ezt az örültnek látszó, ámbár bölcseségeket beszélő személyt.

– Vagy az emberi faj nem olyan-é, mint a piszkos, tajtékozó hab a világ tengerén?!? – folytatta a Filozófus. – A Természet, mely állandó szenvedés, vajúdás révén kitermeli, kidobja önmaga tisztaságából, felszínre löki a szennyes habot, mely ott csak TEHETETLENÜL lebeg, nem ismeri a nagy kérdést, még azt sem, hogy MI-BŐL lett!?? S, mivégre és valójában hová megy?!

Csak imbolyog, míg el nem jön érte a vég.

– A „bölcsebb folyadékok” valóban megszabadulnak a beléjük került, számukra már MÁS minőséget képviselő, idegen „morzsáktól”, s koszos tajtékként választják ki önmagukból, saját TERÜKBŐL... Vagy nem így cselekszik-é a mézédés bor, amikor kiforrja

saját testéből az értéktelen habot... – szolt, s színre lépett a Vegyész.

– Szavamra, akárhogy figyelek, egy kukkot sem értek még... – mondta könyvei mögül feltekintve a Csillagász.

– Ó, Ember... éretted érdemes tanítanom... más éretlen fülek számára egyébként e „hítvány” tanokat az idő szele fújja gyorsan a hatalmas Térbe szét... – veregette örvendezve meg a Vegyész vállát a Filozófus, magához ölelte és a távolba merengve folytatta:

– Nemde bár, Te vagy a „nagy” Vegyész?

– Úgy bizony, jó Uram...

– Nos, Te az átlagosnál értelmesebb lény, képzelj csak el a Természet... TISZTA LÉNY... s önmagából állandóan kilöki azt, mi nem olyan, mint Ő.

Vagy az ember tiszta minősége talán a természetnek, vagy csak a szennyes habja csupán??!

– Nehéz kérdés, jó Uram, kétség nem fér hozzá...

– Nézd a Földet! Ne szorítsd elméd korokba... – hiszen kortalan benne az elektromágneses tér – egyetemesen lásd, MI AZ, s nem egyéb.

Vajon az, ki Auschwitz-ot tervezte... bölcs volt talán?!?

– Mérnök lehetett, de... – húzott a vállán egyet a Vegyész.

– Vagy ez az önmagára olyannyira büszke, agresszív lény – aki agresszívebb a legvérengzőbb vadállatnál is, amely az afrikai szavannákon valaha is élt, s most is ott pihen... miután jóllakott, más dolga nincsen... s ezt követően semmi rosszat nem cselekszik...

Nem úgy az ember, ki jóllakva cselekszi meg a legtöbb bűnt s gonoszat. Ám a hívő ember tudja jól... ezért nincs kegyelem oda-fenn...!

Vagy nem ő eme bolygó legagresszívebb élőlénye?!

– Szavamra AZ! – mondta elmerengve a jó Vegyész. – Nos, ha nem ő lenne, akkor most az oroszán beszélne itt helyetted, vagy a véres szájú párdúc, s az ember ott szunyókálna a szavannán legyőzve általuk, vagy éppen az erdőben... talán.

Az evolúcióban mindig az erősebb, agresszívebb kerekedik felül!

– Hát, igen... ez egy ilyen bolygó, ahol mindig megeszik valaki... valaki mást! Hogy fenntarthassa önnönmagát!

Ez az ára az életben maradásának – sóhajtott, s igen gondterhelten látszott a Csillagász. – A gyomor kegyetlen, s több, mint gondolnánk...! De mit tegyünk, ha ez a szabály?!

– Ez nálatok a létkérdés – folytatta a Filozófus. – Véres, barbár folyamat, tagadhatatlan.

Az igazi baj az, hogy ez a „törvény” évezredek során génjeitek részévé lényegült!!!

Rá voltatok kényszerítve, hogy öljetek az életben maradást jelentő élelemért, s mikor megszereztétek, akkor már egymást öltétek, hogy kié legyen a TÖBB s a jobb... Így ment ez évezredekén át!

Hát csoda talán, hogy ezen vad, barbár lendület alig hagy alább...?

S, mikor már nem lenne szükség rá, pihenésetek sem egyéb, mint a vad, barbár, erőszak utáni vágy! A gladiátorok harca életre-halálra – hadd őrzöngjön a nép... A pankrációs ketreceitekben zajló nyers erőfitogtatás, létezik-e ennél sötétebb mély?! S, ezáltal a nyers hús helyébe lép: A PÉNZ! Létezik-e ennél nagyobb rászédettség?

S amit Ti büszkén neveztek „társadalomnak” – az nem egyéb, mint túlnépesedett HORDA csupán. Ki ország nevű törzsekben tömörülve vívja öldöklő harcát egy-egy dombért, mezőért, folyóért... s, az ott rejlő jobb falatokért.

Egy Föld-méretű üvegcsésze túlburjánzott szövettenyésze...!

A Természet: CSODA... még inkább a törvényei... mögötte a végtelen intelligencia. Ám az ember által összeeszkábált, nagyképűen társadalomnak nevezett – valójában – HORDA nem egyéb, mint törvényeiben öncélú, és emiatt még tudatlan: létforma!

Vagy a gyermekét világra vajúdó, majd rongyokba burkolva a szemetes edénybe rejtő lény ember-é!??

Vagy a zsoldért ÖLNI képes katona – a civilizáltnak mondott Európában – ember-é!??

Vagy a saját szervezetét, testét s elméjét kábítószerekkel „felrob-bantó” diák egészséges ember-é!??

Vagy inkább örült!??

S az a hatalom, amely lehetővé teszi, hogy ezt tegye, sőt, még olykor biztatja: egészséges-é vagy pedig sokkal inkább aberrált!??

Nem ismeri be saját TEHETETLENSÉGÉT a „nagy” és „büszke” állam, melyben minden időkből kevesen élnek jól csupán, így hát „humánus”, bár sokkal inkább ÁLHUMÁNUS filozófiákat kreál. S nem hogy megengedi, hanem még inkább belekényszeríti népét, hogy így meneküljön a HORDAJELLEG igazságtalanság-tengere elől!

Vajon ki vagy milyen gonosz varázs az igazi bűnös, mondd hát???

Az „állam” nevű hordalék sötétségben tartja népét, nehogy felismerje a NAGY összefüggést, a mindennek fölötti természeti törvényt, mely soha nem azonos azzal, minek neve ocsmányul... társadalmi megbékélés...!

– Hát, ez az! – sóhajtott a Vegyész – Jó lenne már nagyon a béke, de nem papírra írt hazugság képében!

Persze, hogy megengedi az állam, mert fél az emberi cselekedet ezen végső zsákutcájához vezető IGAZ okrendszerek felkutatásától, fél az igazságok kimondásától, mert ez az ő álhatalmának a végét jelentené. Könnyen és gyorsan felismerhetővé válna az igazság!

Nevezetesen, hogy hordajellegeből adódóan képtelen emberhez méltó életkörülményeket biztosítani „társadalmának”!

S, mint régen egy fekete-bőrű rabszolgát, most egy egész népet ad el jó pénzért...

S gyengének hazudja azokat, kik nem kívánnak részt venni a hordán belül folytatott, mindennapi megélhetésüket biztosító – alapjaiban igazságtalan – önemésztő és emberhez méltatlanul kegyetlen harcban.

Valamikor az ember EGYÜTT harcolt fajtársával a nyers húsért, s immáron a „modernnek” hazudott korban, egymástól elidegenítve, egymás torkának esnek a pénz nevű cafatért...

Semmi nem változott itt, jó barátaim!

Csak most nem kő-dárdával támad a horda mamut ellen, hanem magányos farkasként, fegyverrel zsebében vagy késsel a kezében bújik meg városok, rosszul kivilágított utcáinak sarkain, s erőszakot követ el felebarátjának gyermekén!

Talán éppen fehér ingben, úri módon felöltözve, s ráadásul mosolyogva: embertársát fosztja ki az – intellektuálisnak nevezett bűnöző – „üzletember”!!

-- Különlegesen képmutató állatfaj, az bizonyos...! – morgott szinte csak magának a Csillagász.

– Jah...! Nem hazudtolhatjátok meg önmagatokat, soha! Hazudhattok, amennyi jól esik – legfeljebb önmagatokat ámtíjátok... Hol hát itt az a becses minőség, amelynek neve „társadalom”...? Lényegét tekintve horda ez, csak kifinomultabbak a módszerei – vette vissza a szót a Filozófus. – Vagy az egészségtelen, fajotokra nem jellemző életmód miatt saját immunrendszerét TUDATOSAN szétziláló lény ember-é!??

Vagy pedig oly gyöngé az értelme, hogy ösztönei rabszolgájaként leledzik itt a Földön csupán???

S, még tüntet is állati ösztönökre épült, vélt jogaiért! Teheti, hisz még ezzel foglalkozik, addig a hatalom a zsebeiben – nyugodtan kotorász...!

– Kétségtelenül hasznos „divat” a túlnépesedés ellen. S a cinkos hatalmi hallgatás pusztító súlya alatt a szellem s az erkölcs végképp elvész – mondta élesen, értve a problémát, a Vegyész.

– Holmi hormonoknak nevezett vegyi molekulák legyőzik a magasabb rendűnek, univerzálisabbnak teremtett energiát! Mely az emberi agy piramis sejtjei között hullámozó, tiszta, elektromágneses fény!

Amennyiben így van, akkor az emberre oly jellemző – sokszor büszkén hangoztatott – szellemi fölény hiánya miatt lényegét tekintve ember-é!?? – kérdezte a Filozófus ismét.

– *Ádámnak Ádámot teremtette volna Isten s nem Évát, ha ezt látta volna jónak!* – támasztotta alá a Csillagász is az előző gondolatmenetet, majd folytatta. – *Bár az emberek közti fő kapocs a szeretet, s nem fő szerep: a nemé! Az igaz szeretet a magasabb erő s nem a fizikai fölény. Vagy olyannyira elidegenült, magányos-é az ember, hogy megértő társ után már az állatvilágban kutat ismét...?!*

– *Mondom én néktek: ez az ördög műve, nem egyéb!* – állapította meg a Katona is, s igyekezett az alaklomhoz illő, bölcs arcot mutatni.

– *Vagy mégis lehetséges-é, hogy az oly büszke Ember többsége, nem egyéb, mint ösztönei által fogva tartott és irányított lény-féle?* – igazát tovább bizonygatva simogatta szakállát a Filozófus, miközben huncut szemeivel fürkészte a többieket. Majd folytatta. – *Színes papírdarabkákkal, amelyeket „játékos” kedvükben pénznek neveztek el a föníciaiak, ezzel próbálják a világpenz urai, kordában tartani ezt a hordát!*

– *Hát, nem lehet könnyű dolguk...* – vágott közbe a Vegyész.

– *Ámbátor, ami jónak bizonyult egy birodalom irányítására, vajon megfelelő-é egy egész bolygót benépesítő faj által alkotott közösség – ráadásul igen csak heterogén közösség – irányításához is!??*

Vagy a történelem által feljegyeztetett papírtekercsek nem arról tanúskodnak-é, hogy egy adott időbeli ciklusossággal, időről-időre csapdába esik általa ez a dölyfös faj! – fűzte tovább a Filozófus. – *Értékromlás, infláció világméreteken... időről-időre. S, jön az új és újabb pénz... történelmi koronként. Mert itt nem lényeg igazán a pénz. A nyomtatásának és elfogadtatásának joga a valódi tét! Úgy biz’ ám!*

Immáron hányadszor menekül nemesfémbe a koszos, kiszolgált, értéktelen, vén papír... hogy azután ismét születhessen újabb generációk lelkét mérgező, gonosz csapdaként! Marad ugyanaz, mi volt rég. A valódi földi hatalmakat kiszolgáló, emberek tömegeit kordába tartó eszköz.

Időleges táncát ismét eljárvá... háborúba taszítja összes hívét, immáron egész nemzetek megrontójaként...!

S, hogy ezek az „uraságok” milyen lusták is valójában, misem bizonyítja jobban, mint az imént elhangzottak.

Kétezer év is kevés nekik, hogy ehelyett az abszolút igazságtalan, nevetségesen kicsinyes eszközféle helyett valamilyen jobb, igazságosabb, emberhez méltóbb irányítási módra leljenek.

Vagy szellemi képességeik gyengébbek, mint kétezer évvel ezelőtt élt elődeiké...!?

– Jól gondolkodik a bölcs Filozófus... – dörzsölgette borostás állát a Csillagász.

– Biz’, így újra meg újra tetemre hív benneteket az IDŐKVANTUMBAN eme csapda – tartotta tovább előadását jó Filozófusunk.

– Felhizlalja önmaga lényegét, az irigységet, a bosszút, a mindenáron birtoklás ősi-állati ösztönét, átcsap fejetek fölött, s bestia módjára szörny-vigyorát szórja szét... csapdába estetek Ti, bizony mondom.

Nem most, hanem már nagyon rég!

Majd lassan ráébredtek, hogy eme gonosz és fortélyos formájában nem is csak nem működőképes irányító eszköz, hanem a HORDA továbbfejlődésének belső INHIBÍTORA... ez a fajta... „világ-pénz”! – mondta gúnyosan. – Íme, ez hát az igazi arca!

Vajon képes-e szellemetek felismerni mindezt, s új módszereket alkotni... hogy angyalok módjára élhessetek Földeteken!??

– Ó, nagy Filozófus... ehhez kellene egy eredendően új világkép!!! Amely új törvényeket hozna, s talán boldogabb kort is és reményt – sóhajtott lemondóan a Csillagász... – Való igaz, a pénz, mint olyan, talán elégséges volt egy föníciai állam vagy egy másik, s megint egy újabb állam irányításához, de a Föld-méretű bolygót benépesítő emberi nem – amely mellel már készül anyabolygójának elhagyására – talán már egyáltalán nem tartható kézben a pénz által.

S, valóban – éppen eme korhadt rendszerre utaló jeleket figyelhetünk meg manapság a világban.

Mikor ismerik ezt föl „jól képzett” közgazdászaink...!? Vagy lustaságból marad az örök tüneti kezelés, mely emberi életek tízezreinek feláldozásával, háborúkkal mindig tovább élteti a koszos papírpénzt!?

– Ó... már nem reméltem én, de mégsem volt hiábavaló idővesztés beszélni néktek magas mívű igazságokat... Istenemre, remek közönség... Mintha maga lenne a jövő Emberiség. Gyorsan értitek az Igazat s a Jót! Mert életek valódi és igaz záloga az, hogy fajok TANÍTHATÓ! Isten kezében egyetlen reményetek ezen tulajdonságotok. Amely nemesebbé tesz majd benneteket, ha igazán figyeltek, s nem restként henyéltek.

S a Természet, mely egyetemességét tekintve magasabb minőség, mint az ember maga, aki csupán része egy nagyobb, egyetemesebb egységnek, a Természetnek!

Nos, lám mindenki megérté... így válik habbá, mocskos tajtékká, kiküszöbölendő sárrá az, mi legfőbb értéknek kiáltja ki ÖNMA-GÁT: a pénz! S, a vele szorosan együtt járó, elavult társadalomszervezés!

Pedig parány csupán abban, amelyből vétetett, s íme, nem látja az erdőtől a fát...

– Bocsáss meg, jó Uram! – szolt, s színre lépett a Pap, majd szelíden folytatá. – A magam csendességében hallgattam már jó ideje szavaidat, miként káromolod az embert.

S, általánosítva egy kalap alá veszed a jót s a rosszat.

Én azonban – részben hivatásom évek során összegyűlt tapasztalatai alapján – úgy látom: habár minden embernek van lelke, de mégsem egyformán emelkedett AZ...!

– Jól látod öreg, bölcs, idegen pap! – válaszolt a Filozófus, s tovább gondolá a logikát. – Jer’ vélem gondolataim útján, hiszen a Természetből kiválasztódó, tobzódó tajték még strukturáltabb rétegződést mutat. Szó sincs egységről...!

Tiltakozna ez ellen –mondjuk – egy pap, aki egész életét másokért s Istenért áldozza fel, önszántából... Nos... tiltakozna tehát – gondolom –, hogy őt, az ő lelkiületét, szellemének felkészültségét

mondjuk egy bérgyilkos, zsoldos katonáéval azonosítsák. Aki pénzért – melyet előbb jó mélyen kielemeztünk – gyermeket lő agyon a nyílt utcán, fényes nappal, orvul, lesben állva...

– Lám, mit művel a pénz... – suttogta szinte csak magának a Csillagász. S mély gondolatokba merülve ráncolta homlokát.

– Vagy éppen fordítva... – folytatta a Filozófus. – Ostobaság lenne tehát azonosítani őket ezen szempontból, pedig – állítólag – mindketten embernek születtek...

– Mi hát a megoldás? – kérdezte Pap.

– Az elszánt s nehezen megszerezhető TUDÁS... az ismeretek szent tárháza iránti vágyakozás, mely nem engedi, hogy maga alá gyűrjön ez az aberrált világ! Ezért nem tehet ez ellen a tudás ellen semmit az egyház. Fogja meg inkább a tudás, az ismeretek kezét, s mint két jó testvér, haladjanak szépen tovább!

Amennyiben tovább tanulmányozzuk a kérdést... finom, de lényeges részletek figyelmen kívül hagyásával lenne azonos eme elnagyolt szemléletmód. S való igaz, zsákutcába vezetné a bölcs elmét! Olyan elégtelen vizsgálódásnak számítana, mintha szemünk – amely most értelmünket helyettesíti ezen metaforában – egy bizonyos szintig lenne képes csak, felbontani valamely formát vagy jelenséget, képet.

S, az alkotó részek nem hatolnak át a felfogás eme szűrőjén – folytatta a Filozófus.

– Ostoba, durva beszéd... hogyan lehetne egyforma a pap s zsoldos-katona... – dörmögött, s végigsimította zsíros bajuszát az őrt álló Katona.

– Lám... – kacagott fel a Filozófus – nézd, jó atyámfia... – fordult a Pap felé. – Még ez a „programozott”... vagy még modernebb kifejezéssel élve „egyszer használatos” rabszolga is képes felfogni ezt...! Persze, hogy nem egyforma!

A mocsok, tajték alján, a hab elnehezedő lelkű egyedei helyezkednek el.

Sokszor dőre, nehéz lelkük, s oktalan értelmük miatt: visszaoldódnak a „folyadékba”!

A „folyadék” által elfoglalt Térbe.

*– Vagy még egyszerűbben, az alantas Térbe... Mi csak úgy nevez-
zük, a pokolba – mormogta a Csillagász.*

*– Visszasüllyednek, bizony! S, ha ismét háborog a Tér, újra csak
habbá válnak felszínén...!*

*– Ez a karma... hallottam már valahol róla, fiam – mondta a Pap
elgondolkodva.*

*– Hát, persze... a pokolba velük, ezen nehéz lelkű barmokkal, vagy
nem ezt írja-e a Biblia? – mondta újfent a Csillagász.*

– Úgy bizony! Drága jó testvéreim...

*– Lássuk, mi van a „hab” egyéb szféráiban...? – türelmetlenkedett
a Csillagász. – Például a felszínén?*

– A felszínén jó esély van a szökésre!

*– Szökésre??! – csörrentett egyet kardjával a Katona, s mogorván
tekintett körbe.*

*Még lábával is dobantott a nyomaték kedvéért. – Itt ugyan soha,
itt én vagyok az őr-katona...! – rikkantotta.*

*– Igen! A szökésre! Hiszen a felszínen a hab, a tajték feltisztul-
tabb, könnyebb „elemei” kell, hogy elhelyezkedjenek, melyeknek
már kevesebb közük van a MÉLY áramláshoz, örvényhez, zűrza-
varhoz... értelem nélküli ösztönvilághoz!*

*Könnyebb, légiesebb fázisra vágnak. Riasztja őket a mély kaoti-
kus világa!*

A KÁOSZ, KÁRÓN TÚLI LADIKJA...!

Őket már a szellem vonzza!

*Könnyen „elpárologhatnak”, s Istenemre mondom, olykor segítő
angyal-kezek emelik őket még magasabbra... ezáltal „megszökve”
az ősmocsokból. Szárnyakat nyernek sorsuktól. Megigazulva!*

*S, kitágul értelmük számára a LÉT, melynek neve nem egyéb...
oly zseniálisan egyszerű... mint a végtelen TÉR!*

*Sokkal kevesebb ott a rab energia, mely nem egyéb, mint az
anyag... s legyőzi őt, miből több van: a FÉNY!*

*Univerzálisabb fázisa ez a létnek, hová csak emelkedett lelkek lép-
nek, egyetemesebb TÉR, hol – bár megmarad a szabad akarat, s*

ami fontos, a tudat – ám ennek ellenére mindig jó felé tér döntéseiben...!

A végső oknak: az ARKHÉ-nak önmagához közelebb álló minősége, mint a fény által rabul ejtett protonhalmaz... vak-anyag, időleges struktúra... Ezért is semmisül meg abban a „mély” vagy talán magas fekete lyukban!

– Időleges??! Nem tévedsz Te, barátom? – mondta a Csillagász – Időleges AZ, amely millió évekig egzisztál??? A bolygók s halmazok, holdak... milliárdjai bizonyítják, hogy az anyag nem időleges...!

– Többet vártam volna tőled, ne csak szemed tapasztalásába rejtett lencsék fölé – s hidd csupán azt, mit látsz –, hanem hivatásod igaz művelői számára olyannyira jellemző matematika területére küldd kalandozni elméd, s meglásd, szökkenve új mezőre talál...! A Természet a matematika nyelvén szól hozzád csak igazán! Keresd, hogy hol jár elől ez a csodálatos tudomány. S, egyszer csak megtalálod majd a kvantumfizikát!

Mint tette azt Démokritosz – kinek nem holmi anyagból készített műszer volt „fegyvere”, hanem saját elméjének szent értelme, melyben, tudta jól, nem csalatkozhat soha...!

Hiszen Istentől kapta! S lám, élesen látta AZT, mit kétezer év vajdott ki – műszerek által –, az atomok világának rejtélyét!

– Az anyag a végtelen időben lebomlik azzá... AMIVÉ! Gondolj a radioaktivitásra... – mondta a Vegyész. – A végtelen időben magára hagyott anyag azzá válik... AMIVÉ...

– Mivé? – kérdezte tágra nyílt szemekkel a Katona.

– Tisztasággá... Fénnyé... Energiává... elcsendesülő Mezővé... – mondta csendesén a Pap.

– Úgy bizony, jó barátom! – lépett hozzá a Filozófus. – A tömeg nem egyéb – lényegét tekintve – mint TAPINTHATÓVÁ válása a háttérben meghúzódó lényegnek! A végtelen tér gyermekeként így válik érzékelhetővé maga, ATÉR!

– Lényegnek...? Miféle rejtélyes szavak játszanak ajkaidon...? – lépett most már közelebb a Csillagász is.

– *Tudod, barátom* – mondta megnyugtatta a Csillagászt a Filozófus
– *ott tévedtél el... pontosan úgy, mint társadalmatok, hogy nem arról beszéltek, ami magában foglal s ápol, hanem csak arról, amit láttok....!*

– *Nem értem!*

– *Nem bizony! Hiszen egyetlen érzékszervetek, a szemetek tart rambul benneteket... pedig ott van még egy hatalmas lehetőségetek! Istenetekről ajándékba kapott legmagasabb rendű szervek, mely összegyűjti ezen anyagi világ dimenziójában nyerhető információk özönét, szelektál, szintetizál és elvonatkoztat. Ám ennél sokkal többre képes!*

– *Nevezetesen?*

– *Átlát a TRANZSCENDENTÁLISBA! Az érzékeiteken túli világ dimenziójában képes ragyogóan tájékozódni absztraháló képessége révén! Elvonatkoztat, s ekkor már nem köti többé a rideg anyag!*

– *S, mi található az anyagon „túl”, mester?* – kérde a Csillagász.

– *Az Energia! Melynek csak bizonyos elemeiből épül fel... manifestálódik az anyagi világ.*

Az anyag nem azonos azzal, ahogyan... most még ti gondoljátok... Nem értetek valós, létező dolgokat... nem bizony! MÍG A TÉR SZÖVETÉT FEL NEM TÁRJA AGYATOK, addig csak körbe jártok, s imígyen nem is tudhatjátok, miképpen szakadnak ki belőle az atommagok! S, ez a vidám kis társaság épít fel csupán egy új dimenziót, mely ELNYELETVÉ egzisztál abban a „szövetben”, amelyből vététt! S, sokkal gyorsabb, mint a ti dimenziótok! Itt már nem köti sebességét a tömeg-lét, itt hullámként a végtelenben terjedési sebessége már nincs is...

– *Újabb dimenzió átlépés....!?* – merengett el a Csillagász.

– *Benne EMULGEÁLÓDIK formailag, bár – tudod – a folyamat sokkal aktívabb... benne, melyből vététt, melyhez majdan megtérni vágy....! Hiszen ott várja a hőn vágyott örök ifjúság!*

– *Új dimenzió??* – mondta ki immár hangosan a Csillagász.

– *Úgy bizony! S, ez esetben nem egyéb, mint – általad olyannyira kedvelt – SZEMEDDEL LÁTHATÓ anyagi világod...!*

De Te, jó testvérem a Térben... – fordult immáron a Pap felé a Filozófus – Te már a hab tetején élsz... igaz hited által. S Istenemre mondom, nemsokára magasabb szférákba lépsz!

Leveti lelked kopottas gúnyáját, megszabadulva mindentől, mely ezen „báb-páncél” fenntartásához nélkülözhetetlennek ítéltetett, lelked METAMORFÓZISÁNAK ezen köztes emeletén...!

Lelked imígyen szabadon s örvendve táncol át magasabb szférákba, a benned kialakult, s immáron benned élő szeretet és jószágod eredményeként.

Tudod, testvérem, ez a metamorfózis nem kevesebb, mint a lélek metamorfózisa... Iránya pedig sokkal magasabb létformák felé tekint!

Az anyagi lét csak báb-lét, mely gúzsba kötheti olykor azt, amit szabad szellem szárnyalásnak szokás nevezni. Mégis nélkülözhetetlen, hiszen belőle „röppen” fel majd a magasba, tágabb dimenziók, TEREK felé... miután megérett benne az intelligencia szent hármasa. Az értelmi, az érzelmi és az erkölcsi intelligencia!

Ez az emberi lélek fejlődésének folyamata!

– *Szépen beszélsz jól gondolkodó, nemes uram! – szólt a Pap.*

– *Micsoda szárnyalása indult itt ismét az emberi elmének! Egy perc szünet sincs, oly sebesség ez... Leülök hát, s figyelek, hátha tanulhatok még újabb, szent dolgokat... – szólt jó Vegyészünk.*

– *Tanulhatnál, bizony... bölcs Vegyész uram... de nem csak Te, hanem egész generációd. Bár nem szabad sürgetnem néped, hiszen az ALKOTÓ türelme végtelen, s mindig annyit ismer a nyáj, amennyit a Pásztor jónak s elegendőnek lát... Sem többet, sem kevesebbet, mindkét véglet túl nagy bajt hozna rá! – magyarázta tovább a Filozófus. – S nem homályosan ám, nem... az mit sem érne! Végül még a Teremtést vonná kétségbe, s taszítaná feledésbe.*

Ez a kép a VALÓDI képe a végtelennek, mely egyetemes, örök, s ég benne a kiolthatatlan indulat... Élesen s félreérthetetlenül – tisztán szeretné LÁTNI ÖNMAGÁT!!

A FESTŐ, ki fájdalmas magányában álmódja meg nagy művét: a képek képét... s fellobban benne a teremtés utáni vágy!!!

Végtelen a tökéletes csend, az abszolút mozdulatlanúság, amelyben Ő... önmaga által s önmagában egzisztál.

S, tökéletességében végtelen a nyugodt magány!

Hatalmas az erő, a benső indíttatás, szinte kényszer már-már, hogy MOZGÁSBAN pillanthassa meg ÖNMAGÁT...!

– Afféle „önarckép” leszén hát... vagy mindezidáig felfoghatatlan, ismeretlen új formák...? Mondd, jó uram, mi a válaszod tehát!?

– Azt hiszem, most először szólalsz bölcsen Csillagász...

– Idő kellett, míg felvettem bravúros gondolatod fonalát, a szkepticizmus ördöge ezidáig folyton-folyvást elmémben motoszkált. De értelmem sejteni kezd már egyet s mást, s most egzaktul, konkrétan tudni vágy... Mégpedig vadul új ismeret után kiált, fékezni szinte képtelenség már...

– A tudás iránti olthatatlan vágy... Nos, úgy vélem, a tajték felszínéhez Te már szintén közel állsz... s a tajték fölötti „könnyű lég”, ritka tér, talán számunkra találkahelyül szolgál – mondta csendesen a Pap.

– Ó, mily jó érzés tölti el lelkem ilyen hangok hallatán... a tanítvány bölcs összefüggésre vágy, s kezd a homályban tájékozódni, lesöpri magáról a szellemet béklyóba kötő rab-igát!

Drága Teremtőm! Érdemes tudatukba hatolni, hát... – fordult az ég felé s tárta szét karjait a Filozófus, majd csendesen szólva fordult a Vegyész és Csillagász urak felé.

– A „kép”, mely az Ószövetség GENEZISE óta élesedik, s a nagy „Festő” ecsetje nyomán oszlik a homály... egyre újabb színeket kever a MESTER, mely által az ÖNARCKÉP alkotójára talál!

Nem egyéb... a Teremtés az, amelyben az Alkotó megpillanthatja önmagát, s lassan véget ér a Tökéletest sújtó magány!

– Vajon Argosz hűségét érleli meg önmagában a tanítvány nagy Teremtője iránt... vagy hűtlen alattomosággal támad reá?!? Miközben magát képzelé Mesternek az „önarckép”, s irgalmatlan gonoszsággal uralkodni vágy...? – kérdezte a Pap.

– Mindkettő esélye fennáll! S, ráadásul nehezíti a próbát, hogy az „önarckép” oly tökéletes immár... még a döntés is saját jogában áll!!!

– Nem könnyű egyáltalán... belátom már.

– Hiszen oly sok a gonosz, a rossz, olykor reménytelennek tűnik már a további harc... – szólt ismét a jó, öreg barát.

– Ne csüggedj, kedves, öreg apát, a gonosz s galád fontos dolog... hiszen általa mutatkozik meg a szeplőtelen – a jó. Hogyan látszhatna a tiszta, fehér szín sötét árnyak nélkül...? Kölcsönösen feltételezik egymást! Mondhatnám, bármelyik LÁTHATÓAN csak a másik által egzisztál!

S, egyébként is, ha Isten tökéletes s örök, akkor végtelen is – tanítja Bibliád – így hát, a sötét árny feltétlenül BENNE egzisztál! Hisz rajta „kívül” semmi nincs, mivel Ő végtelen, így minden, mi létezik – jó s rossz – benne lel hazát...

– Úgy érted-é, nagy tanítóm, hogy a rossz a végtelen jóban egzisztál?!?

– Hogyan másként, jó barát?!

– Megijesztesz...

– Mert lelked valójában féli Istent... önmagadtól ijedsz meg, hát, s nem a tanoktól, melyet elméd oly régóta ismerni vágy.

– Nem értem... szégyellem bár!

– Nos, hogy megértsd: ÖNMAGADDAL kerülsz bajba, s nem a tanítással, mely a valóság patakjából csordogál...! Hiszen neked ismerned kell, mit Jézus mondá Péternek, mikor Ő megrettenve így kérde Mesterét: „...jönnek a sötét napok, félek tőlük Mester...”, s Ő mit válaszolá?

– „Ne félj, Péter! Veletem lesznek az idők végezetéig!” – idézte a megszéppent barát.

– No, lám... vezesd bátran Te is fényesedő elméd tovább! Vagy nem megszeppen-é mindig a világ, ha eredendően... bár az idáig számára ismeretlen tudásra talál??!

Hiszen, ha megjelenik a rossz, megjelenik akkor, s ott a jó is, s fordítva is igaz... ilyen dialektikus, ámbar EGYSEGEBEN működő a világ!

Nézz körül, s láss csodát... eddig még mindennek ellenére egzisztál a világ! Szemednek csak hiszel, hát...?!

– Annyi szörnyűség történt, már, s érzem – talán – ismét készülődik a halál...

– A világ túlél mindent, míg benne Isten örömet talál... valóban sok volt a rossz már, de mindig „ott termett” a jó – s mivel a világ még mindig egzisztál – a benne lévő „jóság” a gonosznál egy hajszállal előbb jár...!

A gonosz bűn s igazságtalan gyermek halál, mit számít, ha általa... kiérdemelt otthonára, szent és bölcs megnyugvásra talál a lélek. A végtelen TÉRBEN, mely állandóan megújulni képes, csak időleges, silány, tanulatlan, gyermekszíveket ijeszthet meg csupán a halál...!

Vagy a „TE” Jézusod nem ezt győzte-é le!?! HIGGY, hát... hiszen a hit: MAGA a VILÁG!!!

– Szégyellem most már magam, belátom hát, de... tudod, Tanítóm, ez azért mégis csak csoda-dolog, amely szelídséggel magyarázva az én hitem, mely már-már a gonosz „félelem” nevű kardja által megbicsaklani látszott, ismét keskeny, de tiszta ösvényére talált...

– Összezavartan állok itt s néma-balgán... Én azt hittem eddig, hogy a pap a legbölcsebb emberféle, s lám olykor hitében mégis megbicsaklik, szegény barát. Mily jóság fénye ragyog a „véletlen-nen” út, hogy a „nagy” Filozófus éppen erre jár... de hisz... lehet, hogy eme „véletlen” éppen az a „hajszál”, mellyel a jóság egy kissé mindig előbb áll...?! – ült le egy út menti darab kőre a Katona, miközben látszott arcán, hogy mélyen eltöpreng dolgokon...

– A rossz ellen folytatott állandó döntéskényszer nem egyéb, mint maga a Teremtett mozgás... a mozgás – pedig – maga az élet, kedves, s általam mélyen tisztelt barát.

– Hogyan lehetséges az, hogy a Filozófus tekintete ebbéli ügyekben is messzebb lát? – kérdezte fejét csóválva a Csillagász.

– Nos, jól figyelj, ember... – hajolt hozzá a Filozófus. – A filozófus elméje szabad, nem mondhatom, hogy kevésbé elkötelezett – hiszen éppen eléggé az – ám más területek iránt!

Sokkal magasabbról, s így sokkal egyetemesebbet lát, nos... Ő ez iránt kötelezte el önmagát.

Mondok néked egy példát: A legmagasabb rendű – ismert – minőség ezidáig nem más, mint az elektromágneses – az emberi agyban tevékenykedő – GONDOLATI HULLÁM, amely átcikáz megannyi hullám eredményein, s nem öncélúan teszi ezt, hanem szintetizál, miután analizálta részeredményeiket. Így ELŐSZÖR képes megpillantani – tagadhatatlanul részeredményekből – a tudományok színes kockáiból „kirakható”, de immáron egyetemes összképet.

Sokszor homályosan látszik az összkép a kezdetekben, de olykor egészen élesen is képes kirajzolódni!

Így képes rámutatni arra az igazán jó filozófus, hogy miképpen kapcsolódnak egymáshoz az egyes tudományok által produkált „részeredmények” az Egyetemesben!

A Ti bajotok az, hogy már örültök, ha egyes tudományok részeredményeit képesek vagytok felfogni, megérteni. Holott a valós világ mégsem szakad csak úgy – a Ti kedvetekért – apró darabokra szét. S, így sose látjátok meg, hogy egyben milyen ragyogó, színes is az ÖSSZKÉP, s valójában mekkora is a harmónia!!!

Haláltól s rossztól féltek, mert alacsony a tudásotok. Filozófusaitok többsége: szofisztikus útvesztőkben kóborol, s nem az igazi „nagy kép” vonzza őt, hisz ahhoz elméje nem eléggé kreatív, hanem csak a zsiros állással remélt nagyobb kolonc...!

Az általam igen nagyra becsült tudományaitok igen fáradtságos munkával megszerzett, de – a Természet egyetemes egysége szempontjából – mégiscsak részeredményeknek számítanak.

– De ki lenne képes eme felhalmozódott, hatalmas mennyiségű részeredmény szintetizálására? – kérdezte főlő tekinteteket vetve a Filozófus felé a Vegyész.

– TI, MAGATOK! Kicsinyhitűre NEVELT térbeli alakzatok!!! Higgyetek már végre önmagatokban, már sokat tudtok... miért nem rakjátok végre össze, hogy egységes egészként ragyoghasson fel az égre!!!

Ah... lustaság és félrenevelés sugárzott csak szavaidból.

Mi történne, ha azt állítanám most nektek, hogy az objektív idealizmus gondolati logikája IGENIS szorosan kapcsolódik a modern világ magfizikai kutatási eredményeihez, amelyeket általam nagyra becsült emberek hoztak létre...

– Meghökkenő lenne, jó uram! – mondotta ismét a Vegyész.

– Úgy van! Meghökkenően IGAZ lenne, melynek megértése eredményeként egy ÚJ VILÁGKÉP lenne jutalmatok, ismét!!!

S, amíg megértenétek majd, addig hányan esnétek torkomnak, s hányan gyűjtenék – vad iramban – máglyához a rőzsét... Főleg a zsiros koloncokért, s nem az igaz eredményekért küzdő, s már pozícióban lévő „ál-tudóskáitok” – az éppen aktuálisnak kikiáltott és éppen ezért nevetséges „hatalom”!

Húsz dollárért bérgyilkost fogadnátok, mint Einstein ellen, vagy visszavonatnátok velem, mint Galileivel... de én csak kacagnék rajtatok, hiszen én már tudom, hogy a Jóban mindig ott élősködik a kicsinyes rossz....! IGAZ... jó páterom!?

– Igaz, bizony... most már jól tudom!

– A résztudományok eredményeit szintetizálni képes elme magaslatairól már egyáltalán nem furcsa az objektív idealizmus gondolatosságának kapcsolhatósága a Krisztus utáni harmadik évezred modern magfizikai eredményeihez.

– Beszélj erről nekünk, jó tanárunk... ha lehet! – kérlelte szinte egyszerre, a kíváncsiságtól égve őt a Csillagász és a Vegyész.

– Meglehetősen egynek látszik „képünkön” sok-sok olyan elem, amelyet „lentről”, a mélyből – az agyon specializálódott laboratóriumok szintjeiről – képtelenség megragadni.

Ennek értelmében a tudomány két alapvető részből áll az emberi faj jelenlegi szellemi szintjén. Az előbb említett, laboratóriumok mélyén folytatott igen fáradtságos, de a Természet egészének szempontjából mégiscsak részeredményeket produkáló eredmények.

Be kell azonban látni, hogy ez nem lehet elég!

Olybá tűnhet ezáltal a világról alkotott kép – világkép –, mint sok-sok apró, színes kis puzzle képkocka-halmaz **ÖSSZEKEVEREDVE**, hanyagul bedobva egy dobozba...! Tudjátok, emberek, a sok részeredményből még nem ismerhető fel az ezekből felépíthető **ÚJ KÉP!** Amely a maga egységében egy sokkal magasabb **MINŐSÉG!**

Új információ!

Hiszen a részeredményekből egy új, s a maga nemében egységes, **EGYETEMES** kép rajzolódik ki. Feltételezhetően egy új **VILÁG-KÉP...**!

Bár mindig ott kell, hogy segítsen gondolataitokban – mely szerint, a teremtmény nem mindig láthatja, mi a Teremtő cselekedeteinek igazi oka!

Ha félsz a rossztól, jó páterem, mely betegség, háború s rettegett halálkép formájában támad elméd mezői felé... téves filozófia lenne ezért Istent bántanod. Azért, amit ember követ el ember ellen, miért Istene a hibáztatható??? Az emberi szabad akaratból eredő rossz már az ember műve s **NEM ISTENÉ!**

S, az illuzórikus mese, hogy teremthette volna csak olyanra világunkat, hogy rosszat dönteni ne legyünk képesek... csak pusztán a jót... akkor hogyan alakulhatna ki az erkölcsi jószág, amely csak ott létezik, ahol a szabad akarat egzisztál?!?

– A rossz léte – tehát – Isten által eltűrt és igazolt...?!?

– Egyre inkább azt hiszem, mikor ilyet kérdezel, hogy szellemed egy zárt befőttesüvegben a végkimerülésig kereng! Hiszen előbb nem érthetted meg – ezek szerint –, amit tanítottam.

A rossz az nem egyéb, mint a TI rosszatok! A teremtmény lehetősége arra, hogy jobbra váljon! Érted már? Persze, csak ha akar... Erre van a szabad akarat!

S, Isten azért bocsátja meg, mert tudatlanok vagytok! Pontosabban, ez a rossz csak számotokra létezik azáltal, hogy magatoknak vagy társaitoknak teremtitek meg TI, önmagatok helytelen döntéshalmazából a rosszat!

A rossz a kezdetekben NEM LÉTEZETT!

Létrejött a tökéletlen szellemiségű lény helytelen döntéshalmazának köszönhető!!!

S, mikor felhalmozódik, akkor a minőség mennyiségbe vagy fordítva csap át!

Mivel Ti teremtmények vagytok, így veletek együtt rosszatok is létezik „benne” a Teremtőben, magában! Ám ez nem akadályozza meg őt abban, hogy együgyűségekben is szeressen Titeket. Hibáitokkal, s rossz döntéseitek SZÁMOTOKRA fájdalmas következményeivel együtt!

A természeti törvények bizonyos típusú következményei csakis a Ti kellőképpen még fel nem készült szellemiségek miatt – erősen szubjektív szempontok alapján – fájdalmas csupán populációtokban egyeseknek vagy esetleg egy csoportnak.

Ha lenne elég bátorságotok, hogy ne hazudjatok ezernyi módon önmagatoknak, akkor megérthetnétek azokat az ERŐSEN EM-BERI OKOKAT, amelyek eredményezik mindezen borzalmakat!

Az igazi – pragmatikus – gondolkodás MINDIG emberi motivált-ságokat találna a háttérben, soha NEM Istent...!

Csak Ti gyengék vagytok szembe nézni önmagatok egyéni vagy csoportosan – akár hordátok szintjén – elkövetett igazságtalanság halmazokkal.

S, aki közületek képes lenne rámutatni minderre, azt lehurrogjátok, kiközösítitek, csak nehogy fejetekre olvassa az igazságot! Titkosan kezeltek adatokat... – nevetséges – csak ki ne derüljön az igazság, mely szerint bizonyos érdekcsoportok, amelyek lehetnek akár nemzeti szintűek is, kollektív bűnöket követtek vagy éppen követnek el más emberek ellen.

Akik természetesen fájdalmat éreznek emiatt és sokszor szenvednek tőle generációkon át!

Nagy kár és alapvető hiba lenne egy középszerű lény középszerű döntései miatt Istent kárhozatni...! Kár emberi – barbár – cselekedetekbe belekeverni Istent! Ő nem a Ti cselekedetek, hogy helytelen viselkedéseitek miatt – esetleg generációról generációra felhalmozott problémáitok miatt – rátok leselkedő veszélyek esetén rohanjon és mentsen meg benneteket...!

Butaság!

Hiszen akkor soha sem tanulnátok hibáitokból... ostobák maradtátok örökre! Mással hoztátok rendbe saját ostobaságotokból adódó szenvedéseiteket. Nem kellene inkább úgy döntéseket hoznotok, hogy az később nektek, önmagatoknak vagy másoknak ne ártson?!? No, ehhez kellene a még nem mindenkiben létező intelligenciátok!

Rossz döntéseitekért – akár horda szintjeiteken, akár több generáció során felhalmozottan is – néktek kell vállalni a felelősséget!!! Istent nem igazhatjátok le, nem tehetitek sameszetekké... ugye, értitek, Ti roppant „nagy” bölcsek!?!

Még ha – mélységes tudatlanságotokban – irodalmi Nobel-díjat is adtok annak, ki fájdalmában azt üvölti az égre, hogy meghalt az Isten... Még akkor sem lesz a Ti sameszotok Ő, ki mindenek felett álló...! Ő nem a baby-sitteretek, hogy ha elestek, első nyavalygásotokra ott teremjen és helyettetek cselekedjen, NEM...!

Ő az erkölcsi erőt, az erkölcsi szintet növeszti bennetek, mint egy jó tanár. S, ha még oly lassan és nehezen is megy ez – olykor rossz, máskor jobb generációk következnek –, de az erkölcsi fejlődés habár lassú, de ellenállhatatlan folyamata figyelhető meg bennetek!

Ez életetek lényege! Vagy van olyan köztetek, aki azt állítja, hogy a paleolit barlangjában élő, hordabeli ember-egyed lelkiülete és a Ti jelenlegi lelketek színvonala között semmi különbség sincsen??!

Nyilvánvalóan van a fejlődésetek okozta hatalmas különbség... ez a Ti Isten által felügyelt erkölcsi fejlődésetek! Éltetek valódi lényege!

Ahogy fejlődik majd szellemetek, lelkiületek, úgy csökkennek majd az általatok – egymás ellen – elkövetett gonoszságok halmaizai is!

Ezáltal csökkenek majd fájdalmaitok, amelyet nem Isten okozott és okoz számotokra, hanem Ti tenmagatoknak. Mondjátok ezt el tévelygő filozófusaitoknak is!

Az emberi középszerűség nem Isten munkájának hibás volta. Isten tökéletest teremtett!

Amit viszont az ember hozott létre... a társadalomnak becézett horda... az bizony erősen középszerű!

Ebből adódóan szenvedésre kényszeríti az EGYÉNT!

Akinek a legfőbb ÉRTÉKKÉNT kellene léteznie! Ez azonban – nálatok – nem így van! Az általatok „épített” társadalom nevű halmaz – a maga tökéletlen középszerűségében – fölé kerekedett annak a természeti tökélynek, amit Isten teremtett... s ez maga az ember! Leváltatok a természetről és úgy gondoltátok, hogy majd ti megszervezitek magatokat! Ezen társadalom-szervezési próbálkozásaitok, lényegében a civilizációs fejlődéseetekkel azonos.

Fejetek fölé nőtt egy megfoghatatlan „massza” halmaz, a társadalom, mely szabad mozgásában korlátozza az egyébként szabadnak teremtett – s nagyon sokra képes – egyéni szellemet!

Könnyen félreérthetitek... vigyázzatok! Nem a társadalom rossz ÖNMAGÁBAN – mit létrehoztatok – hanem a BENNE felhalmozódott rossz döntéssorozataitok azok, amelyek időről-időre közületek szedik áldozataikat, akár milliószámra is!

– Az életünk – tehát – nem egyéb, mint ESÉLY A JÓRA!?

– *Vagy az elbukásra...* – fogalmazott Papunk felismerésére a Csillagász.

– *Esély, amelyben Ő megpillanthatja Önmagát, vagy... vagy... nos, igen, valóban... el is veszítheti a tökéletesnek készülő képben saját vonásait...*

De csak EGYEDEIBEN és NEM AZ EGYETEMESBEN!! – motyogta csak úgy, szinte magának a Vegyész.

– *A lélek metamorfózisa, átalakulása egyre nemesebb, magasabb minőségek felé tart...?!? – dörzsölgette állát a Pap, s várakozással tekintetében figyelt a Filozófusra. – Mi célja lehet e végtelen, hömpölygő folyamnak, no és honnan... hová tart ez a „lélek folyó”? Ki mozgatja? S, még inkább, ki indította el útjára? S, egyáltalán hová érkezik?! Mi itt a cél, ha van egyáltalán...!?*

– *Hogyne lenne cél, jó testvér... s nem kisebb az, mint az Isten!* – vette át a beszéd fonalát ismét a Filozófus.

– *Az Isten!?! – kacagott fel szkeptikus vigyortól eltorzult arccal a Csillagász. – Még egyet sem láttam én, pedig távcsövem – istenemre mondom – már-már, legalábbis emberi elmével mérve... a végtelenbe ér!*

– *Ember! Ne légy kicsinyhitű! Vagy nem előbb mondtam-é, hogy ne csak érzékszerveidet használd, hogy megismerhesd a világ ősi rejtelmét.*

Elméd az – jó Csillagászm –, mely új „érzékszerved” léssen, hogy a világban még bölcsebben eligazodhass!

Említettem már néked, hogy hivatásod jelesebb képviselőire gondold, kiknek munkájára s töprengéseik gyümölcseire oly jellemző a tudománynak ama vetése, melynek neve: MATEMATIKA...!

Gondold csak végig... hány száz éve barangolsz már ezen a „tudás-mezőn”.

S megannyi „földöntúli” sűgást nyertél már általa!

Arisztotelész, Archimédesz, Gauss, Descartes, Lobacsevszkij, Riemann... – se íze, se szaga: csak VAN... LÉTEZIK, szinte lüktet belé az ember agya...!

– Istenemre mondom, igazad van! Nem látom, s nem érzem ízét, nem tudom megtapintani sem... szaga sincs, s mégis ÉRTEM, MEGÉRTEM NYELVÉT...! A geometriáét s az algebráét, melyek érzékszerveim „kifestőkönyvén” túlra engedik látni értelmem tekintetét – töprengett el a Csillagász.

– Nagyszerű pillanat ez, barátom! Hiszen most fedezted föl önmagadban Istenedtől nyert legnagyobb ajándékodat, azaz: ELMÉD! Mint szintetizálni és elvonatkoztatni képes „érezékszervedet”! Világodat s létezésed lényegét csakis általa értheted meg! Az agyad féktelen működését! Hidd el, ez az igazi csoda! – folytatta a Filozófus.

– Igen, ismerem a tanítást, mely szerint a fül, a szem, az ujj, a nyelv, mind egy-egy kicsiny csoda, de „kifestőkönyvéből” nem engedi ki az elmét eme színes fátyol-halmaz. S, aki ismeri a Védák tanát, az tudja jól: nem egyéb ez, mint megannyi MAJA... – vágott a Filozófus szavába a Csillagász. – Milliárdnyi szín- és formavilágban, teremtett lények energiáit szórja oly pazarló módon szét.

– Vagy a teremtett természetben nem az emberi agyvelő-e az, mely egyedül – s, egyes egyedül – képes az ABSZTRAKT gondolkodásra! – folytatta gondolatainak közlését a Filozófus.

– Absztrakt gondolkodás...!?? Dőre beszéd! Mi lehet az?! A szót sem értem... hogyan érteném azt, amit róla mondanak!? – dörmögött a Katona.

– Ó, már megint Te vagy az, Te segítségre méltó, kedves rabszolga. – szólt a Vegyész. – Engedd, hogy hozzád „lehajoljak” én, s elmagyarázzam számodra eme szó rejtelmét, nehogy a nagy Filozófus – ennél még magasabb szinteken – szárnyaló gondolatmenetét megszakítsa ezen primitív kérdés – mondta a Vegyész.

Nos, az absztrakt gondolkodás az olyan, amelyre csak az ember képes... Olyan összefüggésekben képes mozogni általa, melyek absztraktnak nevezendők, azaz elvonatkoztatottak!

– Elvonatkoztatottak...!?? Mitől...?! – bámult értetlen arccal a Katona.

– Az emberi érzékszervek által „látható” anyagi struktúráktól, amelyeknek színük, ízük, illatuk van.

Az elvonatkoztatott dolgok LÉTEZNEK, de nem láthatóak, ezáltal nincs színük, s ízük és illatuk sincs.

– Hát, akkor miük van?

– Létezik közöttük megannyi összefüggés!!! Esetleg milliárdnyi is! Minden összefügg általuk! Olyanok, mint a FÉNY, amely EGYBE ÖTVÖZI a STRUKTÚRÁT. S, amikor jól eligazodsz már közöttük, megértheted majd, hogy BENNÜK létezik... s valójában mily csekély is az anyagi világ!

S, össze is tartja azt, mit elménk az anyagi világ névvel illet évezredek óta... – mondta a Pap.

– Tovább...! – intett a Filozófus a Vegyésznek.

– Ez a matematika... – folytatta jó Vegyészünk. – Tudsz számolni, Katona?!?

– Tudok! Hiszen az időt is ismerem! A város toronyóráját kell tudnom, hogy mettől... s, meddig tart az éj...

– Ismeri az időt... ha-ha! – nevetett gúnyosan a Csillagász.

A Katona indulatosan, sértődötten megcsörrentette a kardját, s már-már indult a Csillagász felé.

A Vegyész azonban visszatartotta karjánál ragadva meg. S, korholó szavakat intézett a Csillagász felé.

– Ne provokáld Őt, ember! Nem érted-é a folyamatot, melynek TANÍTÁS a neve!?!

S, a hab, tajték aljáról egyedeket emel fel a felszínre: a tudás, az ismeret által!

A lélek tör ki általa a test „rovar” kitin páncélja alól!! Vagy most én is kinevesselek?!

Hát, hagyd, hogy beengedhesse ezen agyvelő is a fényt, ha már egyszer kezd felnyíltni eddig zárt ajtaja. Ne feledd, ez hatalmas eredmény! Hiszen ő csak egy betanított, egyszerű katona... – s, rámutatott a Katonára, majd folytatta. – Ha ismered az órát, akkor ismered a számokat is, s amennyiben ismered őket, akkor meg tudod mondani nekem, hogy 2+2 az mennyi?

– **NÉGY...** – bömbölte a Katona, s láthatóan élvezte, hogy Ő is tud... valamit, ráadásul helyesen, ezen emelkedett vitában. S, irtózatossan kacagott. – **Ugye, tudok ÉN számolni...?!!**

– **Még majd bölcs lesz a fizetett hóhér...** – nevetett a Csillagász is.

– **Úgy igaz, bölcs rabszolga... NÉGY...** – erősítette meg a Vegyész – s, most figyelj tovább, s próbálj meg válaszolni... bölcsen!

– **Bölcsen...?! –** kötözködött a Csillagász és legyintett a kezével.

– **Érzed-e a négynek az ÍZÉT?** – oktatta tovább a Vegyész.

– **A jó malac sültnek, no meg a Savignon-i boroknak van íze... viccelsz hát, jó uram...** – harsogva nevetett a Katona – **de a számoknak... bizony nincs... ezt már csak ÉN is jól tudom!**

– **S érzed-e a NÉGY illatát?**

– **Bolondját járhatja velem az úr talán?! Szaga csak az égett emberi húsnak van, amikor megpörköli a puskapor... vagy a felgyújtott házaknak...!**

– **S ,meg tudod-e fogni, tapintani a NÉGY-et?**

– **Hogyne tudnám! Ha van négy almám, kutyám vagy négy kardom... vagy még inkább, két forró vérű menyecske mellet szorongatnám... legszívesebben!**

– **Ki gondolta volna, hogy ez a barom még szorozni is tud...** – gúnyolta tovább s felkacagott a Csillagász.

– **Ó, nem, barátom! Én nem azt kérdeztem, hogy meg tudod-e marcolni a menyecskéket, a kardjaidat, vagy megsimogatni négy – bizonyára gyönyörű és hűséges – kutyádat... Én arra voltam kíváncsi, hogy a NÉGYET képes vagy-e megfogni?!!**

– **Ugyan már, jó uram, de hogyan is tudnám?!! Hát az nincs... azaz mégiscsak van... de még sincs... szóval...** – kezdett elbizonytalanodni a baka.

– **Megnyugtatlak: ez az! Ez a megoldás! VAN, létezik! Hiszen TE hoztad létre az imént... az agyadban! Absztraháltál vele, létrehoztad... van... és létezik! Annak ellenére, hogy nincsenek közvetlen anyagi tulajdonságai. Elvonatkoztatnod kell, hogy plasztikusan felfoghasd! A Matematika tiszta tudomány! Anyagtalan valóság! Éppen ezáltal mutat túl az egyszerű anyagi világon. S, ez az a**

„nyelv”, a matematikáé, amelyen a végtelen szól hozzád, beszél, tanít és szeretné átadni a tudást. Persze, kell majd ehhez egy zseni, aki megérti mindennek lényegét és lefordítja ezt a magas-jelrendszert számotokra is érthető nyelvezetre. Hogy megérthessétek majd lényegét...

Ez azonban már egy másik világ! Az érzékszerveiden túli, azok működési területei fölött, azokat meghaladóan létező VILÁG! Az elvont gondolkodás világa!

– S, én mindezt az agyammal csináltam... – kapott előbb a fejéhez, majd mereven, mozdulatlanul bámulta nyitott kezeit a Katona.

– Bizony! A matematika az a tudomány, amely már az érzékeken túli világban építkezik, kutat és egzisztál. Ott már nem feltétlenül kell az anyag, a tömeg, a proton... Ott már csak rezgés és hullám egzisztál!

– Ezáltal nyer bizonyosságot a metafizikai világ... – mondta a Pap.

– Az elme gyógyásza szerint pedig semmi sem különböztetné meg a matematikust és a pszichopátát... – vonult félre gondolataiba merülve a Csillagász.

– Amennyiben úgy érted, atyám, hogy az emberi érzékszervek hatósugarán túlra csakis a matematika tudománya révén juthat el az ember, akkor igazad van!

De csak részigazságot mondtál!

– Miért?

– Mert létezik még egy tudomány. A tudományok királynője... a filozófia, amely ugyanúgy képes elvonatkoztatni, mint a matematika. S, bizony az öncélúan spontán matematika, filozófiai magyarázat nélkül könnyen válhat spontán pszichopátiává! – érvelt végül is a Vegyész.

– Csak akkor, ha eltéved, s nem talál kapaszkodót! A filozófia bizony nélkülözhetetlen, hogy általatok is érthető fogalomrendszerekké alakítsa át a matematika titkait, jó, öreg barátom!

A filozófia segítségével – azonban – még képszerűvé is varázsolható, s így lesz érthetőbb, elfogadhatóbb az elme számára megannyi „csoda”.

Ezen KÉT tudománynak nincs feltétlenül szüksége a nehézkes anyagra, képes az anyagot mellőzni, sőt, mi több... kinőtte annak szűkös inerciarendszereit, s róla elrugaszkodva, immáron felszökkenhet szabadon a szellem, s szárnyalva repülhet, a TÉRBEN, hogy még jobban megismerhesse AZT!! – fejezte be bölcs Filozófusunk a tanításait.

– Ezek szerint, ha Isten AZ EGY, a tökéletes és végtelen abszolútum... akkor hozzá nem az anyagi világon át vezet az út! Hanem sokkal inkább az emberi érzékszervek által közvetlenül nem érzékelhető, nem felismerhető, nem „megfogható” transzcendentális vezethet el bennünket... – medítált a Vegyész.

– Hiszen erről beszél a keresztény erkölcs már több, mint két évezrede... csakis a hit révén közelíthető meg a titkok-titka, a tudás...

– szólt némi izgatottsággal hangjában a Pap.

– Úgy igaz, jó páterem! – vette vissza a beszélgetés fonalát a Filozófus. – Általam nagyra tartott hited mellé most beépül majd a RACIONÁLIS ÉRTELEM is...! Csak várj türelemmel! A mondandó bonyolult, s nem keveredhet a gondolati szekvencia!

Isten megértéséhez vezető út az anyagi alapról indul – amennyiben az emberi agy anyagként tekinthető. A továbblépés azonban Isten megértése, még pontosabb felfogása felé, csakis a transzcendentálison át, a hit révén vezethet. De hiszen erről tanított már a hindu kultúra...!

Nagyon fontos azonban megérteni, jó urak, hogy a transzcendentális – itt – nem valami okkult fogalom, hanem „csupán” az emberi érzékszervek által felfogható TÉRRÉSZEKEN TÚLI VI-LÁG...!

– Érdekes dolog ez a hit... – gondolkodott hangosan a Vegyész. – Úgy gondolom, hogy a legmagasabb szintű szellemi „produktum”, amelyre az ember képes lehet.

S, ha megkísérelnénk megérteni a „természetét”, talán bölcsebbek lehetnénk újabb összefüggések feltárása révén.

– Mire gondolsz, jó Vegyész? – kérdezte a Pap.

– Nos, arra, hogy talán sohasem bizonyosodhatunk meg Isten létezéséről oly módon, mint ahogyan azt sokan szeretnék...

– Éspedig...?

– Nevezetesen, ismert az a tanulatlan emberekre olyannyira jellemző megfogalmazás, mely – talán – a „hiszem, ha látom” kifejezéssel jellemezhető.

Bár a probléma sokkal bonyolultabb, s ha nem kellő körültekintéssel közeledünk hozzá... hát, könnyen eltévedhetünk.

Arra gondolok, hogy az egyház soha nem fogja bebizonyítani Isten létezését, hiszen ezáltal saját „munkáját” kérdőjelezné meg...

Az egyház – ugyanis – az a szervezet, amely ápolja az emberekben a hitet, gondozza és elősegíti fejlődését, kibontakozását eme remekműű dolognak.

Viszont, ha ismernénk racionális értelmünkkel Istent, akkor már kevésbé lenne szükségünk a „hit” minőségére, hiszen egészen egyszerűen TUDNÁNK – értelmünkkel –, hogy létezik Isten!

A hit pedig nem „racionális” tudás, hanem valami más, amelyben még érződik a Pascal által megfogalmazott „kártajjátékos” logika... legalábbis a hitükben még bizonytalankodókra vonatkozóan... A hit alapja a feltétlen bizalom, anélkül csupán formális „hatalom”!

Tehát, ha „tudjuk”, hogy létezik Isten, akkor már nem „hisszük”, hanem TUDJUK!

Érdekes lenne elképzelni ezt a bolygót olyannak, amelyen az emberi egyedek összessége, mindegyike „tudja”, hogy Isten létezik! Ergo: már nincs szükség a hitre!

– Ezt a Biblia is elkülönítve kezeli, jó fiam... – mondta a Pap – hiszen a hitet a szívhez „rendeli”, míg az értelmet az agy tevékenységéhez...

– Tudom, atyám, s szent meggyőződése, hogy a hit „magasabb rendű” minőség, mint az „egyszerű” tudás...! Ez már egy sokkal tisztább, bizalmi feltételek nélküli létezési szint!

Fogalmazhatnék úgy is, hogy a legfőbb próba! Isten az emberből hiányzó vagy meglévő hit által „fogja fel”, hogy ki és miképpen vélekedik róla!

A „tudás” ekképpen soha nem válthatja fel, veheti ki Isten kezéből a HIT „röntgenképét”!

Sokkal inkább a hit mellé léphet – komponensként – a „vak buzgalmat” KREATÍV HITTE fejlesztő ÉRTELEM! Ezáltal kap szerepet AZ, mi még kihasználatlan.

A HIT és KREATÍV gondolat együttese alkotja a két fő színt, melyben az összkép még árnyaltabban bontakozhat ki!

Mégis érdekes irányba vivő gondolat, hogy vajon miképpen alakulhatna az emberi faj további sorsa, ha egy bölcs vagy egy új világkép tanítása megmutatná számukra... pontosabban értelmük számára Istent. Vagy még tovább megyek: Isten számára válna „fontossá”, hogy az emberi egyedeknek NE csupán a szívében egzisztáljon a hitük által, hanem – megmaradva ugyan a szívben is, de már „kinőve” azt, terjeszkedni kíván... s szívesen „felköltözne” az emberi tudatba is... azaz az agyba!!!

Megmutatva teremtményeinek OTT is ÖNMAGÁT!

Ezáltal élesedne – talán nem is keveset – a Teremtő Önmagáról alkotott képe is, MELY AZ EMBER TUDATÁBAN EGZISZTÁL...!

– Ezt csakis egy új világkép révén tudná elérni Isten...

– Tudjuk jól, hogy egy új világkép esélye egyáltalán nem kizárt...

– mosolygott huncutul a Filozófus.

– S, ha Isten akarja eme új csodát... nos, meg fogja találni világunkba történő bejutásának módját... – gondolkodott hangosan a Pap – még, ha az egész klérus ellen is áll... Vagy nem így volt-e Galileivel és Brunóval...?! Hiszen az ember máris többet tud, mint a valamikori „köpattintás”!

– A Teremtő – most látom csak tisztán – mindig a tudomány nyelvén szólt hozzánk...

Ez a jelrendszer az, amelyen az emberi egyed agyának elárulta, hogy miképpen is tovább... Mindig is voltak emberi egyedek, akik „keresztül” képes volt beáradni hozzánk egy „hangulat” eme sötét barlangba, melynek neve: anyagi világ!

S a hangulat csak később vált univerzálissá, melyet az ember „tudásnak” szólít immár!

Gondoljatok Galileire, Newtonra vagy Einsteinre... S, ki lenne az a balga egyed, ki azt állítaná, a sornak vége talán...!

Ez a fejlődés, tehát!

A tudománynak nevezett emberi elme tevékenysége által ragadható meg a magasabb igazság, mely képes „kiszakítani” újabb sok-sok ismeretmennységet abból is immár, amely „területnek” neve transzcendentalitás, elméleti tudomány... talán éppen az elméleti fizika!

Az érzékszervei által befogható világban jól eligazodik immár... Merre hát a továbblépési irány... Előbb elemeztük, nem lehet más, mint: Irány az érzékszerveinken túli világ!

Ehhez adott az „eszköz”: az emberi agyvelő, s adott a módszer is: az absztrahálni képes GONDOLKODÁS!!

Vele tekintünk be az érzékszerveinken túli világba, ahol – talán – egy új világkép, vagy fogalmazhatnánk: Isten újabb, élesebben kirajzolódó arcképe vár!

– Vajon van-e ekkora már az emberi tudás?

– Még sokkal nagyobb is, jó barát! – kapcsolódott be a Filozófus.

– S, repes a lelkem, hiszen magatokat vezetitek arra az útra redá, melyet Isten is jónak lát... Az emberi tudás immár hatalmas mennyiségű, ámbár aprócska kockákból álló „mozaiktudás” – hiszen elemeztük már! Mint ahogyan a rovarok szeme lát! Apró kockákból tevődik számukra össze a világ. Hiányzik még az „összeolvasztott”, egységes, lenyűgöző képpé összeálló valóság! A fejlődés azonban meg nem áll! A pont-szemből mozaik-szemet, azaz fennköltebb látást nem maga a természet törvényrendszere kreált-é... S, a mozaik-szemből az emberi összetett szemmé vált – fejlődött a látás... S, a mozaik-tudás, nem egy új világkép által áll-é majd

össze összetett, bár nem lehetetlen tudássá, komplexebb képpé! Amikor jönni fog egy elme, aki képet csinál – mégpedig ragyogót, s újat... neve: új világ... Az ember meg fogja látni benne magát, s Istene – a nagy Festő – újabb, élesebb színekre talál.

Örvendeni fog – hát – ember s Teremtője is: hiszen a „kép” folyton fejlődik – a vetítógép meg nem áll – s, immár sokkal magasabb szinten egzisztál! Ez a folyó folyásának célja, jó és kedves barát! Lesznek, kik gyűlölni fogják az új világképet s még inkább tanítóját... Ám Ti tudni fogjátok, hogy a gyűlölet s az irigység SOHA NEM Istentől való – ezért ez a „viselkedés” már egyáltalán nem újdonság! Nem tanultak még eleget ezen tábor tagjai... ezáltal ez a módszer nem képes megakadályozni azt, mit Isten s ember jónak lát!!!

Viszont: születni fog általa egy eddiginél sokkal színesebb világ! Az ember ekkor hatalmas tudásra vált, s szívében MEGŐRZÖTT Istenét, értelmében is őrizni fogja immár!

Az a lény, melynek nincs szívében hite: fejletlen, silány ahhoz a magasabb minőséghez képest, mely már hittel a szívében él s jár... S, most képzeljétek el azt a LÉNYT, kinek nem „csupán” szívében él, hanem értelmébe költözött föl Isten, miközben szívébe is lakni jár!!! Ez egy új, magasabb értelmű LÉNY... kétségtelen... Régi példával élve; már többé nem Neandervölgyi, hanem kognitív képességekkel megáldott Homo Sapiens! Volt már ilyen előrelépés... hiszen ennek lehetősége kódolva van. Magában az emberben! Csak fejlesztenie kell önmagát! A fejlesztés lehetősége pedig saját, önnön kezében egzisztál.

– Melynek neve: még mindig ember! Az ember pedig maga ATÉR önfejlesztésre képes minősége. Ettől fantasztikusan egyedi. Fejlődésének lényege pedig maga a tanulás!

A presapiensből is így vált homo sapiens! Ki merné tagadni ma már!?! A fejlődés nem áll meg, tehát...! – rikkantott nagyot a Vegyész.

– Nem bizony! Mert az maga a mozgás! S, a mozgásra a teremtett lénynek, s alkotójának kölcsönösen szüksége van... legfontosabb

lényegükké vált... kölcsönösen feltételezi EGYMÁST! – mondta a Filozófus.

– Ó, nagy Tanár! Új Istent hoztál nekünk, tehát... – kiáltott a Katona kissé rémült arccal.

– NEM!!! Az Isten EGY és ÖRÖK! Ezt jól védd agyadba! Nem „léteznek” új istenek!

Csak a Teremtő szeretné élesebben, pontosabban látni – teremtményeiben – Önmagát!!!

Szívetek meleg hitéből TERJESZKEDNI vágy...!

S, higgyétek el, Ő tudja jól, hogy mit csinál!

Őszinte, tiszta hit, mely az állathoz képest az ember szívében lelt hazát... Tiszta ÉRTELEMMELE egészül majd ki fejlődése során, s hoz az embernek is újabb, erkölcsösebb – ezáltal – boldogabb új világot. Ez korszakotok legnagyobb filozófusának agyán keresztül jut el hozzátok... szegény, sokat szenvedett, de immáron továbblépésre megérett világ!

Ezáltal válik csiszoltabbá világról alkotott képetek, s feltartóztat-hatatlanul dobja el a régi rabigát...!

– Azt hiszem értem... – mondta félve a Vegyész. – Sötét volt s hideg barlangunkban ezer meg ezer éjszakán, míg győzött a tűz Prométheusza, s eljött egy sokkal jobb világ.

Kezdtek sejteni, hogy „valaki”, kit Teremtőnek nevezünk – akkori értelmünk számára – láthatatlan egyetemességéből figyel ránk. Meséket szőttünk róla, színeseket, száz meg száz félélt, melyet a világűrben magányosan létező fantáziánk oly korán sejtett... s mitológiai homályba rejtett.

S, jött az intellektuális, előre haladás... egyesültek a fejünkben rajzó istenek EGGYÉ s boldoggá...!

Először nem tudtuk kezelni eme magas tudást. Sötét korba taszítottuk az embert s szellemét egyaránt, sanyargatva testét, mígnem reánk talált ismét a reneszánsz-világosság, s csak az ostobák gondolhatták: elveszett Isten, tán...?!?

*Pedig akkor vált ismét **BOLDOGGA**, mikor teremtményeinek szel-
leme újra szabadon járt, kutatva, keresve a világban megannyi
„csodát”...!*

*Tudta, hogy eme nyílt „mozgás” a záloga: a „festmény” ismét **AL-
KOTÓRA** vár...!*

*Újabb kép készült hát... pontosabban a régi s **EGYETLEN** élese-
dett még szebbé, ragyogóbbá: kialakult a tudomány!!*

*Sok-sok ezer „üveggyönggyel” látta el az embert, kinek ettől vált
„vonzóvá”.*

Isten azonban, mint mindig, pontosan tudta: mit csinál!

*A „tudomány” eredményei, „kockacukor” jutalmi révén rászok-
tatta az embert egy ezidáig még soha sem látott új gondolkodási
„stílusra”... megszületett, s alkotni kezdett, hát, a reneszánsz!
Mely új, szabadabb gondolkodásnak gyümölcse kétszáz év alatt
érett ízletessé s ragyogóvá! Technikai forradalom – a gyümölcs-
neve... mely megint csak egy újabb világ!*

*Száz éve csiszolódik „benne” az emberi elme, s ez már nem „csu-
pán” reneszánsz!*

*Sok szenvedést hozott ugyan – de melyik kor nem tette ugyanezt...
A lényeg azonban nem más: az ember elméjének talaja ismét be-
szántva, s új vetéssel – tündöklő tudományai révén – ellátva... így
az új nómenklatúra rendszere „aratásra” vár! Avagy a kvantum-
mechanika nem ilyen talán?!?*

*Aratásra, melyben az ezernyi puzzle-kocka újabb, egységesebb ké-
pet mutat.*

*Meghatározó lesz ez – bizony mondom – ismét... évszázadokra!
Lesznek kik száz esztendő múlva fogják majd föl lényegét, lesznek
kik már két-három év múlva... s lesznek, kik soha!*

Így volt ez mindig a világ kezdete óta!

*Szellemében – ismét – újjászülető emberi faj élhet, dolgozhat, s
haladhat majd újra.*

*Ezáltal segíti a szellemet s erkölcsöt diadalra olykor a tudomány...
s tagadhatatlan történik mindez néha fordítva is..!*

Azt hiszem segítséged nélkül soha sem láthattam volna, ily kerek egészben, tiszteletre méltó, nagy tanár... – fordult a Filozófushoz a Vegyész, hálás tekintettel szemében.

– Az én elmém lassabban jár... – mondta a Csillagász. – Kérlek téged, jó tanár, mondj nekem több, egzaktabb példát! Kíváncsiságom szomjúhozik tagadhatatlan, oly fontos dolgok hangzanak itt el minduntalan. Nem kételkedem immáron én sem szavaidban, de oly vonzó, melyeket fülem hallott, s értelmem mélyebb szintjei is élvezni vágyják az új és hatalmas tudást!

Mondd nekem, jó uram... a te elméd „szeme” az érzékeken túli transzcendentalitásban mit lát?!?

– Lobacsevszkij vagy Gauss vagy Bolyai „új” geometriáját... vagy az anyagtól megszabadult Einsteini-fizikát, melyet Schrödinger és Heisenberg vitt tovább, ám említhetném Descartes nagy sejtését... az újfajta: térgeometriát!

Ez már bizony nem a „mostani” világ.

Mind egy-egy színes, újfajta, „kicsinyke” virág azon a hatalmas mezőn, melyben az új világkép megalkotásakor az ember élvezettel, térdig jár...!

Sok szép eredménye a tudományoknak, melyet a filozófus elméje nevez majd el először... gyönyörűen gazdag új világnak! S, bemutatni nem lesz majd képes másképpen, csak egy új-világképben!

Tudod – testvérem – alkalmazkodnia kell agyatok meglévő nómenklatúrális rendszeréhez!

Különben semmit nem értenének még azon kevesek sem közületek, akik elméje elsőként ízelgetheti majd az új világképnek rendkívül ízletes zamatát!

Nem akarok – azonban – a folyamat elé vágni. Így, hát gondolati fonalam a rokkán imígyen kezd peregni:

Régen, a görög gondolkodók idején, még nem volt oly hatalmas tárháza az emberi tárgyi tudásnak, mint manapság... hiszen időközben, azért az ember megtudott egyet s mást a világot... leg-

alábbis az anyagi világot felépítő rendszerekről, molekula-struktúrákról, de sokkal inkább az atomi szerkezetek valóságos felépítéséről.

Sőt, már sok mindent felismert a szubatomi struktúrák tekintetében is. Gondoljunk csak a KVAROK egyetemes, mindent felépítő jellegére....!

S, hol vannak már ezen „síkokon”, ezen dimenziókban az érzékszervek?!!

Jóval túl vagyunk már az anyag makro-formáira specializálódott emberi érzékszervek felbontóképességén... igen csak mélyen járunk már a „transzcendentálisban”... S lám, egyre EGYETEMESEBB mezőket tárunk fel....!

Azaz haladunk az Egyetemes, az örök, az egyetlen... a végső végtelen felé.

– Pedig mennyi barbár szellem tagadta annak idején a transzcendentális létét... még „udvarok” által fizetett, „nagynak” kikiáltott, primitív „tudósok” is....! – szölt keserűen a Péter. – S, most ők robbantanák először az atombombát, melynek ereje a transzcendentálisból sugárzik át....! Betegektől nyüzsgő „idegklinika” lett a világ....!

– S lám, a tudomány, mily egyszerűen meghozta a szomjazó, s hittel rendelkező elme számára a boldogító választ... – vette vissza a szót a Filozófus. – A KVAROK világában az EGYETEMES kísérli meg felvillantani újabb, realisabb arcát!

Megmutatja, hogy Ő az EGYETEMES, hisz cáfolhatatlanul belőle épül fel mindaz, aminek anyag a gyűjtőneve az ember elméjének nomenklatúrális „könyvtárában”, s az emberi elme által belátható térben csak a kvarkok által képződhet FORMA, mely anyagként manifesztálódva tudatosul az ember elméjében!

Még helyesebb, ha úgy fogalmazunk: VISSZATÜKRÖZŐDIK az emberi elmében!

Hiszen nem tudsz mutatni nekem a széles világegyetemben még egy definiálható pontot, melyben egyszerre képes reflektálódni a hit és a tárgyi tudásnak nevezett: Szent ismeret és tudás!

Erre, biz csak az emberi lénynek nevezett önszabályozó rendszer képes, testének részét képező, agyvelőnek nevezett minőség által!
– *Úgy érted, hát, jó Filozófus, hogy csakis az emberi lény elméjében képes reflektálódni AZ, amelyből felépül az úgynevezett ANYAGI VILÁG...?*

Csak benne képes „felvillantani”, megpillantani ÖNNÖN MAGÁT...?! – szölt közbe ismét a Pap.

– *Nem pusztán spontán FELVILLANTANI, hanem képes TUDATOSAN FELISMERNI mindazt, ami Ő, MAGA...!!! Sőt! Szerkeszti és irányítja is önnön magát.*

– *Azt akarod mondani, hogy a Teremtés az emberi elmében „látja” meg önmagát?!? – kérdezte eltöprengve a Pap, s közben szemei a végtelen messzeségbe révedtek.*

– *Mert miként másképpen, jó atyafi?!? – tárta szét kezeit a Filozófus. – Itt érhető, hát, tetten a TEREMTÉS FOLYAMATÁBAN realizálódó TÖKÉLETES ŐS-MAGÁNY!!!*

S lám, egyesül a filozófia a szubatomizmus fizikával!

S, közösen mutatják be mindazt, amit az elvont matematika már jó előre kitalált...!

– *Térdre, emberi elme... – suttogta a Csillagász.*

– *Ostoba szakbarbár! – kiáltá a Vegyész. – Hiszen éppen ezekben a percekben EGYENESEDIK FEL a már rég talpra állt emberi szellem, s boldog lélekkel néz Istenére, amely ezáltal MAGASABB RENDŰ LÉNYEGÉT – tálcán nyújtja teremtményének át...!*

Nem hallod-e az előadást?! Amelyben hallhattuk: a vad barlangok szellemi sötétjében, csupán a barbár-HIT fénye ragyogott, majd a politeizmus bizsergette az ember-gyermek fantáziadús – s eleddig csupán önmagáról fantáziálni képes – csiszolatlan agyát!

Majd Júda népe megalkotá EGYISTENÉT, amely EKNATON óta várt, s intellektuálisan sokkal magasabb rendű „tükörkép”.

S ímé, Isten – immáron – arra vágy, hogy a teremtményben megpillanthassa még fejlettebb, s az eddigieknél is magasabb rendű ÖNMAGÁT!

– *Mi vezethette Őt idáig? – kérdezte pironkodva a Csillagász.*

– *Úgy érted, az embert, mint teremtményt!?*

– *Igen!*

– *Nos, az nem lehet egyéb, mint ahogyan már el is hangzott: A TUDOMÁNY! Amely elhozta e kutató lény számára az alkotó komponensek EGYETEMES világát!*

A tudomány, mely szubatomi világai révén az anyagi világot alkotó mezők horizontján át képes szemlélni immár!

Egyetemesre bukkant, s látja a felépülő ezer meg ezer formát...!

Most az ember megpillantá azt, hogy honnan jött... csak még nem fogta fel filozófiai szempontból azt, hogy valójában „mit” is lát...!

– *Most kérdésem önként válaszáért könyörög... – mondta a Pap. – Az ember látja azt, hogy honnan jött, vagy „AHONNAN” jött... „az” is látja őt??*

– *EGYRŐL, AZONOS DOLOGRÓL beszélsz, jó ember...! A TEREMTŐ fogja fel, TÜKRÖZI teremtményében ÖNMAGÁT! Erről beszélünk ez időn át.*

A TÖKÉLETES MAGÁNY, mely tökéletességében teremteni vágy, a teremtés „belső” kényszere révén az anyagi világban fejlődő emberi elmében ismeri fel s fejezi ki ÖNMAGÁT!!! Az anyagi világ nem egyéb, mint a bölcső vagy az anyaméh, amelyben az emberi tudat – tanulás révén – majd új korszakába lép!

– *Ebben a mozzanatban, fejlődési szakaszában fejeződik ki: Isten Krisztusban megjelenő fájdalma! – vágott immáron közbe a Filozófus. – Egyébként, örvendő üdvözöllek Téged, jó Vegyész! Első emberi lény vagy, ki rajtam – a filozófuson – kívül ily megszűrése látsz!*

Boldog a tekinteted... üdvözöllek az új világ angyalai között!

– *Te, ki bizonyosan jól ismered a Bibliát, s benne Mózes vajon nem azt tanította, hogy az ereitekben lüktető folyadék, a vér: az ÉLET!?*

Hogyan érted – ezáltal – Isten Krisztusban megjelenő fájdalmát?

– *kérdé a Pap.*

– *Nos, amint jól tudod, a mozdulatlan, tökéletes magányban egzisztáló Isteni-lét, kifejeződni vágy... Ezt maga a TEREMTES bizonyítja!!!*

– Ebben biztos vagy, jó uram? – kérde továbbra is a Pap.

– Természetesen! Egyszerűen nem létezik más józan alternatíva, megoldás!

Bizonyítéka nem egyéb... nézz jól szét! Íme, a VILÁG! S, benne Tenmagad vagy Isten munkájának bizonyítéka... hogyan lennél itt egyébként?

S, ráadásul nem „csak” Te, hanem benned, veled együtt itt VAN az agyad – mint eszköz – melyben munkálkodik az önmagát megfogalmazó ÖNTUDAT! Melyről ez idáig azt gondoltad, hogy Te magad vagy! Ez csak akkor lenne igaz, ha nem létezne benne a FOGALOM, melynek neve: ISTEN!

Magyarázd meg nekem, ember, hogyan kerülhetne agyad elektromágneses mezőjébe a FOGALOM: ISTEN, ha nem a Teremtő tükröződne teremtményében vissza!??

– Úgy gondolom... belenevelhették... volna... – mondta bizonytalanokodva a Pap.

– S, a legelső emberi lényekbe, ki nevelte volna bele...???

– Értem már... s köszönöm néked... Az, bizony nem lehetett más, mint maga az Isten!

– Úgy igaz... hiszen ilyen elvont szintű fogalom miként lenne képes egy barlanglakó lény elméjében gyökeret verni, ha csak nem Teremtője irányítja azt.

Így fejeződik ki a teremtésben Isten, s ráadásul nevetségesen primitív lények kérhetnek csak olyat, hogy ha mindez igaz, akkor hát tégy csodát...!

Nézzetek körül a végtelen világegyetemben... s miután végtelenbe tekintő távcsöveitek fölül felpillantotok, ímé, a csoda OTT ÁLL!

Hiszen, amit kerestek, az TI vagytok, TENMAGATOK!

A CSODA BENNETEK EGZISZTÁL! S, a hatalmas, precízen megalkotott RENDBEN, amelyben a világegyetem él, mozog s munkál!

Vagy ott zizeg ereitekben a folyadék, életben tartva a hitet, mely a teremtést mutatja... s szemetek lencséje, vajon mily precíz számítás...!

Szkepticizmusotok már-már beteges mezőkön jár, mikor azt sem hiszitek, hogy vajon önmagatok... akkor és ott jelen vagytok?!?

Nézz gyermekedre, mely anya és apa után kiált!

Vagy találtál-e már ehhez fogható csodát, a végtelen TÉRBEN, jó Csillagász!??

Meddig menekültök még önmagatok VALÓSÁGA elöl???

Sokkal bölcsebbek lennétek, ha úgy cselekednétek, mint a jó DÁVID király!

Álljatok meg, ne meneküljetez tovább! Tárjátok ki szívetek, s inkább lovagoljátok meg az ERŐT, melyet mindannyiótoknak Isten, a csillagokon TÚLRÓL kínál.

Milyen bizonyításra vágytok a teremtetést illetően, ha Tenmagatok léte erre nem elég...?!

S, a fájdalom, melyre kérdésed vonatkozott, az nem egyéb, mint a „Tökéletes-fájdalom” érzése, melyet a benne egzisztáló „tökéletlen” okoz!

S, ezen ne csodálkozz!

A Teremtő tudja jól, hogy a teremtmény soha nem tökéletes, nem lehet az!

Hiszen Isten NEM ISTENT TEREMT a teremtetésben, amely ugyanolyan tökéletes lenne, mint Ő maga... csupán KÉPMÁST...!

Ő teremtményt alkotá, amelyről döreség lenne azt hinni, hogy Isten...!A teremtmény benne létezik Istenben, Isten pedig benne a teremtményben, de nem azonosak!

Ő nem azonos Istennel, hanem – mint már kifejtém – TŰKÖRKÉP csupán... Vagy nem ezt írja a Biblia: „saját képmásomra...”! Bár a döntés rajta áll, feloldódhat Alkotójában... ha akar! Szívében lakó és értelmét meghódító Isten lakhatja testét immár... ez csak rajta áll!

Pusztán a teremtmények öntelt egyedei akarják hinni azt, hogy maguk is Istenek, s így rettenetesen eltévednek szinte minden ebből fakadó gondolatukkal.

Isten az emberben kifejeződik csupán, Isten az emberben cselekedni képes ebben a dimenzióban. Az emberben az ÉLET magasabb szintje kifejeződik csupán. Az Élet Isteni szintje – hiszen ki az a tudatlan, aki tagadja, hogy élő az Isten – az emberi, teremtményi, alacsonyabb szintből töltődik fel! De ti ezt még nem érthetitek igazán! Viszont már hinni tudjátok, ha akarjátok! Nem kötelező, de későbbi tudásotok alapjául szolgál...

A teremtésben benne van a kockázat is, mint a teremtés által létrejött „új minőség”, új fogalom...! Amennyiben a tökéletesben benne található a tökéletlen, úgy az mindenképpen – alacsonyabb minőségéből adódóan – fájdalmat okoz „környezetének”, annak, amiből létrejött, s amelyben egzisztál! Amelyben működik, s amelyhez megtér majd...!

A tökéletes nem teremthet EREDETI tökéletest, hiszen nem mechanikusan „osztódik”. Ez esetben elmaradna – ugyanis – a lényeg: a kontraszt... a jót a nála silányabbtól megkülönböztető, BÖLCS ellentmondás!

Ez az ellentmondás pedig nem eredményez mást, mint az életet, azaz magát a mozgást!

A tökéletes önmaga TÜKÖRKÉPÉT alkotja meg... legjobb esetben is csupán.

Amely „képében” a tökéletesre hasonlít ugyan, lényegét tekintve azonban tükröképe csupán...!

Ebből az ellentmondásnak tűnő szellemi feszültségből táplálkozik a FÁJDALOM, mely éppúgy Istené, mint a teremtményé... Érted tehát?!!

A Pap csendesesen, némán bólogatott. A Filozófus pedig folytató:

– A Teremtő „izzó tekintetében” jelenik meg – tehát – az élet, a mozgás, amely csak az anyagra s az őt KOMPONÁLÓ energiára jellemző! S, így alkotja az életnek nevezett „csodát”.

– Megfogalmazásodból úgy értem – bölcs Filozófus – hogy Isten még ezen túlmenően, pontosabban mind efelett áll!?! – gondolko-

dott el a Vegyész. – Amit Te energiának s a belőle felépülő anyagnak nevezel... azontúl még kell, hogy valamire magyarázatot találj!

– Bölcs vagy, jó tanítvány, mint előbb mondtam. Jó úton halad elméd tovább!

Ez az a pont, ahol a gondolati fonál elérkezik a VÉGSŐ FOGALOMHOZ, mely az ember agyában egzisztálhat valaha is...!

Ez a fogalom „tükrözi” – az emberi teremtmény agyában – AZT, mikor a SZELLEM ÖNARCKÉPÉRE – a teremtés folyóján – rátalál!

S, ha türelmesen figyelsz, meglátod majd, hogy a „tükrökép” arra is képes lesz, hogy MEGNEVEZZE ÖNMAGÁT!!!

– Valami mindent magába foglaló, mindent magához ölelő... végső fogalom kellene, hogy mindez legyen... ha jól sejtem... – bölcselkedett tovább a Vegyész. – Kérdés, hogy az Isten megengedte-e, hogy az emberi elme „megláthassa” ezt az EGYETEMES MAGÁNYT!?!?

– Miért is ne engedné?!? – folytatta a Filozófus. – A tiltás ez esetben nem szülne mást, mint ellentmondást... s egyébként is oly sok kegyben, kiváltságban részesült már eme teremtett lény!

Miért gondolod hát, hogy pontosan a végső válasz előtt szakítaná el Isten e teremtmény felfogó képességének fonalát???

Szereteté ez egyáltalán nem bizonyítaná!

S, tanításomban – egy kissé később – megismerkedhetsz majd eme... – s tudom jól, éget a kíváncsiság már – nos, eme FOGALOMMAL, melytől egzaktabban megfogalmazhatóan, az emberi elmében semmi nem egzisztál!

Ennél magasabb rendű „könyv” az emberi egyed „tudat-könyvtárában” nem létezik...!

Intellektuálisan – az emberi faj jelenlegi fejlettségi színvonalán – univerzálisabb, végső fogalom nem található...!

Ennek kimondásával azonban a helyes didaktikai módszer – ugyan már nem sokat – de még vár...

– Itt történik, hát gondolati fonalunk kibontása... – suttogta csendesen, reménykedve a Csillagász. – Azt firtatjuk, honnan s hová, s ki biztosítá mindehhez a nem kevés **ENERGIÁT!**?

S miért, mi célja lehet – nem is annyira velünk, hanem inkább a folyamat egészével, amelyben mi csupán szereplőként létezünk!

Már megértettem: nem gondolhatunk mindig csak magunkra, a Tér ennél bonyolultabb módon egzisztál! Ez, tudom jól, szűklátókörűségre vallana. S, önző, hamis utakra terelte az elmét minduntalan.

S, lám fel sem adhattuk ezen témák kutatását, munkált bennünk... ímé, a Filozófus által kifejtett: ISTENI VÁGY!!!

A szűklátókörűség – mint mindig – helytelen döntés lenne, amint kizárólag rajtunk, embereken keresztül közelíteni meg a LÉT egyetemesen hömpölygő folyamát.

Lám, milyen hamis világképhez vezetett a geocentrikus, egoista, szűklátókörű „gondolkodás”!

S, mennyivel szebb, valódibb, igazabb a heliocentrikus ismeretanyag.

Mily korcs festmény az, amelyet az ember csupán szemével lát!

S bizony, csak a Teremtőtől kaphattuk eme képesség csodáját...!

Az új világkép megértése nem az önző emberi lét lencsén át lesz látható, hanem sokkal inkább az EGYETEMES TERMÉSZET részeként látni tudó emberi elme az, amely megragadhatná...!

Váratlanul megszólalt a Katona:

– Ó, igaz Istenemre mondom, érdekelni kezdenek ezen bölcs csodák, de még a szót sem értem mindig tisztán, amely így nem több, csupán, mint füleimen áthaladó hullám...!

Kegyelmezz hát, hatalmas Isten, hogy megnyíljon tudatom számára is e még hatalmasabb, színesebb világ!

– Jól foháskodsz, ember-állat! – szólt a Csillagász.

– Micsoda...!? Sértegetsz, hát minduntalan??

– Dehogy sértelek én meg téged! Mint ahogyan a nemes sem bántja kedvenc állatát... sőt, örül, ha annak értelme magasabb hegyre hág!

– Bizony, az Isteni kegyelem fénye az, amely képes áttörni a homályt, melyben a romlandóan kárhozott emberi tetem jár – bölcsekedett a jó Pap. – A lélek akkor kezd igazán magára figyelni, mikor Isten erre jelt ad... s a jel nem egyéb, mint a kegyelem.

- S te, jó barom... – folytatá a Csillagász a Katonához fordulva – most eme beszélgetés fültanújaként éled át lelked állati sorból törtenő felszabadulását!

Lelked – Isteni jelle – felébreszté értelmedet... agyad olyat tesz, mint eddig, csökönyös közönyében soha... Képzeld csak el: gondolkodni vágy!

Értelmed csupán most jön mindarra rá, amelytől egész eddigi életében szenvedett... eme jó csillagász! – s kihívóan magára mutatott, majd folytatá. – Nevezetesen arra gondolok én, hogy már jó ideje értelmem próbálom használni ezen sárgolyón... ezt a furcsa „játékot”, amelyet oly jól bemutatott a Filozófus...

Te még csak most kezded el használni, de ne csüggedj, lám, az út nyitva áll előtted!

– Hiszen még Te sem értesz semmit... – válaszolt a Katona. – Imént mondad, hogy még sohase látád Istent...! Mire hát ez a vagyont érő lencses cső...!? S, ama szél-csapodár „nagy” tudás... melyre olyannyira büszke minden földhözragadt kollégád!?

– Földhözragadt?! Mily hatalmas sértés... ezt mondod egy Csillagásznak...!??

– Nem tudtál Te többet, mint jómagam, csak számolgotod a sok-sok csillagot, de hogy mivégre, azt magad sem látod át!

– Istenemre, egyre bölcsebb ez a... ez a... ez a katon a! – lepődött meg a Csillagász.

– Féltre, torzsalkodás! Eltéptek Filozófusunk gondolati fonalát! – békített a Pap. – Már tudjuk, hogy Isten a legbölcsebb, s korántsem azonos a misztikummal, sőt, megmutatta már néktek – általa teremtet, antik, görög gondolkodói révén – ÖNMAGÁT!

Így szólt az imént a tanítás.

A Teremtés, amely kezdetben mozgó állatot alkotott csupán, akkor vált tükörként ragyogó csodává, amikor az ember agyában megjelent egy fogalom: az Isten „fogalma”!

Őt ugyanis nem láthatá a réteken, az erdőkben az ősemlék... sem a barlang sötétjében... Mégis igen régen elméjében egyszóval egy – mindent átfogni képes – egységes, egyetemes egészben látni próbáló „fogalom”, melyet túlhelyezett érzékszervei által befogni képes szoftverén, s ez az óriási intellektuális lépés: maga az Isten!

Hatalmas tudati előrehaladás, amely nem nélkülözheti az agyi kognitivitást!

Hiszen a primitív, bár kétségtelenül színes, mondabeli, barlangból kiáltó hitvilág, vagy az őt követő ókori politeizmus sok-isten hite... nem kigúnyolása-e annak a tökélynek, amely nem egyéb, mint maga az Isten! Primitív kép, de már ott motoszkál és megszületni vágy! S, türelmesen a jó Platónig vár!

Ezektől a falakra rajzolt isten-képektől mily hatalmas út vezet el a kvantummezők csodájáig, ahol – bátortalan ugyan, s még homályosan – de már kirajzolódik az Isteni arckép-vonás... csak értő szemekre, mit szemekre... érteni képes tudatra vágy – emelte magasba jobb keze mutatójúját a Pap.

– Ám a Teremtő türelmes, mint mondtam már... – dörmögé a Vegyész halkán.

– Úgy, bizony! Édes, színes mesékkal költötte fel teremtménye kíváncsiságát az Isten...! Erkölcsi törvényeket „rajzolt”, s színes, meseszerű képekben beszélt kedves teremtett gyermekéhez általuk. Ám a gyermek is cseperedik, s már Istene szólhat hozzá sokkal reálisabb valóságot mesélve el, habár ez még mindig nem a végső határ!

Ám az Istenről alkotott fogalom tovább lépett a barlangi misztikumon, s a görög politeizmuson! – vette vissza a szót a Filozófus.

– Nagy Tanár! Egy kérdés minduntalan fejemben vert tanyát... – lépett a színre ismét a Csillagász.

– Mondd! Ne tétovázz, „hitetlen Tamás”... kinek – tudom – mély lesz majd meggyőződése, ha Jákob szellemi-létrájára rátalálsz...

Vagy nem így léssen, jó Csillagász!? – mondta könnyed mosollyal arcán a Filozófus.

– Hitem meri remélni ezt. Ezért is szeretném jó mélyre ágyazni a tudást! Uram, immár értjük az utat, mely barlangjától a modern korba vezette emberünk szellemét, benne öntudatát, s vele fejlődő, egyre inkább „realizálódó” Isten-képi mását! Értjük már, hogy az Istenről alkotott kép az emberi tudatban fejlődik ki és gyarapítja önmagát. Az ember pedig az Isteni tudatban leli meg önnönmagát! Mintha egymásra ható folyamat lenne ez, jó uram.

Tudom jól, s még inkább kezdem sejteni emitt a NAGY szellem metamorfózisát, mely „képet” festeni az ÁLTALA LÉTREHOZOTT anyagi dimenzióba jár...! Az emberi agyban kifeszített tudat pedig jó vászonnak bizonyul ehhez. S, Isten jól forgatja ecsetét az emberi tudat kifeszített vásznán.

S, valóban... tagadhatatlanul fejlődik emberünkben ezen benső, szellemi aktivitás!

Amely minduntalan körüljárja „képének” színeit, s egyre fokozza a hatást... megismerve annak részleteit.

Ám a kérdés, mely nyugtalanul a fejemben motoszkál, az nem egyéb, mint a REMEK ÚJ VILÁG... nevezetesen, a technikai forradalom eredményrendszereit követően, Teremtőnk „festménye” miképpen áll...?!

Ugyan utaltál már futólag a kvarkokra, de nem értem, az új világképben miképpen kapcsolódik ez a sok eredmény, amelyet a tudomány az elmúlt száz-százötven évben produkált...? – kérdezte kíváncsian a Csillagász.

– Igen! Utaltam, mikor az „üveggyöngyökre” gondoltam, melyek nem egyéb, mint a tudományok eredményeinek „kellemesebb” vonulata – bólintott megértően a Filozófus.

Nos, nem egyéb mindez, mint a mindenki által jól ismert: elektromosság... s az erre épülő sok-sok – kényelmet biztosító – csoda. A rádió, televízió, magnetofon, számítógép, telefon... ezek azon „kockacukrok”, melyek által felkeltődött az emberi lény figyelve

EGY BIZONYOS IRÁNY FELÉ!! *Amely irányba gondolkodnia érdemes.*

Mint a ménes, mely „kockacukor” reményében rohan, vágat időmítésének megfelelő irányba... – mondta a Filozófus.

– „Nevelési szempontból” elfogadható eme sok eszköz, sőt, kiváló motiváció... – értelmezte a Vegyész.

– Természetesen, Isten nagy Tanár... – reflektált azon nyomban a Pap, Vegyésziünk közbeszólására.

– Valóban a nehezebb, kevésbé „kellemes”, de annál lényegesebb lecke ezt követően mutathatja be önmagát... az érdeklődés felkeltve, tehát! Jó... jó, hogy átmegy a kép és a hang, sőt, nincs idővesztés... de mi az, „amin” áthalad ily akadálytalanul, ily simán?!? Ennél, a következő, nehezebb résznél a csak „kockacukorért” futók hada megtorpanva leáll, amíg „kockacukornak” titulált anyagi javai szájában lassan elolvadnak, s ezután ismét csak akkor érezheti anyagi javainak kellemes ízét, ha – időmítésének megfelelően – újra versenybe száll... – magyarázta tovább a Nagy Tanár.

– A pénzért... értem én a metaforát... – mondta a Csillagász. – Ám mi léssen azokkal, kik magasabb szellemi-érettségi fokuk révén, már nem csupán a „kockacukorért” élnek e világban, hanem tisztán a tudásvágy az, amely élteti őket?! Hiszen öntudatra ébredt „állatnak” szégyen élni csupán „kockacukrokért”!

– Remek, Csillagász! Jól érted immár a tanítást! Nos, sajnos ők vannak kevesebben, de... de LÉTEZNEK, s ők azok akikért innentől érdemes folytatni a tanítást! – emelte fel jobb mutatóujját a Filozófus.

Hiszen a tudomány – melynek nyelvén jól előkészíté, felszántá Isten az emberi agy talaját – rengeteg puzzle-képe a „dobozba” beöntve már...

– S, most érkezik egy Filozófus, aki mindebből „képet” csinál...!

– dörzsölgette fáradt szemeit a Csillagász.

– Mindegy, hogy kicsoda... ezért inkább – szerényen – azt mondanám, hogy egy EMBER, ki lehet művész, mondjuk egy író, tudós, vagy... majdnem, hogy bárki más!

Talán éppen egy Faraday nevű könyvkötő inas, aki az elektromágnesességet hordozá fejében, amiből profitál – jelenleg is – a világ! Mindig a világnak van szerencséje, ha képes nem elpusztítani, elnyomni, hanem sokkal inkább figyelni ezen egyedeire! Habár rőzsét hordani máglyákhoz mindig szórakoztatóbb dolog, mint csendben leülve hallgatni egy-egy új és hatalmas tudást!

Tehát „bárki” által... ám kezdetben egy hangulat „árad” dimenziókba át, majd egyre nő a bizonyosság, miután az új tanítás egyre több próbát kiáll, s egyetemessé válik az emberi kollektív-tudatban az „odaátról” származó TUDÁS!

Jutalma egy még nagyobb, mélységeiben érthető, felfogható világ!

– Ha jól belegondolok, mindig is így történt eme folyamat...

– Ahhoz, hogy Isten magasabb realitást plántáljon az emberi agyba, amely nem más, mint egy újabb, immáron magasabb szinten realizálódó, önnön valóságához egy-egy lépcsőfokkal közelebb álló objektív realitás!

– Általa többet tud majd magáról a Teremtő s a teremtmény is...

– Nos, lássunk hozzá, s rakjuk ki mozaikunk darabkáiból – ügyelve a gondos illesztésekre – eme új-világkép CSODÁT!

Ehhez fussuk át, amit az ember agya a világról jelenleg lát:

Az ember úgy gondolja, hogy minden forma – az általa anyagnak nevezett – „m e g f o g h a t ó ” realitásból áll... melyek építőkövei a molekulák!

Sőt, azt is tudja, hogy ez az érzékszerveivel még „látható” – még, ha mikroszkóplencsék halmazain is át – részleteiben miből is áll...! Elemekből, amelyeket szigorú táblázatba reguláz!

Sőt, ismeri már ezen elemek tulajdonságait is... s a vegyész – ha kell – őszibarack, fenyő vagy mezei virágillatot laboratóriumában komponál!

Ám az emberi elme egészséges nyugtalanság... kíváncsi, s szeretné nagyon tudni: az elem valójában miből áll!?

– Élvezem a szellem történetét... Íme, itt az atom „alatti” világ! – mosolygott a Vegyész. – Ám ezen a szinten, itt már a kémia a fizikának adja stafétabotját át!

– S, a fizika az elmúlt évtizedekben igencsak derekasan nekilátott, ködkamráiban gyűjtött sok kis energia-pamacsot, melyeket – úgy, mint csillagász a csillagokat – el is nevezgetett: leptonnak, hadronnak, müonnak... s a sor szinte meg nem áll!

Kezdetben félt, hogy rendszerezni sem képes a sok kis alakzatot: előbb a protont, neutron, elektront... majd tovább fejlődve – az előbb említett – ezek mélyén meghúzódó leptont, müont, s hadront.

– Eddig értem! – mondta a Csillagász. – Itt bukkant fel az új MINŐSÉG, melyre az ember már oly régóta vár. Mintha úgy tűnne, dimenziójának legmélyebb építőköveinél jár!?

– Akkor miként hát tovább...? – rikkantott a Katona.

– Csak egy út van... remek...! – kiáltott a Vegyész kipirult arccal.

– Irány az anyagi dimenzión túli új világ!

– Azt akarod mondani, hogy az emberi elme „átlépési” pontra talált? – kérdezte ismét a Csillagász.

– Úgy bizony, kedves égi-fürkész barátom...! A Vegyésznek igaza van! – intett kezével, s maga köré hívta a kis társaság tagjait a Filozófus.

Érdekes látvány volt amint furcsa kis társaságuk összehajol... Teremtő Istenem... a módszer tehát semmit sem változott!! Miért is változna, hiszen bevált?!

– Figyeljete jól... arra megyünk, amerre emberi elme ez idáig még nem nagyon kóborolt. Hiszen ezeken a szinteken pillantá meg az ember önnön létezésének történelmében először az EGYETEMEST!

Mivel a kutató ember egészen a kvarkok világáig jutott, tudja jól, hogy ezen rendkívül parányi „energia-hólyagok” hatan vannak, mint a dolgos hétköznapok!

Közülük azonban dimenziókban csak KETTŐ alkotja az – emberi elmében nómenklatúrálisan – egzisztáló „anyagot”...!

– Valóban... azt már sejtettem rég, hogy a periódusos rendszer elemei – lényegüket tekintve – **MIND HIDROGÉNMAGOK**, pontosabban a hidrogén „polimerizációjaként” feltornyosuló, felduzzadó, alapvető tulajdonságaikban azonban teljességgel azonos magok!

Minél nehezebb a mag, annál instabilabb... s még akár önkéntes lebomlással is „alacsonyabb” energiaállapotok felé igyekeznek úgy, mint a radioaktívak...!

– Ezek szerint minden hidrogénatom mag... csak az nem mindegy, hogy mennyi alkot egy-egy kis magot... – kapcsolódott be a Csillagász a Vegyész előbbi gondolatmenetébe.

– Ebből kell látnotok, hogy vajon melyik az eredetibb, ősbibb állapot...? Az atommagok által feltornyosuló, felépülő anyagi dimenzió... minden atommagok közötti interakcióban, minden kémiai reakcióban – **ENERGETIKAI** szempontból – igyekvő irány a megnyugvás, lecsendesedés, kiegyenlítő dís, stabilitás és „visszavonulás”!

Vagy láttatok már hideget, meleg felé áramlani??? – kérdezett rá a Filozófus.

– Azt bizony még nem...!

– Akkor – tehát – megvan a legfontosabb koordinátánk, az **IRÁNY!**

– Minek az iránya lesz ez, jó tanárom?! – kérdezte a Csillagász.

– Az **EGYETEMESBEN** végbemenő **MOZGÁSÉ!** Megállapíthatjuk tehát, hogy az energetikai szempontból magasabb szintekről, az energiának bármely formájával, de mindenképpen jobban ellátott, jobban feltöltött térrészek felől halad a mozgás az energetikailag **alacsonyabb** térrészek felé!!

Ez az első **UNIVERZÁLIS** szabály!

– Áru!d el nekünk, mi mozog ekkor? Az anyag, talán...?

– Nem az anyag... hanem a nála sokkal univerzálisabb minőség, amely végső soron az anyagot is alkotja, s ez nem más, mint a **tiszta energia!!!**

– Akkor ezt érthetem úgy is, hogy anyag **NINCS** is... pontosabban?! – lepődött meg a Vegyész.

– Pontosabban nem úgy, ahogy eddig gondoltátok...!

Az anyagnak túl nagy jelentőséget tulajdonítotok...

– Hiszen abból vagyunk... igaz, jó papom!?? – nézett bambán a Katona.

– Csak ti nevezitek „anyagnak”, amely valójában sokkal egyetemesebb minősége a létnek... – válaszolt a Pap helyett a Filozófus.

– Lássátok be, nómenklatúrális csapdában vagytok...!

Az anyag – lényegét tekintve – **ENERGIA**, s ez így sokkal egzaktabb megfogalmazás, s immáron már nem zsákutca...

– Úgy érted tehát, hogy az általunk anyagnak ismert formarendszer – lényegét tekintve – csak egy adott lehetősége egy nála univerzálisabb **MINŐSÉGNEK**, amelyet meg is neveztl, az **ENERGFIÁNAK**...? – kérdezte a Vegyész, s látszott rajta, hogy minden idegszálával fürkészi Filozófusunk tekintetét.

– Egészen pontosan így van, jó tanítványom! Hiszen az előbb már le is vezettük, hogy az emberi elme fáradhatatlan kutatásai alkalmával feltárta az „anyagot” alkotó komponenseket... s közületek merné-é állítani valaki is azt, hogy az elektron vagy a „d”-kvark, vagy az „u”-kvark nem energia...?

– Nem mernénk...! – mondták szinte kórusban. – Sokkal inkább energia – bizony – s anyag CSAK az, ami belőle felépül...!

– Energiából van a kő is, a víz s a házatok... vagy ezeket nem atomok alkotják? Sőt, gondolatok bele, vajon **TENMAGATOK** nem atomokból vagytok-é....?!

– De bizony...!

– Imént állapítottuk meg, hogy az emberi elme által befogható térben minden csupán **KÉT** kvarkból épül fel, a „d” és „u”-kvarkból... tehát **TI** is abból vagytok!!

– Tehát nem anyagból...? – bámult maga elé rémült szemekkel a Katona.

– *Maradj már csendben...* – bosszankodott a Csillagász. – *Az csak egy nómenklatúrális csapda, a lényeg az univerzalizálás, azaz a mindenhol jelen lévő ENERGIA! Melynek fő mozgásirányát is ismerjük az univerzumban.*

– *Nos, ezek szerint minden ezen kétfajta energia-gombócból épül fel, ami FORMAKÉNT létezik a TÉRBEN!* – összegezte a Vegyész.

– *Majdnem...* – válaszolt a Filozófus. – *Ami az emberi elme által eddig felfogott TÉRBEN létező formát illeti, nos, annak valóban ez a két kis huncut energia határozza meg az alakját, de az általa felfogott „anyagból” felépülő formavilág megalkotásához nem elég!*

Bár tökéletesen kimeríti, mind Platón mind pedig Arisztotelésznek a filozófiai formáról alkotott elképzelését...

– *Most értem csak meg, hogy mire célzol, Filozófus...* – döbrent meg a Vegyész. – *Arra, hogy milyen kár, hogy ezen ragyogó elmék nem ismerhették a XX. század tudományos eredményeit...*

– *Talán valóban érdekes ezen elpolemizálni... de nem olyan végzetes késés ez, hiszen ha jól látom, itt vagyunk MI...*

– *Pontosabban TE és a TANÍTVÁNYAID...* – bólogatott a Csillagász.

– *Úgy van! Ez azonban legfeljebb két-három ezer év késése a faj egészének, s ez akár egy nap alatt is behozható... ha jó tanítványokra lel az ember.*

– *Nos, mondd hát, miért nem elég ezen két „kis”... Mit is beszélek, hiszen ezeken a szinteken már el is veszik a kicsi és a végtelen fogalma közti – csupán dimenziókban meglévő – különbség...*

Lehetséges, hogy egyáltalán nem is olyan „kicsi” energiák állnak ezen „d” és „u”-kvarknak elnevezett „kicsi pamacsok” mögött...! Tehát nem értem, hogy ezen alapvető energián kívül mi lehet még, mely felépíti anyagi világunkat, ezáltal a mi testünket is...? – medítált el a Vegyész.

– *Tudod, jó tanítvány, azért nem elég, mert nincs meg az „ellentmondás”, a dialektikus ellentét, amely nélkülözhetetlen ahhoz,*

hogy létrejöjjön maga a mozgás... Hiszen a teremtés is egyfajta mozgás... ugye!?!

A Vegyész némán bólogatott.

– Mi hiányzik, akkor még? – kérdezte türelmetlenül a Csillagász. – Mi lehet az az ellentét...?

– Gondolkozz logikusan, hiszen az „ellentét” szóban részben már ki is mondtad a megoldást.

Mi lehet az, amely ellentétes szinte minden tulajdonságában az előzőekben bemutatott s mindannyiunk által jól tudottan – az atommagokat felépítő KVARK-energiákkal?

– Nyilván az is energia, csak más tulajdonságokkal... Uram, Isten... megvan! Hiszen az nem lehet más, mint az elektron!

– Így igaz, jó Vegyészem! Az elektron AZ, amely az anyagi világban az ellentétét alkotja annak, aminek neve tudatotokban – KVARK... vagy még ismertebb nevén: MAGENERGIA! – folytatta a Filozófus. – A „tisztá” energiamezőkből így épül fel az „anyag” gúnynévre hallgató: FORMA! Az elektronmező biztosítja a magerők környezetét. Pihe-puha párnát adva, sőt, jó meleg takarót, a koncentráltan „jelen lévő” magoknak...!

– Jó Pauli, a matematika professzora erre gondolt talán, mikor az „ellentéteket” megpillanthatta matematikai egyenletei mögött – szólott a Csillagász. – Csak Ő még azt nem láthatta pontosan, melyik az „angyal”, s vajon melyik eme kettő közül a „halál”...?!!

– Nem jól teszed fel a kérdést, kedves, kutató természetű Csillagász... – vette vissza a szót a Vegyész. – Az elmúlás, vagy ahogyan Te nevezed, a halál, nem eme kettőben bújik meg, hanem... sokkal inkább a neve nem egyéb, mint: IRÁNY...!

– Irány...?? Nem értem, mire gondolhatsz?!!

– Arra, amit előbb elemzett ki a Filozófus... az energia mozgásirányára, amely szerint a hideg soha nem haladhat a meleg felé, a szabály fordított irányban egzisztál!

– Az elmúlás az anyagi világból nem egyéb, csupán energetikai változás, azaz energetikai mozgásirány!!!

Mily bölcs, s kétségtelen, az anyagi világ szűk látómezején jóval túlmutató világ-felfogás! – merengett el a Csillagász.

– Úgy van, tehát! Beláttátok, hogy az emberi elme mennyivel messzebbre lát, ha gondolati logikáját egy sokkal univerzálisabb szintre helyezi át.

Az energiák magasságából tekintve az anyagi mozgás átláthatóbb és érthetőbben előre jelezhető bármilyenfajta anyagelmozdulás...!

– mondta a Filozófus.

– Kétségtelenül összezsugorodik, minek a neve: anyagi világ!

S, az elme pragmatikus működése óriási távolságba lát! S, máris könnyebben halad, s fejlődik a kognitivitás tovább!

Egy „szemüveget”, egy szemléletet tanítasz nekünk – tehát – nagy Tanár!

– Szeretnék! S, lelkem örvend, ha a tanítvány értelme felragyogva a homályt oszlatja, melyben még milliónyi tétova vakon kóborol! Tehát az általatok észlelt anyagi világ nem egyéb, mint az energia ILLÚZIÓJA három dimenziós térben! Pontosabban a tér attól válik három dimenzióssá, hogy benne egyfajta „KIGYORSULT” energia-forma egzisztál!

Melynek nómenklatúrális jele – tudatotokban az anyag névre talál!

A FORMA, az anyag – ha így jobban megértitek – tehát nem más, mint olyan energia, mely valamiképpen eltér attól az energiamezőtől, melyből vétetett, melyből származik.

– KIGYORSUL belőle... ahogy előbb tanítád! – kiáltotta a Csillagász.

– Ezzel a fogalommal nagyon vigyázz! – emelte fel mutatóujját a Filozófus. – Könnyen csapdába eshetsz! Gondold végig, már utaltunk rá... a kvark, hogy valójában parányi-é vagy óriás... nem egyéb, mint emberi szűklátókörűségből adódó RELATIVITÁS!!! Így ezen fogalom is, mely szerint „kigyorsul” vagy még inkább „belelassul” dimenzióinkba a létező VILÁG... nos, óvatosságra int...!

– Ezek szerint ez sem egyéb, mint puszta RELATIVITÁS...?! – bólogatott a Csillagász.

– Bizony, ezen fogalmakkal nagyon vigyázz!! Hiszen három dimenziós térben gondolkodsz, én pedig egy olyan sétára invitáltam emberi tudatokat, amerre az emberi elme – ezt megelőzően – még sose járt!

– Ha jól értem, új fogalomrendszerre lesz szükség, tehát...! – szólt közbe a Pap.

– Enélkül, bizony – errefelé – az emberi ész lassan, s csak tévutakon járhat!

Gondold végig, barátom, miként taníthatnád meg egy okos, antik görög szobrásznak – kinek elméje mellesleg igen éles – saját korában, hogy például egy villanymozdony miképpen működik?!

Hiszen még a nómenklatúrát sem ismerheti, amelyből maga a mozdony áll...!

– Sok száz vagy még inkább ezer kifejezést, s természetesen annak tartalmát kellene megértenie először, s csak ezután tudhatná, valójában mi is az, s miképpen működik, amely ezekből áll!

– Ezért nehéz egy új világkép bevezetése...

– És az is volt mindenkor... – vágott a Vegyész szavába a Csillagász.

– Mert régi nómenklatúrával teheted csak képszerűvé azt, amely eredendően új fogalomrendszert kíván!!!

– Azért megpróbálhatom... – mosolygott a Filozófus – hiszen a valóban nagy „tanár” ebből a csapdából is mindenkoron kitalált.

Az, hogy „kigyorsult” vagy „belelassult” a Ti jelenlegi nómenklatúrátokban igencsak viszonylagos „tudás”...!

Nézzük tehát tovább!

Az új tudás majd pontos választ kínál!

– A lényeg az tehát, hogy az energia alapvetően: KÉT minőségben egzisztál! Az egyik, s ráadásul feltételezhetően ÖRÖK – már amennyiben anyagtól független a valóság... s a másik megjelenése nem más, mint az anyagi világ! – összegezte a Vegyész. – Is-

mereteink szerint ez utóbbi bizony rengeteg kötöttséggel jár! Kötöttség-rendszereiből adódóan érezni, s ezáltal örülni, de olykor szenvedni képes eme „anyagi világ”.

– De, hát mit tegyünk, ha a teremtés „kényszere” élni, azaz „látni” vágyja saját magát! – mondta a Csillagász. – S ami egy kissé megdöbbentő: talán éppen az emberi emóciók által láthatja meg ÖNMAGÁT!

– Hiszen Krisztus fájdalma nem kevesebb, mint Isteni emóció, s a megváltás sem egyéb, mint öröm, amely egyaránt lehet emberi s Isteni. Fontos az, hogy ÉRZÉS, melyről a Biblia beszél, tagadhatatlanul... – mondta a Pap. – S elképzelhető, hogy az érzések világán át pillanthatja meg „önarcképét” az EGYETEMES VILÁG!

– Fantasztikus szemüvegen át láttatod AZT, amely valóban egy egészen új világ! – mondta a Vegyész. – Mégis nagyon nehezen tudom még elképzelni azt, amit mutatsz, hatalmas tanár! Nem látom igazán mélyebb összefüggéseit, mi az a mozgás, amely teremtő-élet táncában dimenziókat építve működik és élni vágy!

Úgy értem, hogy a kvarkok világáig jutott eddig a tudomány... s Te azt tanítod, hogy ebből épül fel az anyagi világ... Ez valóban így lehet, hiszen mi másból állhatna...?!

Legutóbb rátaláltunk az elektron nevű energiafajtára, mely ellentétele által valóban megjelenhetett maga a FORMA, amelyben kifejeződik az energia... s a létrejött mozgás által megjelenik az élet, mi ezáltal nem egyéb, mint anyagi természetű ÖNMOZGÁS, önfenntartás...!!!

Mégis, mi elmémbe motoszkál... nos, az nem egyéb, mint a nagy kérdés: hogyan működik mindez a XX. századi „tudomány” tükrében???

– Én sem látom még át! Hogyan épül fel az általunk látható világ, eme ragyogó, s – minden bizonnyal – élesebb képet mutató szemüvegen át? – kérdezte újfent a Csillagász.

A Filozófus megértő, szeretetet kifejező arccal, csendesen végig hallgatta a kérdések rohamát, s halk fennkölességgel folytatta válszát.

– Ember gyermekek, Ti kiművelt emberfők vagytok, s úgy látom eddig követtétek tanításom fonalát. Úgy látom, képesek lesztek megérteni, miként épül fel ez a – csupán számotokra új – világ!

Gyertek, s fordítsátok figyelmetek minden rezgését a szavak értelmére, melyek által feltűnhet elmétek számára ez a hatalmas tudás. Azt értitek, hogy az anyagi világ – lényegét tekintve – nem egyéb, mint energia!

Egy gondosan megtervezett... de adott mozgáslehetőségek közé szorítva.

Egzisztenciája – tehát – NEM végtelen, éppen ettől korlátozott... úgymond anyagi világ!

Am létezik-e vajon olyan ostoba, aki úgy gondolja, hogy csupán ennyi a világ?!

Hiszen, aki így látná, ily egyszerű együgyűségében a világot, az azt a butaságot állítaná, hogy nem létezik anyagi tulajdonságoktól mentes energia...!!

Márpedig a fizika nevű tudomány – szubatomi részeket feltáró – eredményei kétségkívül bebizonyították, hogy az úgynevezett energiamezők anyagi tulajdonságokat nem mutatnak. Kizárólag csak egy részük az, amelyből felépül az anyagi formavilág.

Vagy a csillagok s bolygók közötti térben talán sűrű anyagon halad át az ember építette űrhajó???

Ki meri azt állítani, hogy ott „SEMMI” nincs...???

– Egyszerű belátni, hogy telve van – a fentiekben már megállapított – nem anyagi természetű energiával...!!! – szólt bölcsen a Vegyész. – Hiszen miképpen jutna a csillagokból – rendszerükhöz tartozó – bolygóikig a hő- s a fényenergia, ha nem az űrön át!!!

Tehát ott – bizony – telítve egzisztál a nem anyagi természetű energia-világ! Sötét energiából s valamiféle sötét anyagból is áll!

S, csak a csillagokhoz tartozó bolygók felszínén törik meg ez a csoda-varázs, melynek során, a „világot” működtető energia nem csupán működteti immár, hanem manifesztálódik, testet ölt... kialakul az energiára olyannyira jellemző FORMAVILÁG!

Vagy nem ez történik-é szemeitek előtt nap, mint nap... milliónyi tonna számra létrejövő, felépülő szerves növényi világ!

Az energia „jön”, érkezik s beleütközik valamibe, s ennek következtében „felgyűrődik”, kialakul, felépül az anyagi formavilág! No, persze ez a világ pontos szabályokon áll.

S, a forma, immár más minőségben, önálló fejlődésre talál. S, az evolúció révén részben független önmozgást produkál...

– Mitől függetlent?

– Függetlent... az eredeti anyagjellemzőket nem mutató energiától, de jaj, vigyázz... nem teljesen függetlent...!!! Úgy képzeld ezt el, mint egy magasabb rendű egyetemesből történő: dimenzió-kiszakadást!!! A felépülő formavilág az Őt felépítő EGYETEMESBŐL kiszakadva új dimenzió felépítéséhez lát!

– Ennek a csodának a neve: AZ ANYAGI VILÁG!! – ujjongott a Pap.

– Reszkess, szüklátókörrű, materialista világ! – ujjongott a Vegyész.

– Ti, kiknek agya nem meri jó Filozófusunk által imént tanított végtelen lehetőségeit kihasználni, s fél többet látni, megérteni annál, mi nem több, csupán ANYAGI VILÁG!

Pedig az anyagi formákat túlhaladni képes, absztrakt emberi gondolkodás – a matematika s a filozófia révén – tagadhatatlanul új világot lát!

– Örülök lelkesedésednek, Vegyész... lám, Jákob szellemei létráján elindultál már!

Az absztrakt emberi gondolkodás az általad említett tudományok révén – bár sokkal kifejezőbb szó: a gondolkodási stílusok által – képes megérteni majd az Őt körülölelő világ komplexitását, melyhez képest jelenlegi világképe egészen egyszerűen, csupán egy szóval jellemezhető: sivár!

– Mesélj nekünk részleteiről, hogyan alakul, s épül fel ez az új, s sokkal valóságosabb ismeretekbe minket, parányi teremtményeket beavató világ! – kérlelte őt a Pap.

–Nos, az anyaginak nevezett világ felépítéséhez, sőt – természetesen – működtetéséhez is nélkülözhetetlen egy univerzálisabb, egyetemesebb minőség, melynek neve: ENERGIA!

Ezt nyilvánvalóan az értelmesebb elme belátja immár!

S, hogy részleteiben hol s mikor lép az energia egy újabb minőségbe át... azaz az anyagi világ formaépítése hol s mikor kezdődik általa... nos, ezt az izgalmas kérdést is megválaszoltátok immár!

Csak nem létezett hozzá „filozófiátok”, hogy elmétekben a tudat beláthassa a valóságot!

Ez nem egyéb, mint a Föld nevű bolygót benépesítő NÖVÉNYI világ, amelyben a klorofil molekulák antennáin keresztül percről percre formát bont az energia-tisztaság!

Ez a táplálékláncnak ismert folyamat révén egészen a fejlettebb lényekig ér.

Amennyiben „mélyebben” kíváncsiatok megérteni a folyamatot, ugyanezt elemzi egy magasabb szintű részletességgel működő technológia, s ennek tudója szintén a biológia!

Hiszen az emberi egyed formáját determináló utasítás, szoftver, program már szintén láthatóvá vált elmétek számára.

S, lázas és vad is a kutatás...! A puzzle még mindig – elmétekben – csupán részletekből áll.

Hiszen az emberi DNS-molekula láncait összekötő hidrogénhidak lépcsőfokai között, vajon nem az egyetemesebb, univerzálisabb, még az anyagi formavilágtól függetlenedni tudó „tisztá”, forma nélküli energia mosolyog!!?

– Kegyelmezz, Isten! – kiáltott rémülten a jó Pap. – Hiszen értem a hasonlatot!

Ennél bölcsebbet ember még nem hallhatott!

Az embert determináló DNS-molekula láncait összekötő hidrogénhidak „mögötti” fényből mosolyognak reánk a jó Angyalok!!

– Mit beszél ez a páter... hol mosolyognak az angyalok??? – tekintett hirtelen körül a Katona.

– *Úgy bizony, kedves papom – folytatta a Filozófus. – Vagy a klorofil molekulát, illetve az emberi DNS molekulát nem atomok építik-é föl, s nem DNS-é hozzá az utasítás...???*

– *Költői kérdés, nagy Tanár... – sóhajtott a Csillagász.*

– *S, mivel atomokból áll, s az atomokat – bármilyen is legyen az – atommagok építik fel, s körülötte elektron alakzatok...*

Az atommagokban – pedig – ott találhatóak „a nehéz, tömören kemény” magok. S, bennük a kvarkok triplája foglalja el a térfogatot!

Nevezetesen minden atommagot a „d” és „u”- kvark épít fel.

Ezen kvarkok pedig nem egyebek, mint igen kicsiny térfogatra korlátozott magas energiaszintek.

Ki nem látja még ezek után, hogy ebből az egyetemes, magas energiaszintből öltött testet, „hasadt ki” az anyagi, formát öltött dimenzió?!

– *Ezek szerint, akkor... szóval... – hebegett a Katona – mi is csupán energiaformák vagyunk... vagy mi a csoda...??*

– *A kérdés nem ez már, jó Katona! – magyarázta a Vegyész. – Hiszen ez nyilvánvaló, mely szerint létezik egy energiából felépülő, anyagi dimenzió! Ez az a formavilág, mit a Csillagász, távcsövével belát.*

Az igazi kérdés, mely a logika fonalán sorban áll – nem csekélyebb, mint az – vajon létezik-é szorosabb kapcsolat a KÉT energiaminőség között!??

– *Úgy érted, fiam – kérdezte a Pap –, a formavilágtól mentes, „homogén” energiamezők, s a formát öltött, mintegy anyaggá manifestálódott energia-dimenzió között?*

– *Pontosan így! A továbblépés szempontjából fontos megérteni, vajon létezik-é kapcsolat eme két minőség között. Jómagam úgy sejtem, teljesen nem függetlenek egymástól!? – nézett kérdően a Filozófusra a Vegyész. – Hiszen a homogén hullámokból álló mágneses terek képesek hatni a dipoláris elektronokra!*

– *A kérdés mélyebb, mintsem gondolnánk. Az előbb bizonyítottuk be, mely szerint anyagi világ nem létezhet „belső”, specializálódott energiataralom nélkül.*

Viszont azt kell, hogy mondjam, ez a korreláció nem lehet kölcsönös...

– *Tehát...? – kérdezett kíváncsian a Csillagász.*

– *A „tisztá” – s ez alatt az anyagi formáktól mentes energiamezőket értem – nos, a tiszta energia... anyagi formáktól mentesen is egzisztál!*

Hiszen nem létezne a világűr, amennyiben ez nem így volna.

Ebből pedig tisztán következik, hogy az anyagi formáktól mentes energia EGYETEMESEBB, univerzálisabb – hiszen nem kötik az anyagi formával nélkülözhetetlenül együtt járó kötöttségek – s, így egyértelmű, hogy belőle épül fel az anyag, s nem fordítva!

Így az anyagi formákat nélkülöző, totipotens energia ÖRÖK kell, hogy legyen, hiszen az IDŐ, mint jellemző minőség, ezek szerint CSAK AZ ANYAGI FORMAVILÁGRA kell, hogy jellemző legyen!!! Illetve benne azokra az energetikai változásokra, folyamatokra, amelyek lefolyásához – természetesen – időre van szükség! Pontosabban ezek az energetikai folyamatok egyik paramétere az: IDŐ! Az időt hasznosabb és sokkal megfelelőbb mértetek... például a gyorsulással!

– *Elképesztő, mit tanít ez a nagy tanár... Még, hogy gyorsulással?!?*

– *Hiszen a gyorsulás energia-bevitellel jár, amíg a lassulás folyamata energiahiánnyal, annak megvonásával... Na, már most! Gyorsulással olyan sebességű mozgó térrészekbe juthatsz el, ahol a te világod ideje már nem jár! Előbb csak lelassul, ám egy bizonyos ponton meg is áll! – folytatta a Nagy Tanár.*

– *Ha nem titok... melyik ez a pont, jó uram? – kíváncsiskodott a Csillagász.*

– *Napcsillagotokból reátok áradó fényenergiát alkotó hullámok, bár szuperpozícióikban foton nevű részecskékként is ismeri őket világotok... Nos, az ő sebességük a határ! Íme! Itt már az általatok*

helytelenül mért idő... egyszerűen megáll! Nos, látjátok-e már a hibát?!?

– Miért pontosítottad az idő kifejezést imígyen, nagy tanár? – kérdezte a Csillagász.

– Mert az IDŐ nem úgy létezik, ahogyan eddig ismerte tudatotok...

– Ezt már mondtad az anyagnál...

– Így igaz, mivel ez a megállapítás szorosan összefügg az anyagi léttel.

Nevezetesen: az IDŐ csakis az anyagra jellemző, illetve az anyagot felépítő energia-folyamatokra! Ahol az anyagi formavilágtól mentes az energiamező – amely nem egyéb, mint azaz EGYETEMES energia, amelyből a kvarkok táplálkoznak –, ott értelmét veszíti a fogalom, melynek neve: IDŐ! S, ezt a határt tömeggel rendelkező részecske soha nem lépheti át! Legalábbis, tömege ehhez nagy akadály! Ezért van nagy szüksége hullámként történő létezésre. Az ő eredeti léte nem más, mint hullám, melyben a tömeg már nem akadály!

– Valóban ez egy nagy „csoda”... miért is egzisztálna az idő ott, ahol örök az energia! – suttogta a Csillagász. – De akkor mi lehet az IDŐ?! Azt mondd, paramétere csupán az anyaggá manifesztálódó energetikai folyamatoknak...

– Így igaz!

S, talán jobban megérti Vegyész s Csillagász, ha úgy fogalmazok, mely szerint az IDŐ: MÉRTÉKEGYSÉG csupán! Melynek lényegi értelmet a gyorsulásban megbúvó energiában találsz!

– Mértékegység!?? – kérdezte megrökönyödve a Csillagász. – Akkor azonban felmerül a kérdés, hogy MINEK a „mértékegysége”??

– Ha nem tévedek, akkor az előbbiekből egyenesen következik... – gondolkodott hangosan a Vegyész. – Az IDŐ nem lehet másnak a mértékegysége, mint az ENERGIÁÉ....!!

Hiszen léteznek változásai, amely változások elvezethetnek természetesen egészen az anyagi formák kifejlődéséig is – jellemezhetőek egy reá igazán jellemző MÉRTÉKEGYSÉGGEL, nevezetesen az IDŐVEL!

– Fantasztikus... az új világkép tagadhatatlanul fejére állítja a régít... – lelkendezett most már a Csillagász – hiszen az IDŐ elveszíti mindenek feletti, konstans uralmát... Őrület... valóban, lényegét tekintve energia-változások MÉRTÉKEGYSÉGÉVÉ vált!!

Kezd kinyílni a fény felé vezető ajtó... Emberi tudat, mire vársz... tekints körül, s óvatosan lépj be, hát!

– Túlzás kissé lelkendezésed, jó Csillagász... bár örömöd megérem.

Sietek hozzá tenni, hogy még világosabban lásd: ez a megállapítás, mely szerint a régi világkép – éppen ettől – fejére áll... nem igaz! „Csupán” tovább épül, gazdagodik az emberi tudás!

S, ki ennek ellenzője léssen, az magára az emberi fajra veszélyes immár, mint a középkorban az emberi elme haladását meggátló... öreg és tudatlan egyház!

Einstein munkája révén már bebizonyosodott, hogy az IDŐ mily képlékeny tud lenni, mennyire „cseppfolyós”... de hiszen jól tudjátok: csupán RELATIVITÁS!

– Nagy Tudós... resteltem, de még mindig nem tudom elképzelni azt a végtelen nagy energiát... energiamezőt, melyben nem létezik formavilág! Beszélj nekem erről, hadd lásson agyam a homályon élesebben át! – kérlelte a Csillagász.

– Érdekes számomra, hogy pontosan Te nem látod ennek valós mivoltát!

A történet úgy szól tovább, hogy élt egy nagy fizikus Albionban, kit Dirac néven ismerhetett meg ezen árnyékvilág... Ő ismerte fel először azt a csodát, melyet róla nevezett el a gondolkodni vágyó világ: Dirac-tengernek!

Ez nem hullámzó „víz”... bár sokban nagy a hasonlóság!

Sokkal inkább... ez az Ő tengere nem egyéb, mint az előzőek során elemzett EGYETEMES, ÖRÖK, s éppen ezáltal elmétek számára még MOZDULATLANNAK tűnő ENERGIA-VILÁG!

– Uram, Atyám! Hát, hogyan... szégyellem, habár ezt tudnom illet volna. Valóban minden reá illik, mi eddig elhangzott a forma nélküli energia-világra vonatkozóan.

– Ne szégyenkezz emiatt, jó Csillagász!

Nem azt mondtam-é, hogy mindent tudtok már... csak a puzzle-dobozban a kicsinyke „képek” halmaza bedobálva, egymás hegyén-hátán áll!

S most ímé, a NAGY-KÉP elmédben hirtelen összeáll. Látod-é az összefüggést már?!

– A Te nagyszerű segítségével... nagy Tanár! Sőt, értem, hogy a Dirac-tenger nem egyéb, mint az anyagi formáktól mentes, „tiszta” energia-dimenziójú energia-világ.

S nagyon komplex, összetett, magas szinten fejlett világ... melyben az örök energia vibrál!

– Miből látod mindezt? – kérdezte a Pap.

– Úgy vélem... – nézett bátoritanul a Filozófus felé – hogy nem csupán egyszerűen ÖRÖK és összességében mozdulatlan... mindent kitöltő tökély... bár rétegei dinamikusan elmozdulnak egymástól éles határokkal elválasztott térrészeiken, nevezetesen sebességhatáraikon érintkezhetnek csupán! Ez MAGA AZ IGAZI ARKHÉ, azaz „ATÉR”...! Évezredek át kereste a világ...! S minden, ami benne létezik, az az Ő világa! ARKHÉ világai!

Hiszen semmi másból nem képes felépülni minden, aminek formája van, mint ENERGIÁBÓL! Egyben ORIGÓ is... talán!?

– Szent igaz! Egyre bölcsebb vagy, Csillagász! Lenyűgöző sebességgel illesztgeted egymásba a sok-sok kicsinyke képkockát!

Az elektrontenger, melyből kilép egy elektron... helyébe azonnal egy pozitron áll... S tudod, miért fejlődés ez?!?

– Miért, nagy Tanár?

– Mert ilyen módon a homogén elektrontenger adott térrészeit MINTA szövi át!!!

Einstein azt mondaná Dirac elektrontengerére, hogy befagyott HULLÁMTÉR!

Érted-é már...?!

S a MINTA, mely az ÖRÖKBEN egzisztál... nem léssen más, mint maga az ANYAGI VILÁG!

– A MINTA pedig FORMA... zseniálisan egyszerű... lám, itt egzisztál a „kigyorsulás”... – csapott homlokára a Csillagász.

– Vagy „belelassulás”... de ez már mélyebb tudást feltételez, így hát a lényeg szempontjából mondhatjuk egyszerűen: változás!

– tanította tovább a Filozófus.

– A Teremtés lenne – hát –, melyben formaalkotás a folyamat lényege... időtlen energiából, múltó anyaggá... a TÉREN át! Megvan szereplő, díszlet és helyszín... létezik a világ! – lelkendezett ismét az öreg barát. – S, a teremtett mű, ímé készen áll!

– Majd ismét vissza energiává... – sütötte le szemeit a Csillagász. – Nincs tehát HALÁL, csupán ALAKVÁLTOZÁS, melyben megőrződik az identitás... teljes metamorfózis, miről szolt is már a tanítás.

– Az ember tehát egy ÁLLAPOTA az energiának, s az evolúció az emberi agyvelő kialakulásáig fejlesztette önmagát. Létrejött az „eszköz”, amelyben a VÉGTELEN megpillanthatta ÖNMAGÁT – mondta a Filozófus. – S mivel a történet, amelyet a végtelen „vetít” s „mesél” ÖNMAGÁRÓL... ÖNMAGÁNAK folytatódik tovább... ezért az emberi tudat fejlődése meg nem áll, sőt... haladásért kiált! Érted-é már mi különbözteti meg az ősembert a maitól, jó barát!?

– Svajon így léssen-é, nagy Tanár... Fejlődik-é még eme hatalmas „kép” tovább?? – kérdezte, s kissé fáradtnak tűnt a Csillagász.

– Természetesen, hiszen a kép még nem tökéletes, így csiszoljuk, tisztogatjuk „képünket” tovább...! S, a már itt lévő új kvantumelméletben minden új megtelepítés készen állva vár!

– De miképpen, Mester?! – dörzsölte meg homlokát a Vegyész. – A végtelen, mindent maradéktalanul kitöltő elektrontenger... melyben minta képződik, hiszen két állapota ismert: az elektron és a

pozitron... tanítá a nagy Dirac! Olybá tűnik ez tehát, mint a számítógép kezdeti típusainak 0 vagy 1-es állapota... Értem... kétálapotú TÉRPONTOK ÖSSZEGE tehát a VILÁG! A jelenleg általunk látott világra miképpen vonatkoztatható reá?!

Beszéltünk már parányokról, miképpen kvark-nevű energiák alkotják a TÉRBELI FORMÁT! Nem látom be, hogy miért nem az elektron a domináns eme formaalkotásban, illetve éppen Dirac-mester tudása világított rá, hogy a jó öreg elektrontenger is aktív részese a mintaalkotás, azaz az anyagképzés folyamatának! Amely a mi életünket is MÁTRIX-képek által lapozza át!

S, ha ezen parányból áll össze az anyagi világ, nos... akkor mi a szerepe a „hatalmasoknak”, a csillagoknak, bolygóknak, csillagrendszereknek...?

– Először is a „mintaalkotásban”, az anyagi világ formarendszereinek kialakításában MINDKETTŐ minőség AKTÍVAN részt vesz!

A kvark is, s maga az elektrontenger is...!

Sőt, a világ teremtetésekor a Mindenható arra is gondolt, hogy szükség esetén... megszűnhessen a világ!

– Teremtő Isten! Milyen „földöntúli” tudás jelzi érkezését immár...? – rémült meg a szellemi tudás nyomása alatt a Katona.

– Nos, a Krisztus utáni harmadik évezredbe lépő emberi nem, tudását tekintve ismeri már, hogy a parányok világában létezik egy – általa HIGGS részecskeként elnevezett – energia „csomócska”, mely az atomon belül egzisztál!

Az emberi elme – jogosan – feltételez, de még nem „lát”!

– Hallottam már hírét, de valóban nem sokat tud róla a világ – jegyezte meg csendesen a Vegyész. – Te mit tudsz róla, Filozófus?!

– Ez a végső esélye Istennek, ha ellene fordulna eme romlott, teremtetett világ!

– Megtörténhetne ez... úgy gondolod? – kérdezte a Pap.

– Jah, kedves barát... a szabad akarat... a minőség mennyiségbe csaphat át! Bár a hit azt súgta, mint mondtam is, hogy egy kicsit mindig „több” volt ez idáig a jó, különben rég nem állana már a

világ! Ám a Föld nevű „Petri-csészében” túlságosan elszaporodott ember nevű „baktérium-milliárd”... önmaga által termelt mérgeibe belepusztulhat talán, s első rémületében meggondolatlanra vetemedhet: az ember-baktérium milliárd! A szabad akarat ugyanis tudatlansággal átítatva örökkön lesben áll!

Tehát, ha te volnál a Teremtő, meghagynád-é az esélyt arra, hogy egy náladnál tökéletlenebb teremtmény végzetesen ellened fordulhasson, mégannyira szeretett légyen is AZ!?

– Értem a kérdésed. Nos, válaszom, ha erre esélyt hagynék, akkor ÉN magam nem lehetnék tökéletes... immár!

– Jól válaszoltál! S, a végső megsemmisítő „konnektor” mögött – természetesen – Isten ott áll!

Ez az, amelyre a kutató, szabad akarattal megáldott emberi elme immáron „rátalált”.

– Tudja már, hogy „mit” lát? – kérdezte némi kétségbeeséssel hangjában a Vegyész.

– Nem!! Csak azt ismerte fel, hogy az anyagi világot alkotó formatív energiák halmazai között létezik EGY, mely – ha jobban megismeri az emberi elme – választ adhat arra, hogy energetikai szempontból vajon STABIL-é az ANYAGI VILÁG!??

Ez a kutatott, keresett HIGGS részecske! Amelyről az emberi tudat azt is látja már, hogy ha „nagy”, tömegét tekintve – lám, látszatra kedvező dolog – nos, hát... akkor hamar reá talál! Amennyiben „kicsinyke”, megbújhat, s talán soha nem találhatnak reá!

– Akkor az előbbi eset a kedvezőbb az emberi tudat szempontjából. Hiszen imígyen előbb-utóbb reá talál... – vágott közbe a Csillagász.

– Azt csak gondolod...! – mondta a Filozófus. – Hiszen van itt még egy igen fontos felismerés ezzel a „részecskével” kapcsolatban. Nevezetesen, ha eléggé nagynak bizonyul majd tömege, azaz a kiszámított kritikus értéken túl... akkor a Csillagász által belátott világegyetemünk ENERGETIKAILAG CSAPDÁBAN EGZISZTÁL!

– Hogyan érted ezt? – kérdezte újfent a Csillagász.

– *Úgy, hogy ezen esetben energetikailag INSTABIL a világ! Szomorú... habár erre utal a jelenség is, melynek neve rádióaktivitás.*

– *Úgy értelmezhetjük, hogy az anyagi formavilág, mely „kigyorsult” (lelassult!) – emelte jobb mutatóujját a magasba miközben súrún csóválta a fejét – a végtelen s homogén energiatengerből... alacsonyabb energiaszintek felé tör, mint a kiöntött víz...!?*

– *Vagy még inkább, mint a szökőkút sugara, mely ég felé tör „kigyorsulva” a csőből, s mikor energiája, mely az idáig eltette – s ezáltal egzisztált, mint „forma”, azaz „sugár” – csökken, s végül elfogy, aláhull, mint a holt madár...!*

– *Ezt a teóriát ismerem! – kiáltotta a Csillagász. – Ez a nagy BUMM elmélete, amely szerint, ha nem volt eléggé erős a kezdeti robbanás, akkor az anyagi formavilág őszi levélként, erejét veszítve hull kezdeti pontjába alá. Ha pedig elég erős volt, akkor a végtelenbe szökik el, mint a konstansan gyorsuló anyagi világ.*

– *Nem erről van szó, Csillagász!*

Az ős BUMM teóriája egyébként sem helyes, az egész csak egy félrevezető butaság... még ha díjat is oszt rá ezen elbutult világ!

– *Teremtőm, segíts! Hát nem helyes az, amelynél jelenleg nem ismert jobb elmélet...?*

– *Nem bizony! Mielőtt azonban gondolatodat összekuszálnád teljesen, vegyük tévedéseidet sorra, hát...*

A HIGGS részecske esetében a világ BELSŐ FELÉPÍTÉSE energetikailag – hogy úgy mondjam – „meghátrál”! S, ez nem csupán a mozgási energiára vonatkozik, hanem az „őt” felépítő STRUKTÚRÁLIS energiára.

Az ős BUMM – pedig – egy valótlan, idejét múlta teória csupán!

A világ felépítése egészen más!

– *Kíváncsivá teszel, nagy Tanár! – mondotta a Vegyész.*

– *Jó! – bólintott a Filozófus. – Legalább kérdésedre, amely a nagy terek formáiról kérdezett, ily módon választ találsz.*

Kezdjük ott, hogy jobban megérthesd majd a világ valós állapotát, elfogadtuk, hogy két dolog cáfolhatatlanul bizonyos. Az, hogy az anyag energiából épül fel.

A második bizonyosság pedig – az energiamozgás, áramlás iránya mindig adott! A magasabb energia töltöttségű térrészek felől az alacsonyabb energia telítettségű terek felé! Fordítva ez soha sem áll!

– Így igaz! Cáfolhatatlanul elemi fizika! – mondta a Csillagász.

– Ez elég is lesz ahhoz, hogy látszódhasson, milyen is a világ! Einstein nem csupán megállapította, hanem be is bizonyította, hogy szimmetriáját tekintve gömbhéjszerű a világ.

A világ alatt – ez esetben – a végtelen Einsteini teret értjük.

Mivel élünk, létezünk, s megállapítottuk, hogy egy magasabb szintű entitás építi fel azt, minek neve anyagi világ... ez nem egyéb, mint a forma nélküli energia... Így ez sem kérdés tovább! Egy mástól sebességgel elválasztott „mezők” halmaza!

Látjuk azonban, ahogyan terünkön hatalmas energia halad át. Végtelen s szinte örök az energia-áramlás!

– Mire gondolsz?

– A Napból s a milliárdnyi csillagból, másodpercenként temérdek energia hatol „BE” hozzánk! Ez esetben a „hozzánk” nem egyéb, mint a Csillagász által belátható tér, ahová egy adott térpontból – melynek neve az ember tudatában nem más, mint csillag... nos, ezekből a furcsa minőségű térpontokból folytonos az energia BE-ÁRAMLÁS!

– Ez tagadhatatlanul valós s igaz tény! Márpedig belőlük létezik igen sok! Hiszen én csak tudom, minduntalan, éjszakákon át számolom – erősítette meg ismét a Csillagász.

– Amennyiben logikusan gondolkodtok, felismerhetitek a kérdést, mely szerint: ha egy adott térrészbe nagy mennyiségű energia ömlik másodpercenként, akkor – ha ez nem használódik fel teljes egészében ezen adott térrész formavilágának képzésére és működtetésére – akkor valahol „tovább kell haladnia”, azaz távoznia kell.

– Aha! Szóval nem is „Ősrobbanásból” származik a világ, hanem ezen milliárd és milliárdnyi térpontból való energia-beáramlás által felfűvődve tágul a világunk... – elmélkedett el csendesen a Pap.

– Egyébként már ilyen intenzitású energia-beáramlás esetén – amely térrészünkben megfigyelhető a milliárdnyi csillagból másodpercenként... nos, ezen esetben már rég túltelítődött s felrobant volna eme dimenziója az energiának!

– Kétségtelenül realisabb feltételezni egy nagyszabású energia átáramlást! Amely érkezik valahonnan, formát képez, működtet is, s a maradék távozik valamerre tovább! – mondta a Vegyész, s ezáltal jelezte is, hogy érti, amit a Filozófus diktál. – S, amennyiben találnánk két olyan pontot térrészünkben, amelyek egyikén nagy mennyiségű energia jut be hozzánk, a másikon pedig távozni is képes – hiszen a köztes rész adott, nevezetesen, olybá tűnik: egzisztál s mozog a világ... ez pedig energia nélkül elképzelhetetlen lenne...

– Hiszen ilyeneket régen ismerünk már! – rikkantotta a Csillagász.
– Az energiabeömlési pontokat jó magam is figyelem, immár hosszú esztendőök óta.

Ezek a csillagok – kétségtelenül létező, valóságos alakzatok – megannyi pontja a végtelen űrnek!

S az energetikai „lefolyók” is ismertek régóta már!

Nem egyebek ezek, mint a „fekete lyuknak” nevezett térpontjai dimenzióknak.

Bennük a fény is „kifolyik” dimenziókból, ott oly hatalmas a vonzás. A zuhanási zónába bekerülő, tömeggel rendelkező részecske, idejét lelassítva, egyre nagyobb sebességre jutva... anyagként tovább már nem egzisztál!

– Bravó, Csillagász! Íme, itt a kitűnő megoldás. Egy újabb – ismert – képdarabka újfent helyére rátalált!

Így igaz! Dimenzióink miképpen létezhetne másként, ha nem létezne energia átáramlás??!

– Ragyogó, s újszerűen logikus világkép, de honnan érkezik az a rengeteg energia... s hová rohan tovább? – kérdezte a Csillagász.

– Nos, említettük, hogy dimenzióink gömbszimmetrikus kell, hogy legyen. Ez nem egyéb, mint Einsteini megállapítás!

A végtelenben elhajló tér... s, a közkedvelt hasonlat a teniszlabdával, melyen a hangya gyalogol, s ő bizony úgy gondolja – méreteiből adódóan – hogy egyenesen halad, nem pedig egy gömb felszínén... erről egy vegyésznek, egy csillagásznak nem kell, hogy többet beszéljek. Sokkal inkább ennek következményeiről!

Nevezetesen... amennyiben dimenzióink gömbszimmetrikus, úgy a dimenzióink „feletti” és a dimenzióink „alatti” dimenziók is gömbszimmetrikusak KELL, hogy legyenek... egészen egyszerűen, nem lehet egyéb megoldás!!

– Hogyan?! Jól értelmezem szavaidat? – csodálkozott el a Csillagász. – Több dimenzió is létezhet netán...?

–Jól hallottad, Csillagász! Gondold velem végig, mily kegyetlen önkény lenne azt kijelenteni, hogy a dimenzió-szaporodás a háromnál megáll!

– Valóban elég logikátlan... hiszen egy dimenzió létezik, s ez legyen – például... emberi fogalmaink szerint – a hosszúság, s létezik egy másik is, amelynek a szélesség nevet adta ezen emberi világ! S, létezésünk „fészke” nem csupán kétdimenziós... tudjuk jól, hanem a mélység a harmadik „valóság”, amelyben életre lelt az anyagi formavilág... Maga, a mi dimenzióinkbeli valóság!

– No, látod... s most folytatjuk a logikát, ha már háromig eljutott a dimenziószám, amelyben LÉTEZIK – mint abszolútum – az egyes s kettes szám!

Pusztán azért, mert nem tudjuk, nem ismerjük – legalábbis ez idáig – miért ne lehetne négyes, ötös, s ki tudja milyen kiterjedésű dimenziókban létező világ...!

Mélyebb megértés kedvéért: képzelj el egy kétdimenziós világot, amelyben a forma – fantáziánk szerint – „vonal-Jankókként” egzisztál. Közismert ezen mese... könnyen megérthető, hát...

Nos, ezen kétdimenziós világban „létező” lények – lehet, bár nagyon jól is érezhetik magukat, hiszen ama világ csak nekünk tűnik szörnyen korlátozottnak... Nos, ők a mi három dimenzióval rendelkező világunk FORMÁIT nem is észlelik, vagy csak nagyon TORZULTAN!

– *Torzultan...?? Mit értesz ez alatt?* – figyelte a választ a vén Pap.
– *Képzeld el, hogy Te mindenképpen látod őket – hiszen eggyel magasabb dimenzióban vagy. Kapcsolatot kívánsz velük létesíteni...*

– *Remek, játsszunk el a gondolattal...* – élénkült fel ismét a Csillagász.

– *Ragadj, hát kezedbe egy tárgyat... mondjuk, legyen az egy henger-test. Ezzel a formával kívánsz behatolni a kétdimenziós lények birodalmába – s mivel TE hatalmas vagy – ezáltal képes is leszni rá!*

A kétdimenziós világ – melyet példánkban szimbolizáljon egy papírlap, hiszen ennek „mélységi” paramétere elhanyagolható – befogadja, még inkább „átengedi” saját terén a henger-testet...!

– *Mit is tehetne mást!?* – merengett el a Katona. – *Csak azt nem értem miként hatolna a henger át?!*

– *Úgy, ahogyan a henger alakú cigaretta parázsló vége égetheti magát át a kétdimenziós papírlapon...*

– *Szellemes magyarázat... értem már...!* – kiáltott fel a Csillagász, s szinte együtt bólogatott a Katonával.

– *Nos, mit gondoltok, vajon mit lát, a kétdimenziós világ lénye abból, ami valójában hengert formál... miközben a két kis dimenzióján halad át??!*

– *Talán egy kört, nem... állj meg, állj... Csupán egyetlen VONALAT... még pontosabban, egy határozott méretű szakaszt! Melynek mérete hengerünk átmérőjével azonos immár! De ez a henger-nél bizonyosan sokkal egyszerűbb „forma”!* – állapította meg bölcsen a Csillagász.

– *Így igaz! Látjátok – tehát – mennyire RELATÍV a forma is... Így hát, lehetséges SOKKAL MAGASABB dimenziószám is!*

– *Úgy tudom, a matematika ezt már régen ki is mutatta! Nem lehet kérdés eme tekintetben tovább!! Kétségtelen!* – bölcselkedett a Csillagász.

- *Mi következik ebből... – kapcsolódott be a gondolatmenetbe a Vegyész. – Főleg, ha figyelembe vesszünk még egy nagyon fontos megállapítást...*
- *Mi leszen az...? – kérdezte a Pap kíváncsian.*
- *Nem egyéb, mint a SEBESSÉG relativitás...! Amelynek eredménye nem más, mint a tudomány által jól ismert „hosszkontrakció” jelensége!*
- *Mire gondolsz, Vegyész uram? – kérdezett a Pap tovább.*
- *A fénysebességhez közeli tartományokban mozgó forma hossza rövidebb, mint alacsonyabb sebességszinteken...*
- *Tudom már! Hisz ezt is Einstein bizonyította!*
- *Így igaz!*
- *Mi következik ebből tehát...?*
- *Nagyon fontos és izgalmas dolog... – vette vissza a szót a Filozófus. – A Vegyész ismét jó és nagyon hasznos ösvényt talált! Mégpedig nem egyebet, mint azt a tényt, mely szerint az ember által jelenleg már ismert néhány s nagyon fontos képződmény, melynek mozgása a fénysebességhez már-már elér...*
- *Hogyne... természetesen... Az atommag fizikusai a részecskegyorsítóikban „apró” energia-gombócokat juttatnak el – igen szellemes módon – a fény sebességét megközelítő gyorsaságokba... Talán még sokkal kézenfekvőbb – természeti – példa maga, a Nap az égen...!!*
- *Hogyan érted ezt...? – kérdezett tovább fáradhatatlanul a Pap.*
- *Nos, csillagunk, a Nap egy csomó energiafajtát küld, juttat terünkbe át, mégpedig közel fénysebességgel... pontosabban, az elektromágneses sugárzást – magával, a fénysebességgel...*
- *Ez bizony igaz! Mi lehet az a fontos konklúzió, amely ebből az ismert tényből következhet?*
- *Gondolj az előző hasonlatunkra, a kétdimenziós térre... melyben a Vonal-Jankó nem kört, hanem – mint előbb megállapítottuk – még inkább vonalat, szakszóval egy szakaszt lát ott, ahol valójában HENGER halad át! Bizony, nagy csapda a látszat és a valóság viszonya!*

– Érttem... Állj...! Ne tovább...! Arra gondolsz, hogy a csillagok – s ezáltal Napunk is – **NEM BIZTOS**, hogy eredeti alakját mutatja számunkra, hiszen ez esetben tagadnánk a fénysebességhez közeli tartományokra vonatkozó hosszkontrakció valóságos voltát?!

A Napunk s a csillagok valóságos alakja is bizonyára bonyolultabb, mint azt az emberi szem, az agy számára lerajzolja. Hiszen, ami gömb alakot mutat... az – ráadásul – a fénysebességen mutatja ezt a formát! Azaz számunkra áll?!? – csodálkozott hatalmasat a Csillagász.

– Ezáltal az is bizonyosságot nyer, hogy Napunk s az összes többi csillag magja „mögött” rejtőzik a magasabb energiatöltöttségű dimenzió...!!! Hiszen az energia abból az irányból törekszik, ömlik... felénk át, s egyáltalán nem fordított az irány...! – foglalta össze a Vegyész.

– Újabb hatalmas igazság! Lám, mi lesz belőle, ha vegyész s pap összeáll! A hit és a tudás egyesített hatalma! Amely tágas utat nyithat az emberi tudat számára!

Az eredmény egy hatalmasabb, újszerűbb, nagyléptékű tudás! – tekintett rájuk a Filozófus. – Bizony, ilyen a világ!

A fénysebességgel beömlő **ENERGIA** gömbformát mutat számunkra, három dimenzióban létező lények számára!

– S, vajh... milyen lehet az eredeti **FORMA**?

– A hosszkontrakciót jól jegyezzétek meg, hiszen fontos szabály: csakis a mozgás irányában hat!

S, mivel az energia, amely a csillagok középpontjain át lép be terünkbe, ezen csillagok magjait radiális irányban hagyja el... tehát virtuális „zsugorodás” csakis ezen iránnyal párhuzamosan egzisztál!

Az igaz alak, az emberi elme számára ez idáig ismeretlen forma talán, de az bizonyos – mint „átlépési” pont – a magasabb dimenzióval **KOMMUNIKÁL**!

– Mind, amit tanítasz... elképeszt, nagy Tanár! – rogyott le székére a Csillagász.

– Ne csüggedj, barátom! Kár lenne történetünket éppen itt abbahagyni.

A folytatás, ímé előállt!

Egészen bizonyos, hogy AZ a magasabb dimenzió, hiszen az ENERGIA onnan jön ide át! A Termodinamika pedig szilárdan a helyén áll! Ez pedig a legalapvetőbb termodinamikai alapszabály! S, évmilliók óta folyik már be... az elektron-spirál, életben tartva terünk, dimenzióink formavilágát.

Ímé, az elektrontenger kvantumhullámokban folyik a végtelenből át, s legcsendesebb „rezgései” sem egyebek, mint az igen halk, legkisebb – ismert – háttérsugárzás...!

– Ez tökéletes funkció, de miként épül fel a struktúra, világegyetemünk elsődleges szekvenciája? – kérdezett a Csillagász. – Ha egyszer nem létezett az őszobbanás!

– Nem, bizony! Felejtsük el! Napcsillagunkhoz hasonló égi-égőfáklyák tüzeiből beömlő energia tartja kitérülve mindazt, ami háromdimenziós VILÁG!

Az égbolt milliárdnyi csillaga nem egyéb, mint speciális térpont! Ezeken a helyeken világít be hozzánk egy magasabb energiatöltöttségű dimenzió... mint milliárdnyi szelepen át!

Ezt már mind jól tudjátok!

S, hogy milyen a NAGY-FORMA, azaz az elsődleges szekvencia...?! Azt is ismeritek, hiszen terünk – bizonyítottan – GÖMB-SZIMMETRIA!

Olybá tűnik tehát dimenzióink, s benne az ember-figura, mint egy kerti „locsolókannába” beleesett, kétségbeesett kicsinyke lény! Belül, bizony nagy a sötét, s a „kannát” közvetlenül körülvevő térben erős reflektor fénye ég, energiában biz' gazdag ott a tér!

Így mi történik, hát... jó Csillagász!??

– Lenyűgözően képszerűen magyarázol, nagy Tanár! Szinte gondolkodnom sem szükséges már. Oly kézenfekvő válaszra vársz!

S, válaszom nem más, mint kicsi emberkénk a locsolókanna belsejéből, ha feltekint – kicsiny teniszlabdájáról – az „ég-boltozatjára”, látja a FÉNYT, mely beömlik terébe milliárdnyi kicsiny „NYÍLÁSON” át!

– Ímé, éjszaka tekints hát Te is föl a csillagoktól ragyogó égboltra, s lásd meg, miképpen folyik „le” hozzád az energia!! – fejezte be a Filozófus ezen gondolatmenetét.

– Mindent értek ezzel kapcsolatban immár...

S, dimenziónk elhasználódott „törmelékei” a gravitációs fekete-lyuk nevű „lefolyón” át távozik terünkéből.

S, ez azt is jelenti egyben, hogy a mi saját dimenzióknál alacsonyabb energiatöltetű szintekre jut imígyen át! S, ott lehetséges, hogy akképpen, ahogy a mi napunk itt, „csillagként” egzisztál!

Hiszen a mi dimenziónk fekete-lyukaiban – akár „tisztá” energia, akár pedig anyag formájában – elnyelődő energia nem vészhet el, sokkal inkább halad egy újabb dimenzióba, világba tovább... él-tetve az ott lehetségesen meglévő kultúrát!

S, élteti az ott létrejött evolúciót, mint MIÉNKET A NAPSUGÁR!

– mondta lelkesülten a Csillagász.

– Értem...! – bömbölt a Katona, s felpattanva egy út menti kőről, folytatta tovább. – A locsolókanna alja is üres tehát... s ha alá helyeznék egy papírdarabkát, azon fénypontokat láthatnék... még-pedig pontosan annyit, amennyi lyuk van a kanna alján!

Igaz, hogy sokkal halványabb lenne, mint – a locsolókanna vizet kiöntő furatain – a kannába imént bejutott fénysugár, amely legyöngült a kanna sötét belsejében. Az energia által kialakított, teremtetett és működtetett formavilág „lecsapolta” ŐT, ama hatalmas ENERGIÁT, ám ahhoz azért még elég erős, hogy a locsolókanna lukacsos alján – megannyi Napként újjászületve – fényként, energiaként haladjon a papírlapra tovább!

– Örül a lelkem, KATONA! – szólott a Pap. – Úgy látom, végleg felszabadultál! Már téged is vonz a fényes tudás, amely által – immáron – a hab tetején állsz!

– Lám, mily hatalmas erejű a Filozófus, s még inkább az új filozófia szellemi ereje... – dörmögött a Csillagász. – A tanítás által **EMBERRÉ** válik, mi sivár, szellemi fény nélküli hústömeg volt csupán! Istenemre mondom, kezdem értékként kezelni, s ezáltal mélysegesen féltetni ezt az igen nagy gondolkodású, hős Tanárt!

Igenis, hős... – elmélkedett hangosan tovább – hiszen EZ, amit mond – Isten bizony – **IGAZI HATALOM!** Hiszen a tudás mindig is az volt... De mit művelnek majd szegény fejével azok, kik csakis magukénak kívánják ezt a gigantikus tudást!

Mit szól majd hozzá ama „kényes jószág”, melynek neve: aktuális hatalom?!?

Ezzel kapcsolatban igen rossz tapasztalatokat ért már meg a világ! A hatalom – természete szerint – nem szokta kedvelni az eredendően újat! Hiszen ez sokszor uralmát áthatja alá...!

Reménykedjünk... talán kezd felnőtté válni a világ...

A tapasztalat a „tisztavirág életű” hatalmacskákat a süllyesztőbe küldte már oly sokszor, s lám, mindig megmaradt maga, a **TUDÁS!** Melyet kerékbetörés, akasztás, s máglyahalál sem gátolhatott meg abban, hogy terünkben általánosan elfogadottá válhasson.

Vajon létezhet-e az, hogy magára hagyja Isten az ilyen szellemi óriásokat!?

Hm... ez ellentmondana annak, hogy talán maga a Teremtő akarja, hogy a teremtmények megtudják, azaz tisztábban lássák azt; ami **Ő MAGA!**

Jaj, Istenem... de hiszen azon kapom magam rajta, hogy ezt is a nagy Tanár tanítja!

Nem lehet más lehetőség: „Eli, Eli! Lama Sabaktáni?” – kiáltás, mint a Bibliában is, értelmét veszíti, tehát...! Megértettem... csínján kell bánni ezekkel, hiszen Isten mindig az **Ő** oldalukon áll! Ezáltal félelmem indokolatlanná vált...

Köszönöm, Teremtőm, hogy engedsz látni... a „kártyajátékos” aljas, számító logikája hasznos hát... de miért is lenne szükség rá,

*hiszen a hit s a tudás – immáron – szövetségre lép s együtt jár...
az imént tanítá – új világképében – a nagy Tanár!*

*Nem is értem, miért volt eme kettő hatalom eddig kettéválasztva?
Hiszen a hit fénye által besugárzott tudás... válik kreatívvá, s nem
a vak buzgalom, ami se nem lát, se nem hall!*

A Homo sapiensből kifejlődő új egyedre csakis ez az út vár...!

*Mennyivel bölcsebb tanítványnak lenni, bár nehéz, fáradtság...
kétségtelen. Azonban felemelő érzés – s tagadhatatlan, furcsa is –
úgy lépkedni a Földgolyón, hogy az ÉN szemem messzebb lát...!
Vajon hányan lehetünk már? Négyen... öten... talán?!*

*Mit kezdjünk „hatalmunkkal”?! Gyűrjük le a többi milliárdokat?
Mi már annyit tapasztaltunk, hogy nem lennénk képesek megtenni
ezt soha! Az erkölcs tudatunkban nagy hatalom!*

*Furcsa lesz élni – mindenképpen – eme hatalmas tudással birto-
kban... a sok-sok milliárdnyi BARRABÁS-LELKŰ között...!!!
Uram, Isten! Azon kapom magam, a nagy Tanárt hallgatva...
nincs más választásom, mint vállalni az első tanítványok egyiké-
nek sorsát...!*

*Mily „kegyetlenség”, Uram! Tudom, ezáltal válhat a tudás – egy
bizonyos szint után – ERKÖLCCSÉ...!*

TE MAGAD VAGY A LEGNAGYOBB TANÁR!

*Igaza van – bizony – ennek a Filozófusnak: a JÓ mindig egy kissé
előbb jár...!*

*Lám, csend van körülöttem, sőt, nyugalom... a vihar mégis csak
BENNEM, LELKEMBEN JÁRT!*

Mily csendesesen, szinte NÉMÁN dolgozol, ATYÁM!

*Mint a végtelen tenger, mely ha akarja, elmossa a döllyfös gránit-
sziklát!*

*Miért is tanúsítsak ellenállást – igaza van a nagy Tanárnak –
„Légy inkább lelkedben Dávid király!”*

*S, egyébként is, hogyan hagyhatnám, hogy a Katona szelleme ár-
nyékot vessen reám...!?*

– *Ímé, itt a nagy struktúrák szekvenciája!* – mondá a Filozófus. – *S, az egyszerű ember is érté immár...* – veregette meg a vállát, és szorosán magához ölelte a meglepett Katonát.

Láthatóan jól esett néki a „tanári” babusgatás. Ekkora tisztesség... szeretet formájában még sohasem mosolyoghatott reá.

– *Az ember így válik majd nagygyá!* – folytatta a Filozófus. – *Szelleme nem csak barlangját s bolygóját nőtte ki immár, hanem világegyeteméből kilépve, tudata biztosan áll!*

– *Bocsáss meg nekem, nagy Tanár!* – szólalt meg tisztelettel a hangjában a Vegyész. – *Engem érdekelne még, miként magyarázod az egymásban gömbszimmetriákként létező dimenziók végtelenségét...?*

– *Gondoltam, hogy Te, mint a legjobb tanítvány, kérdéseid által még sokkal tovább látsz...*

*Nos, halld meg tehát, miként épül fel „ATÉR”, A VILÁGEGYE-
TEM MÁSODLAGOS SZEKVENCIÁJA:*

A különféle energiaszintekkel rendelkező, egymásban létező dimenziók – tehát – gömbszimmetriák.

Mindig a nagyobb energiákkal rendelkező „világ” foglalja magába a kisebb gömbszimmetriát...!

Így oldható meg a lágy és zavartalan energia átáramlás azon térpontokon, amelyekről esett itt már részletesen szó. Te arra lehetsz kíváncsi, hogy meddig tart ez a gömbszimmetria-struktúra! Nos, képzelj el két irányt: egy pozitívot és egy negatívot. Képzeld el, hogy a pozitív irány magasabb energiatöltöttségű terek felé mutat, halad. A negatív pedig „befeled”, a mélybe, azaz a kisebb energiaszinttel rendelkező energia-dimenziók felé.

– *Megtörtént, nagy Tanár...*

– *Nincs más hátra, látnod kell tudatoddal, mely szerint mindkét irány VÉGTELEN!*

– *Hát, ez meg hogy lehet...?* – kérdezett fáradt, bamba tekintettel a Vegyész.

– Bizony, jelenlegi tudásszinteden elképzelni eléggé nehéz... – sóhajtott egy nagyot a Filozófus. – Mégis megpróbálom elmagyarázni: Ismered BOLYAI, GAUSS vagy LOBACSEVSKIJ matematikáját...?

– Csak felületesen... igazán restellem!

– Akkor az egyszerűbbel kezdem: BOLYAI függvény-rendszerében, melyeket a nagy Descartes koordinátájában ábrázolt, van egy szabály, mely kiutat, LEHETŐSÉGET kínál...!

Létezik egy ábra, egy függvény, amelyben bármilyen apró értéket próbálsz felvenni, az ábra, a hiperbola sohasem éri el az x -tengelyt!

Nem tudsz olyan kicsi értéket mondani, kifejezni, amelynél még kisebbet ne tudnál ismét teremteni...! Ez háromszáz éves igazság!!!

– Arra utalsz hát, nagy Tanár, hogy „lefelé” végtelen a negatív irány???

– Úgy van! Ezzel vitatkozni egészen egyszerűen nem lehet tovább! A másik „irány” már kissé bonyolultabb, ehhez Einsteinnek is meg kellett ismerkednie a Riemanni geometriával! Miután – azonban – keményen átrágtta magát rajta, ragyogóan eligazodott általa...!

– Sejttem mire utalnál... az euklideszi geometria már csupán a Vonal-Jankóra áll!!!

Ez a mi dimenzióinkban is igen primitív, s egyáltalán nem fejezi ki a valós folyamatokat... nem véletlen: már Descartes megjósolta... milyen fontos is a sztereometria!

– Így igaz, Vegyész! A Riemanni geometria a „képernyője” annak, miképpen mutatkozik meg az energiából felépült forma.

Ez mutatja be reálisan, s nem az euklideszi...!

Fontos, hogy ismerd majd meg a metrikus tértenzor fogalmát eme geometriában... Nos, ez nem lesz egyéb, mint „az ívelem négyzete”... ennek segítségével járhatja tudatod körbe mindazt, amit reális, valós térnek KÉPZELSZ jelenleg el...!

Ha majd rutinosan bánsz ezekkel, megmutatja tudatod számára a tudást, mely szerint: minél kisebb tartományok felé haladsz Riemann geometriájában, úgy tűnik majd el a gravitáció... s, válik síkká az, ami addig eggyel több dimenzió volt...!

– Bevallom, nem tudlak követni nagy Tanár, de felírtam mindent, amit erről tanítottál!

– Ne szégyelld magad! Messze látó tudás ez fáradt elmédnek már...! Szükségtelen lenne részletekbe vetned magad, fogadd el hát, csupán számodra készült, egyszerű szavam: ezen geometria szép példája annak a folyamatnak, ahogyan az egyik dimenzióból a TUDAT a másikba átlát...!! Hiszen a dimenziókat a matematika nyelvén a tudat járhatja át!

A végtelen, miáltal végtelen... nem másként épül fel, mint ÖNMA-GÁBA foglalja ÖNNÖNMAGÁT!!! De ez már filozófia, jó barát! Ezért nem helyes ezen a szinten már a jelenlegi átlag-emberi ismeret használata, hiszen az ezeken a hegyeken csupán bottal, s kol-dus-vakon jár.

– Mégis úgy vélem, hogy felületesen ugyan, de képes voltalak követni! – válaszolt a Vegyész. – Te, nagy Tanár, a tér második szekvenciájában a végtelenig jutottál!

A „teniszlabdák” egyre nagyobbak a pozitív irányban, s egyre kisebbek a negatív irányban... egymásba épülnek, s tulajdonképpen megindulhat a különféle energiaszintek közötti áramlás, amely nem más, mint: létrejött a MOZGÁS!

Beszélgetésünk kezdetén elhangzott filozófiádban ez jelenti a nagy, időtlen, és ezáltal tökéletes harmóniában az önmozgást!!! Amely, tehát nem egyéb, mint VÁLTOZÁS, az pedig maga – a MOZGÁS!

S, Te vezettél rá bennünket, hogy itt kell, hogy megjelenjen az IDŐ!

Az eddig elemzett mozdulatlan, végtelen s időtlenben értelmetlen lenne időről beszélni.

Bölcsen tanítád, hogy a végtelen, örök energia-plazmából elkezdődött a formaalkotás... amely eredményeként megjelentek az

anyagi struktúrák különböző szintjei, úgymint: kvarkok, atommag-alkotók, atomok s molekulák, amelyekből halmazok épültek fel sejtekké, szövetekké, szervekké...

S, nagy munkájuk eredményeként megjelent a térben egy MINŐSÉG, melynek neve: emberi agyvelő!

A végtelen térhez képest parányi pont csupán, mégis képes arra, hogy tükrözzön bármilyen elvont tudást!

Szabad látnia a folyamatot, melynek eredményeként: alkottattott...!!

Szabad látnia azt is, hogy HOL s MIBEN egzisztál.

S, űzi tovább a benne elrejtett, önmagára vágó, örök kíváncsiság! – Úgy van! – erősítette meg a Filozófus. – S, mindez még csupán tárgyi tudás. Egzisztál azonban benne az origó, a mindenség elején álló, alkotója utáni vágy!

Évezredekken keresztül csak hitéből táplálkozó fantáziája engedte közel hozzá... S most, az új világkép által épülhet fel az az újabb minőség, az ember, aki erre a hitére áll, s „bekukucskál” a tudománynak nevezett ablakon át... s továbbra is szilárdan állva hitén, immáron ÉRTELMÉVEL is megpillanthatja Alkotóját!!!

– Hiszen ez óriási intellektuális fejlődése léssen az emberi nemnek!! – rikoltott fel harsányan a Csillagász.

– Pontosan így van, testvérem... – mondta szelíd nyugalommal a Filozófus. – De miért is gondolnád, hogy éppen tenmagad vagy konstans állapota annak, mi nem egyéb, mint örök VÁLTOZÁS!?! Frekvencia és hullámozás!

Nézz magadra! S, állapítsd meg, olyan vagy-é, mint a barlangban lakó, ősemléknek nevezett elődöd?

Vagy látsz némi változást?!!

Ne csupán külsődet vizsgálád, hanem SZELLEMED, TUDATOD BENSŐ TARTALMÁT!!

– Nos, természetesen nagyon szembeűnő, mondhatnám... óriási a változás, mind külsőmben, mind belsőmben, mind tudatomban egyaránt!

– *Miből gondolod tehát, hogy – ezek szerint – Te vagy a végállomás!??* – ripakodott reá a Filozófus.

A Csillagász önmagába roskadva, megszeppenve állt.

– *Miért is gondolnád, hogy az ember kivétel lenne mindaz alól, mit az evolúció eddig produkált?* – folytatta immár nagyfokú szelidséggel hangjában a Filozófus. – *A következő embertípus... mely hitére erősen támaszkodva, értelmével, tudatával is megpillantja alkotóját!*

Ha az idealizmus bármely válfajához tartozol, akkor is el kell fogadnod, hogy már nem vagy azonos azzal a lénnel – tudatában, ismeretanyagában egészen biztos, hogy nem –, akit a keresztények Ádámnak neveztek el!!

S az, hogy jelenkori külső formádig, s még inkább jelenkori tudati szintedig jutottál – ezt az evolúció nevű folyamatnak köszönheted, amely más néven nem egyéb, mint TEREMTŐ ALKOTÁS!!

S, nem kevésbé Tenmagadnak is! Főleg, ami a tanulást, s általa a tárgyi ismeretanyagban történő eligazodást jelenti. Ez nem történhetett másként, mint SZABAD AKARATOD segítségével.

S, megtörténhetett volna-e mindez, ha Isten nem „járult volna hozzá”??

– *Teremtő Isten! Micsoda nagyszerű komplexitás, mely pozitív módon nélkülöz minden ostoba, primitív ellentmondást! Érződik belőle, hogy BÉKÍTENI kíván!*

Magához ölel mindent egybe: hitet s tudást...! Hiszen ők jó testvérek! Nem Káin és Ábel!

Hiszen valóban EGY az, amit Isten teremtett! – sóhajtott fel a Pap.

– *S, benne látszat csupán a sok-sok „felfújt” ellentmondás.*

Mondom én tinéktek: DEUS IM NOBIS...!

– *Tudjátok, úgy látom én, hogy könnyebb szembe néznetek antropológusaitok által feltárt múlttal, mint – elvakult önzéseitekben, egótok rabszolgájaként – azzal a ténnyel, hogy FEJLŐDNI fogtok. Ez ellen semmit nem tehettek, hiszen a fejlődés ALANYA Ti magatok vagytok! Erre majd még büszkék lesztek... nagyon!*

S, a következő stádiuma fejlődéseiteknek, immár kopogtat az ajtón...!

Természetesen könnyebb elfogadni az iskoláitokban tanuló elméknek a már bizonyított, antropológiai fejlődést bemutató tudást, mint „bátortalanul”, szellemi tudatotokkal kicsit előre kacsintva – természetesen ez egészen más lelki hatást válthat ki abból, aminek neve: ego... – bennetek meglátni a jövőbeni emberi lényt, amivé majd válhattok...!

Hiszen a Csillagász is felismerte, eddig sem maradtatok görnyedt hátú, szőrös, barlanglakó, kőbaltás „lovagok”...!

– Jó... jó... – révedezett ismételten a Csillagász – de az evolúció, az olyan „lánc”, amelynek éppen az első láncszeme bizonytalan...

– Elfáradhattál ember... – legyintett a Vegyész a Csillagász felé. – Hiszen éppen az első láncszemről tanított bennünket – ezidáig – a nagy Tanár. Ne zavarj bennünket, ilyen kérdésekkel, inkább figyelj tovább!

– Elnézéseteket kérem, jó uram, belátom már, ostoba voltam... folytassátok csak bátran tovább – röstelkedett, s a hallott információk súlya alatt ismét magába omlott a Csillagász.

– Ha megbocsátasz, nagy Tanár, újabb kérdésem nyelvem hegyén immár...

Tudod, oly izgalmas „vetítése” a szellemnek, amelyen most tudatunk körbe jár, hogy szeretném, ha új ismereteim tisztán felfoghatóak lennének számomra.

– Ez csak természetes, sőt, várom kérdésed, melyből tudni fogom, tudatod vajon a helyes folyamaton halad át, vagy fényes, de használatatlan dereglyeként a száraz parton ácsorog...!

– Azt nem értem, nagy Tanár, ha az energia a csillagoknak nevezett térpontokon halad hozzánk, felénk át... nos, akkor miként épít dimenzióinkban megannyi térformát!

– Ez lényeges részismeret leszen, immár! Halld, hát a megoldást: A magasabb energiaszinttel rendelkező dimenziók, térrészek az ember által csillagoknak nevezett térpontjain lép be a „locsolókanából” égre tekintő emberke világába.

Ezeket a pontjait a térnek figyelte már az ősember is, és mi tagadás: félte!

Majd hajósok tízezreinek mutatott irányt örök állandósága, hajóútjaik által vezette őket a fény további emberi és gazdasági fejlődésüket biztosító világok felé.

Nélkülözhetetlenül fontos dolgok ezek, amely által figyelmüket mindig vonzotta a természetnek ezen igen fontos „jelensége”... a csillagos égbolt!

Nos, a dimenziók, melyek végső alakja gömbszimmetria, s végtelen mennyiségükben egymásban egzisztálnak... Hiszen a végtelen olyan, mint a számsoron a nulla!

Tagadhatatlanul létezik, és egyben végtelen...!

A kettő vagy a négy, az nem más, mint egy „forma”, még ha gondolati absztrakt forma is. Nem több, mint egy mátrix része... csupán egyfajta logikán alapuló számsoron. Szellemi és létező „terméke” az emberi tudatnak, s Ő maga nem végtelen...!!

Nincs tehát végső „kicsi” vagy végső „nagy”, a számsor is végtelen folyam... Így a gömbhéjak száma is az! Így nyer értelmet a Teremtő, melyet minden vallás hatalmasnak, végtelen nagynak jellemez.

Most már, hogy tudományaitok „nyelvezetén” szólt hozzátok Teremtőtök, hogy ezáltal kielégíthesse a belétek plántált kíváncsiságot, képessé váltatok arra a „csodára”, hogy ne csupán hitetekre támaszkodva nevezhessétek meg Őt, ne csupán mitológiai nomenklatúra legyen AZ, mi mindennél hatalmasabb. S, mint már tanítottam nektek, a monoteisztikus isten-fogalom az átlag-emberben még kétezer év alatt sem tudatosodott, milyen intellektuális hatalom, amely számára a mitológia szellemi szintjeihez képest az EGY ISTENBEN megmutatkozott.

Nem is várható el most sem tőle az, hogy teremtő Istenének még fényesebb arcát, most egyszerre csak képes legyen felfogni, megérteni! Holott már tudati „szemei” előtt ragyog...!

Ennek ellenére Isten nem fogja feladni, hogy tovább tanítsa az ember tudatában róla, magáról az Istenről fejlődő folyamatot... S, napjaitok immáron ezen minőséghez érkeztek.

Emberi-fejlődő utatok újabb szakaszához érkezett.

Annak kezdetén álltok! S, az összképben nagyobb minőségi változást fog eredményezni, mint valaha a reneszánsz vagy a polgári forradalom...!

Oly szellemi előkészítése lesz ez egy „új” világnak, amelyre ez idáig még nem került sor!

S, hogy milyen gyors lesz ezen kezdeten az utatok, s ki tudná a választ, vajon mennyire lesz rajta ismét a fájdalom... erről gondoskodni fog majd a „minden korban aktuális hatalom”!

Meggyorsíthatja ezen kínok átlépését saját, belső intelligenciátok fejlettségi foka!

Én drukkolok nektek, s nagyon remélem, majd jól vizsgáztok!

A folyamat szellemi sodrása elől kitérni – ugyanis – nem tudtok!

Vagy talán ki tudtatok térni a kereszténység térhódítása elől!?

Vagy ki tudtatok-é térni Buddha tanítása elől? S, sorolhatnám még, ám hasztalan lenne a kérdés, mely úgy hangzana: elmaradhatott volna-é a technikai forradalom...??!

Ma már értelmetlen, ostoba kérdések ezek...?

Nézzük inkább, miképpen válik formává, ölt testet az energia, miután egy magasabb energiaszinttel rendelkező egy újabb, azaz nála kisebb, alacsonyabb dimenzióba érkezik.

Az a fogalom, hogy nagyobb energiatöltöttségű térrész, egyszerűsmind feltételezi egy nála alacsonyabb energetikai töltöttségű térrész létezését! Hiszen ez a kijelentés: relativisztikus!

Relativitása éppenséggel egymáshoz való viszonyában rejlik. Hiszen az, hogy magasabb vagy alacsonyabb energetikai szempontból egy térrész töltöttsége nem egyéb, mint pusztá VISZONY, relativitás... mégpedig egymáshoz viszonyítva.

Így az a térrész, amelybe „beleömlik” az energia, az sem totálisan „üres” terület, hanem benne is egzisztál az egyetemes energia egy

része... de alacsonyabb intenzitással, hiszen energia nélküli teret elképzelni lehetetlen, merthogy nem létezhet!

A terek között tehát minőségi különbségek állapíthatóak meg – energiatartalmuk alapján!

Az energia megjelenési formája pedig természetesen nagyon sokféle lehet, de errefelé most ne menjünk el.

Fogadjuk el azt, hogy energiatartalom nélküli TÉR NEM LÉTEZIK!

Merthogy ez olyan axióma, amely ÖRÖK!

Még az űrben kint, a térben, ahol esetleg köbméterenként csak néhány molekula létezik, ott is van energia, hiszen az a néhány molekula, az már valamiféle energia! És egyéb, általatok – még – nem ismert energiafajtákról még nem is tudtok!

Hogy még inkább megérthessétek, triviális példákkal is alátámasztható, hogy a TÉRMINŐSÉGEK léteznek, csak még nem fogalmaztátok meg őket!

Gondoljatok arra, hogy különböző-e a szerkezete, tömörsége, ezáltal energiatartalma egy betonfalnak vagy egy pohár víznek! Hiszen mindkettőnek VAN térfogata! Elfoglal egy bizonyos térfogatot az EGYETEMES, VÉGTELEN TÉRBŐL. Viszont mennyire különböznek minőségeikben!

Ilyen értelemben egzisztálnak – tehát – a TÉRMINŐSÉGEK!

Olykor olyan antagonisztikusak – fizikai, kémia paramétereik által létrehozott összminőségeikben –, hogy egymás által ÁTHATOLHATATLANOK!

Sőt, éppen ezen nagyságrendekkel eltérő minőségbeli különbségeik teszik számukra lehetővé az egymástól történő ELKÜLÖNÜLÉST, s éppen hogy ezáltal a minőségbeli különbségek révén VÁLNAK ÉSZLELHETŐVÉ egyáltalán!

Tehát senki nem állíthatja mától kezdődően, hogy az EGYETEMES TÉRBEN nem léteznek – egymástól minőségeikben teljesen eltérő – térrészek!!!

Vajon a térnek nem más és más minősége-e a Föld nevű bolygó által elfoglalt térfogat, mint mondjuk a Mars nevű bolygó és a Vénusz nevű bolygó között egzisztáló tér! Hiszen benne egészen más jellegű energiák tombolnak, mint mondjuk a már jól ismert Hold-kőzet anyaga. Ebben a térrészben, amit ti viláágűrnek neveztek, átlalatok még ismeretlen energiafajták léteznek!

– Alapvetően más minőségek... természetesen... – zárkózott föl ismét a Csillagász. – S, ezáltal az egyetemes, végtelen térfogatú téren belül léteznek egymástól teljesen eltérő minőségű terek!!!

– Értem... Tehát, mondjuk úgy, ahogyan egészen más megjelenése, más minősége a térnek egy pohár víz, mint egy – feltételezzük – ugyanakkora térfogatot elfoglaló gránitkő! – bólogatott a Vegyész. – S, ez még csupán – ha jól sejtem – ATÉR első és alapvető strukturális különbsége. A nagy és hatalmas energiamezők pedig lesznek a második struktúra! Dimenzióváltó határaikon már elképzelhetetlenül hatalmas erők választják el őket egymástól. Ám közöttük alapvető különbség... az energiataralom!

– Egyetlen fogalmi és relativitásbeli azonosság van közöttük! – folytatta a Filozófus.

– Mi az...!?? – kiáltották egyszerre többen is.

– Az, hogy ezen egymástól minőségeikben eltérő térrészek, mindketten – példánkban a kő és a víz is – az EGYETEMES TÉRBEN helyezkednek el, mintegy abból foglalnak el a maguk számára egy bizonyos méretű TÉRFOGATOT!!!

– Uram, Isten, nagy Tanár... – kiáltott fel a Pap. – Te most felboncolod a Teret, magát??!

– Igaza van! – mondta a Vegyész. – Hiszen minden, ami forma, s ezáltal ANYAG, létezik, egzisztál VALAMIBEN! S, hogy mi-ben??? Nem egyébben, mint: ATÉRBEN!

S, ezt a viszonyt, mármint a forma s a befogadója – ATÉR – közötti viszonyt jellemzi az a térfogat, amelyet „kiragad” belőle, azaz ti úgy mondjátok: e l f o g l a l !!

Azt kell megértenetek... – érvelt tovább hevesen a Vegyész – a nagy Tanár tanításában, hogy más a minősége annak a térfogatnak,

amelyet a Forma foglal el, sajátít ki önmagának, s egészen más tulajdonságokkal rendelkezik az ATÉR, amely EGYETEMES-SÉGE által „befogadja” a formát háromdimenziós terünkben... nevezzük nevén a gyermeket, nem mást, mint az ANYAGOT!

– Úgy gondolom, túlságosan mostohán bántunk ez idáig ATÉRREL... – túrt kezével hajába a Csillagász. – Valahogy úgy, ahogyan Newton előtt az idővel!!!

S, lám „elérkezett” egy Einstein, s azóta sokkal komplexebb, színesebb lett az általunk megértett világ!

S, mily igazság... Lehetséges, hogy tévedtünk, hiszen a teret egy hatalmas mozdulatlanság jelölte tudatunkban, egy űr, mint ahogyan – kezdem feltételezni, helytelenül – el is neveztük...!

Lehet, hogy sokkal „nyüzsgőbb”, s „telítettebb”, mint az adott dimenzióban benne egzisztáló: anyag!!

Mostohán bántunk ATÉRREL, kétségtelen! Sokszor figyelmen kívül hagytuk gondolkodásainkban. Annyira természetesnek vettük létezését...

– Ne csüggedj, Csillagász! Örülök, hogy belátod, merre vezet tovább tudatotokban a helyes irány! – szölt ismét a Filozófus.

– Úgy hiszem, én is értem már, nagy Tanár... – szólalt meg ismét a Pap. – Olyan ez számomra, mint a hal...

– Hal... amelyik a vízben él??! – kérdezte csodálkozva a Katona. – Mi köze annak ehhez??

– Pontosan, úgy van... a hal, amelyik a vízben él... milyen jól mondod – kacagott fel a Pap. – Hiszen a hal számára is olyan természetes a víz, hogy nem is tud róla...

– Csak ha partra veti a „jó” sorsa... – kacagott most már a Katona is.

– Benne él létrejötté óta... – folytatta a Pap. – Nincs arról még fogalma sem, hogy mi az, amely befogadja! Természetes számára – egészen egyszerűen! Nem gondolkodik róla, hiszen BENNE tölti el életidejét, egészen halála percéig, s föl sem merül benne a kérdés, hogy miben is van Ő maga?!!

Társait is ott látja BENNE, no de, hogy valójában mi is AZ, azt nem firtatja soha...!

Azért van talán ez így... – s kezdett megnyugodni a hangja a jó Papnak – mert mindent csak az általa látottakhoz viszonyít ez a kedves kis „hal”!

Látni pedig csak társait látja, s a köveket, növényeket... szóval azt, amelynek gyűjtőneve: anyag! Holott lényegét tekintve színpad csupán!

– Azt akarod mondani, hogy a vizet egyáltalán nem látja...??? – kérdezte elmerengve a Csillagász.

– Nem, bizony!! Hiszen nincs „mihez” viszonyítania!!! Vagy az ember nem úgy gondolkodott-e sokáig, hogy a levegő, az „semmi”! Űresség, űr és semmi egyéb! – mondta a Pap, s halkán folytatta. – Remélhetőleg azonban MI nem halak vagyunk... s tényleg erős bizonyosság kezd úrrá lenni rajtam azon témakörben, amit a Filozófus tanított. Hiszen mi ismerjük és fejlesztjük a matematikát, amellyel le tudjuk írni a „vizet”, sőt annak mozgását. Ez már nem egyéb, mint absztrakt gondolkodás. Ezért van hát szükség evolúcióra! Fejlesztésre! Hiszen a mi agyunk már komplexebb entitás, mint a halé.

Nevezetesen, egészen biztosan más minőségű lények vagyunk, mint a hal, azaz az állatok...

– De hiszen, ezt eddig is tudtuk jól... – érvelt a Csillagász. – Nehogy azt állítsd már, hogy ez új tudás!

– Természetesen, tudtuk jól! De azt nem ismertük, hogy a teremtésbeli tükrökép-példa az, amely az igazi új különbség, s nagyfokú minőségváltozás az állathoz képest.

S, valóban mi látunk meg olyan dolgokat, összefüggéseket, amelyben a világ egzisztál!

– Nem egyéb ez, mint egyszerű ÖNTUDAT... – legyintett lemondóan a Csillagász.

– Az öntudat sohasem lehet „egyszerű”, ahogyan Te fogalmazol... s amiről mi beszélünk, az még sokkal bonyolultabb... – sóhajtott egy nagyot a jó, öreg Pap. – de hát, mit is tehet a hal, ha nincs

érzékszerve, amivel közvetlenül „láthatta” volna azt, amiben VAN!

Bár úgy vélem, tévedek ezen metaforában, hiszen itt rólunk, magunkról van szó, emberekről, s nekünk tagadhatatlanul itt van s létezik legnemesebb „érzékszervünk” – hiszen bölcsen elmagyarázta a Filozófus – s ez nem egyéb, mint az agyunk, s benne lakó tudatunk!

– Való igaz! Ez a csoda, melynek neve emberi tudat... képes tájékozódni az ANYAGTALAN világban is, absztraháló képessége révén, amelynek nagy eszköze a matematika, s az elvont egyéb gondolkodás. Nekünk fel kell tehát ismernünk a „vizet”, elvégre nem vagyunk... halak!!! – mondta elgondolkodtatóan a Vegyész.

– Kétségtelen, MI is létezőnk „valamiben”, mint a hal a vízben!!

– szolt most ismét a Csillagász. – Sőt, még jellemeztük is évszázadokon át! Azt mondtuk rá, TÉRFOGAT... bár, sajnos sejtem, nem igazán értettük, hogy miről is beszélünk!

Valóban úgy, ahogyan az időről gondolkodtunk – szintén évszázadokon át – egészen Einsteinig! Úristen! Belátom immár, mily nagy, vaskos butaság...!

Meg kell tüzetesebben vizsgálnunk az évezredek óta mostohán mellőzött teret!

Fantasztikus, hogy jelenleg még mily felfoghatatlan távlatok nyílnak meg, ha... ha... szóval, ha „megértjük” emberi tudatunkkal a „vizet”!!!

– Jól van, emberek! – nevetett fel a Filozófus. – Igazán szépen haladtok! Nem mondom, hogy túlságosan könnyű esetek vagytok, sok energiámat emésztetek fel, amíg vezetlek benneteket ezen gigantikus méretű szellemi vonulaton.

Ámbár nem kis büszkeséggel látom, kezditek felismerni az új világkép realitásait, s Isten örül, mert a ti tudatotokban sokkal színesebb már a festmény, mint milliárdnyi embertársatokéban.

Mondtam néktek, a tudás ellenállhatatlan hatalom! Ha elkezd „beszívárogni”, az már megállíthatatlanná válik, csak tágitja a rést, mit a kezdetekkor vágott...! Bejut a hangulat hozzátok, s

*csendes szelídséggel árad szét dimenziótokban, mint a gyermek bő-
rét simogató anyakéz!*

*– Jól gondolkodtunk tehát, nagy Tanár?? – kérdezték szinte kórus-
ban. – Kérlelünk téged, folytatd, hát a tanítást tovább!*

*– Az ember valóban elhanyagolta ez idáig azt, amiben VAN! Kons-
tansnak és mozdulatlanak vélte! S, ő valóban sokkal több lesz,
mint a hal!*

*Hiszen látom, érdekelni kezdi immár, hogy MIBEN VAN? Meg-
értette, hogy ez egyáltalán nem olyan természetes, mint az együgyű
halnak.*

Nézzük meg – tehát – mi az, amiben egzisztál a VILÁG?!

*Bölcsen, évszázadok óta harsogjátok már, miszerint minden, ami
létezik a dimenziótokban – lehet az egy atommag vagy a Himalája
hegycsúcsa – egy valamire szüksége van nélkülözhetetlenül ah-
hoz, hogy egyáltalán létezni tudjon!*

*S, ez... úgy van... helyesen építkezett logikátok, nem egyéb, mint
a TÉRFOGAT!!*

*Kérdés, hogy képesek vagytok-e tovább gondolni... Nevezetesen
azt, hogy a TÉRFOGAT, az nem „semmi”, hiszen a semmiben
nem létezhet „valami”!*

*– Tulajdonképpen nincs is olyan, hogy „semmi”! – mondta a Ve-
gyész.*

*– Így igaz! – folytatta a Filozófus. – Azt jól tudtátok, hogy az anyag,
az létezik, van! Hiszen nap, mint nap láttátok. Ma már azt is tud-
játok, hogy az anyagi formarendszer nem egyéb, mint speciálisan
felépülő energia-struktúra, háromdimenziós alakot öltő ENER-
GIA!!!*

S, most lépünk ismét „nagyot”, emberek! Hát, jól figyeljetek!

*Bár, részben a „hal” már előre jelezte nektek a kérdést, mely sze-
rint az energiából felépülő anyag az – ugyan – MIBEN VAN??!*

*Azt mondtátok, hogy a térben, s tettétek ezt anélkül, hogy mélyebb,
valóságos értelmét értenétek! Pedig igazat mondtatok! Vakon rá-
érzett tudatlanok.*

Minden, ami létezik, az ATÉRBEN kell, hogy létezzen... Pontosabban, minden teremtmény s forma, minden, aminek van térfogata!!

ATÉR pedig végtelen! Ezt jól mondtátok, tanítottátok generációról generációra, s tudjátok is jól!

Ennek a „mi” terünknek adta meg gömbszimmetriáját Einstein.

Az is kétségtelen, hogy dimenzióink egy össz-energia töltettel kell, hogy rendelkezzen, mint minden más, egyéb dimenziók!

Mivel az bizonyos, mely szerint terünk gömbszimmetrikus, így logikus feltételeznünk, hogy dimenzióink feletti s alatti dimenziók is gömbszimmetrikusak...!

Tudom, elég nehéz ezt most megértenetek, de bízzatok a tudásban, hiszen olyan valami így ez az „új világstruktúra”, mint a számítógépeitek kompatibilitása ahhoz, hogy „átmenjen” belé az energia, amely majd működtetni fogja szépen, csendesen... a ti hasznatokra!

A dimenziók is csak oly módon lehetnek „kompatibilisek”, ha – az emberi elme számára – a végtelenek gömbszimmetrikusak!

Rajta „áttörési” pontok a csillagok, s a belőlük felépülő csillagrendszerek!

Minden másodpercben felmérhetetlen mennyiségben „öntik” be hozzánk, dimenzióinkba az energiát. Az irányát is jól ismeritek már!

Az alacsonyabb energiatöltetű térrészekben sincs abszolút üresség, hanem egyfajta homogén, mozdulatlan, de tagadhatatlanul a „fenti” dimenzióinál kisebb energiatöltöttség.

– Mi történik, ha ez a kettő – egymástól eltérő – energiasűrűség egymásba hatol?! Gondolom, ez itt az izgalmas, s talán az igazi kérdés! – kérdezte a Vegyész, tudat alatt érezve, hogy elemébe kezd kerülni.

– A nagyobb energiatöltetű térrészből beömlő energiamennyiség emulgeálja az „itt” már meglévő, alacsonyabb energiaszintet...! – válaszolta a Filozófus.

– *Bravúrosan szellemes megoldás... – lelkendezett a Vegyész. – Olybá képzelhető el ez tehát, mint két különböző sűrűségű – azaz energiatöltetű – folyadék esetében! Ha összeengedjük őket: megkezdődik az egymásba hatolás! A folyamat neve: emulgeálás!*

– *Azt ti is ismeritek – nagyon jól –, hogy ez a végtelenül nagy teremben az áramló ENERGIÁKKAL IS VÉGREHAJTHATÓ!*

– *Szentséges Isten... – rikoltá a Pap. – Te, nagy Tanár azt mondd most el, hogyan teremté Isten a dimenziókat!!!*

– *Hogyan cselekedhetnék másképpen ahhoz, hogy megalkossam a XX. század civilizációs útvesztőjének borzalmi között bolyongó ember továbblépésének, és ezáltal egzisztenciális túlélésének útját?!!*

Fel kell, hogy fogd, meg kell, hogy lásd magasabb szellemi szinten, Alkotód nagyságának hatalmas, verejtékes munkáját!

Nem létezik más út számotokra, emberek, mint önmagatokban felfedezni az intellektuális tudást! Ha nem csináljátok, ha nem vállaltjátok... sorsotok nem lesz egyéb, mint a történelemben már megannyi nemzeté s fajé... előbb a szellemi, majd ezt követően a fizikai hanyatlás!

Figyelmeztetett erre a veszélyre már több jeles képviselője fajotoknak, de én tudom, nem vettétek komolyan ezt egyáltalán, pedig ez a valós igazság!

Emlékezzetek csak Albert Schweitzer szavaira, aki már néhány évtizede jelezte számotokra ezen problémát!

Félő, ha nem léptek a szellemi tudás útján tovább, fajotok egy „új” szellemi középkorba hanyatlik majd alá...!

Kérdés tehát: ki győz... az iszonyatos barbár világ, vagy a szellem útját követő, tudni akaró... kíváncsiság!??

A döntés kizárólag rajtatok áll!

– *Úgy érted ezt, nagy Tanár, ha a „tükör” szabad akaratából nem akar jobb, élesebb képet mutatni... akkor autolizál? S, eme hatalmas játék egy másik „tükörrel” ismét elkezdődik, indul ismét tovább!?* – kérdezte megrökönyödve a Csillagász.

– *Ez a cáfolhatatlan igazság...!*

A teremtés ez esetben új, s talán sokkal fényesebben ragyogó tükröt gyárt!

– Mindenképpen jobb lesz haladni tovább... – mondta a Katona.

– Térjünk akkor vissza a folyamathoz, melyben energiamezők emulgeálják egymást...

Hellyel-közzel úgy zajlik ez le, mint a folyadékoknál... Jah, ha a természet egyszer valamit kipróbál, s működésében jónak lát, azt ismétli a végtelenségig tovább.

A részletes kép az alábbi mintát formálja: a beömlő nagy energia maga előtt gyűri fel a homogén, alacsonyabb töltetű energiamezőt, amely nem képes kitérni... hiszen nincsen hová!

Egy rövid ideig ugyan ellenáll, mint a tenger partján a homok, de azután a – hozzá képest – végtelen nagyságot képező „tengerben” emulgeál!!

Az energia-emulgeáció révén jönnek létre a „felgyűrődő” homogén mezőből a magok!

– Úgy érted, hogy az atommagok? – kérdezte ismét a Vegyész, aki szemmel láthatóan nagyon élvezte az okfejtést.

– Így igaz! Az atommagok!! Még pontosabban, az őket alkotó kvarkok! Megszűnik tehát a viszonylagos homogenitás. Alakot ölt az egymás terébe behatoló, örvénylő energia!

A hatalmas és időbeli kontinuitással befolyó magas szintű energia-potenciál emulgeálja az „ott” talált alacsony energiát. Amely a számára rendelkezésre álló térben felveszi a legtökéletesebb alakot: a gömbformát! Hiszen a teret, amelyben ez idáig egzsztált, minden pontján a végtelen, kontinuitással beömlő energia járja át! Számára nem létezik más választás, mint ÖNMAGABA gyűrődve, a magasabb energia által emulgeált LÉTBE megy át...

A beömlő energia hajtja, görgeti, csiszolja, s végül is... önmagába oldja...

Így igen kicsinyke térfogaton nagy energia préselődik össze. Végül is a sors iróniája vagy éppenséggel a természet csodája, hogy a homogén energiamező apró térfogatokon egzsztáló, de hatalmas, kemény erővé formálódik a folyamat révén.

Ez bármikor szimulálható egy közönséges fizika laboratóriumban. Ha egy adott térfogatú edényben egyszál egy adott sűrűségű – feltételezzük – gáz s ezt minden oldalról egy, az eddiginél sokkal kisebb térfogatra préseljük össze, akkor az eddig szelíd, „híg” gáz kemény, érzékelhető, „tapintható” formává alakul.

Nagyobb sűrűsége miatt – főleg, ha az átlép egy kritikus határt!

Nos, felgyűrt energiánkat is minden oldalról a magasabb dimenzióból beömlő energia veszi körül. Fogságba kerül, kitörni vagy menekülni nem tud, hiszen nincs hová, emulgeálva egyszál tovább. A végtelen tér a legbiztosabb: határ!

– Hasonló tehát, mint a folyadék – mondjuk víz –, amely magában apró, mikroszkopikus nagyságrendű részecskéket emulgeál! – mondta most már értve a példát a Csillagász. – Tulajdonképpen semmit nem tudok mondani, ami miatt ne lehetne így!

– Az energia – tehát – a végtelen időben tovább ömlik át... – folytatta a Filozófus. – Így alakul ki dimenziónk két alapvetően egymástól különböző MINŐSÉGE!

A parányi, kicsinyke magok, amelyek azonban nagyságrendekkel kisebb méretűek, mint az előbbi „vizes” példánkban említett részecskék... Ezek kemények, s kicsiny térfogatra „összegöngyölten” nagy energiát tartalmaznak... Oly nagy sűrűségekre tesznek szert, melyben megjelenik egy ez idáig ismeretlen IDENTITÁS: nevezetesen, a TÖMEG!

Létrejön a FORMA, az anyagot meghatározó atommag, mely kemény és környezetéhez képest „nehéz”... immár! Protonokban rejtőzködő tulajdonság, azaz a „tömeggel” rendelkező: Világ!

– S, mi történik a folyton bejutó magasabb energiával? – kérdezte a Vegyész.

– Időbeli – ÖRÖK – volta miatt „ott van” s egyszál!

Mivel azonban a magasabb energiatöltetű dimenzióból érkezett, tulajdonsága is így egészen más!

Az a tény nehezítheti számotokra a megértést, melytől tudatotok s elmétek meghátrál, hogy van itt – tehát – két fogalom: a kicsiny és

kemény atommag s a sokkal nagyobb teret kitöltő elektrontenger, mely „lágyabb” s univerzálisabb.

Ez azonban csak látszat, merő virtualitás, amelyet az előbb bemutatott folyamat hozott létre.

– Erre figyelmeztettek bennünket már régen... – mondta a Csillagász – a távolkeleti bölcseletekben... hiszen ezen tanítás értelmében, ami anyag, az nem egyéb, mint virtualitás, illúzió vagy a Védikus tanításban – csupán MÁJÁ!

– Vajon lényegét tekintve nem erre utalt-e a néhány évszázaddal később felelevenedő európai filozófiai irányzat... amely az emberi tudatot vizsgálta, s úgy találta, hogy az ember tudatát érzékszerveinek rendszere tartja csupán fogságban...!

Még a jó Descartes mester is foglalkozott eme kérdéssel behatóan...!

S, egy-két angol filozófusotok már-már irányzatot kreált ebből a gondolkodási irányból...!

Most láthatjátok, hogy a folyamat igazi háttérében megfordul – a lényeghez képest – a változás...!

Az, amely alacsonyabb energiaszinten egzisztál, a fellépő, s hozzá képest nagyságrendekkel nagyobb hatás által... ellen tovább nem áll!

KÉNYSZERBŐL „meghátrál”, minőségét önmaga parányiségében rejti el, hogy túlélje a beömlő, s számára végtelennek tűnő, örök hatást...!

Mivel igen parányi térfogatpontra zsugorodik össze, láthatóvá, formaképző tényezővé válik, melyben megjelenik a minőségében eredendően új, ez idáig nem ismert fogalom: a TÖMEG! S, általa az anyagi világ!

Kicsiny térfogatában oly sűrűvé vált... s tömege által szinte „kiszakadt” abból, amiben addig egzisztált. Mivel jellemzője ezáltal már gyökeresen más, mint a beömlő, óriási mennyiségű, s ezáltal végtelen térfogatú energiáé, ezért „láthatóvá” vált!! S, dimenziójának fizikája, immár új törvényeket gyárt.

Miáltal két, egymástól teljesen eltérő minőségű pontjáról beszélhetünk a térnek, ennek következtében – egymás viszonylatában – MEGJELENNI, egzisztálni képesek... s hogy HOL... nos, hát... ATÉR-ben!

A magasabb energiaszintről beömlő energia neve az ember tudatában nem egyéb, mint: ELEKTRON-HOMOGENITÁS!

– Úgy érted, jó tanár, hogy az általunk elektrónként tisztelt részecskék azok, amelyek alkotják magát, az elektrontengert, s ez a fajta energia nyelte el „gyűrte fel”, EMULGEÁLTA a már meglévő, de nála kisebb töltetű energiamezőt...? – kérdezte a Pap.

– Igen! Így történt! S, az előzőekben elmondott módon alakultak ki az általatok atommagoknak nevezett kicsinyke s nagyon kemény: magok!

Ez azonban ismét relatív fogalom!

Hiszen Ti most azt gondoljátok, hogy az elektron kellemesen lágy az atommaghoz képest, holott aki érti a tanítást, az már láthatja tisztán, hogy EZ a magasabb energiatöltetű ENTITÁS!!!

Hogy az egyszerűbb elmék is felfoghassák köztetek, azzal a képpel élnék ismét, mely szerint a tengerben lebegő HOMOKKRISTÁLY bizony kemény s elkülönült tömeggel rendelkező, ezáltal a végtelen tengervízben... LÁTHATÓ valóság!

S, amiben létezik Ő maga, azaz egzisztál, a végtelen kiterjedésű tengervíz, számára puha s lágy... holott ez a „víz” – végtelen térfogata által – sokkal egyetemesebb, nagyobb HATÁS...!

A homokszem úgy mozdul el a tenger „virtuálisan” lágy hullámaiban, ahogyan a tenger mozgatja... tehát ezen determináltság alatt áll!

– Hogyan valósul ez meg a MI világunkban, dimenzióinkban, azaz miképpen ismerjük mi ezt jelenlegi fejlettségi szintünkön? – kérdezte a Csillagász.

– Úgy valósul meg a valóságban, ahogyan elmondtam...! Ti pedig azt ismeritek – jelenleg – róla, hogy létezik egy atommag, amely TELJESEN másként viselkedik, mint az őt körülvevő ELEKTRON-FORMA! Minden paraméterében MÁS!

Ez az, amit tanítottam: hogy „LÁTHATÓVÁ” válhasson, azaz LÉTEZŐVÉ váljon, egymástól tökéletesen el kell, hogy térjen ez a két térforma! Mint a számítógépeitekben egymástól teljesen eltérő KÉT jel: a zéró s az egy...! Ennek kombinációs rendszereivel rengeteg sok információ építhető fel!

Valami ilyesmi után kutatott – a szegény – Stonier...!

– De hát, nem értem... mi a modelljeinkben elektronpályákról, illetve elektron-darabszámokról beszélünk...?!

– Jól mondod: „MODELLJEITEKBEN”... S azok nem egyebek, mint az igazsághoz valóban közel álló MODELLEK! De csak modellek!

Ugyanis ezen energia-emulgeációs folyamatban a végtelen elektrontenger oldja és tárolja magában az előbb említett kicsinyke térfogatú, kemény magot, az atommagot. Értenetek kell, hogy – valójában a proton-mag a GYENGÉBB ENERGIA. Csupán virtuális megjelenésében Ő az erősebb... Valójában nem egyéb, mint az anyagi mátrixot alkotó Forma! Nem más ő, mint dimenziónk anyagi világában: a FORMÁT DETERMINÁLÓ INFORMÁCIÓ! Hiszen a sok-sok atommag által alkotott térháló-mátrixok alkotják mindenhol az anyagi világ formáit, itt fent az anyagi rendszerek világának makro-formáit!

S, hogyan tölti be ezen szerepét??!

Nos, miután Ő szert tett – az „erőszakos energiabehatolás” által – arra a meghatározóan új minőségre, amelynek neve: TÖMEG, ezáltal az anyagi világ teremtésének folyamatában kialakult ennek egy nagyon fontos folyománya: a GRAVITÁCIÓ! Azaz a végtelen energiatengerben, elektronmezőben lebegő homokszemek, protonok közötti; Hatás!

Hiszen a „felgyűrődött”, s immár tömeggel rendelkező magocskák – tömegtulajdonságaik miatt – lebegve a végtelen elektrontengerben nem csak céltalanul sodródtak, hanem ezen teremtési folyamatnak járulékos minősége lett a GRAVITÁCIÓ ereje, s elkezdte rendezni őket – bizonyos – egyre CÉLSZERŰBB halmazokba!!!

*Felvetetve velük minden esetben, a tökéleteshez közelítő gömbformát! Hiszen ezt a Csillagász nap, mint nap láthatja remek távcsővé-
n át!*

*– Figyelj jól, emberi elme, most épül fel a periódusos rendszer... –
mondta a Vegyész az izgatottságtól kipirult arccal.*

*– Úgy bizony! – bízta a Filozófus. – Az elektrontengerben lebegő
energia-magvacskák bizony úgy mozogtak, sodródtak – passzívan
–, amiképpen kvantumhullámai háborogtak ezen Tér méretű
elektron-energia szumma-kvantumnak.*

*Ez azonban csakis addig lehetett passzív, amíg egymás közelébe
nem jutottak!*

Ekkor vált más minőséggé ez a mozgás!

*Hiszen új tulajdonságuk – tömegük – által, már egy adott közeli-
ségbe kerülve „tudatosan” vonzódtak...! Egymásba kapcsolód-
tak... kialakítva, felépítve egyre magasabb tömegszámú atomma-
gokat...!*

*– Fantasztikus és képszerűen elképzelhető, amit mondasz! –
mondta ismét a Vegyész. – Így válik érthetővé a legegyszerűbb mag,
a Hidrogén – általad említett – polimerizációja! Azaz a gravitáció
minőség révén létrejött új tulajdonság által felépülő több, egymás-
tól tömegsúlyában eltérő atommag... S, akkor még az egymásra
gyakorolt elektromágneses hatásuk nem is került szóba!*

*– S, ez természetesen csakis egy bizonyos határig folytatódhat, hi-
szen a kvantum-lüktetésben élő elektron tenger „gyenge” hatásai
a túl nagy magokat instabillá teheti, azaz a túl sok magból álló
halmazokban a „külsőket” egymásról lesodorhatja!!*

*– A radioaktivitás... Istenem, segíts! Bravúros, magasabb szintű
magyarázata... s mily végtelenül plasztikusan képszerű! – egysze-
rűen képtelen volt visszafogni magát a Vegyész.*

*– Végül is mik azok az „elektronok”? – nyugtalankodott tovább a
Pap. – Úgy értem, az elektrontengert természetesen immáron ké-
pes vagyok elképzelni, ám azok MIK, amelyeket az elektron gyor-
sítóiban hajtanak magasabb sebességtartományok felé.*

– Nos, az elektrontenger abszolút – saját szempontjából – **HOMOGÉN** állapota, mellyel a „nagy harc” előtt létezett, természetesen nem úszta meg egy bizonyos méretű deformálódás nélkül.

A felgyűrt, s az elektrontenger – saját szempontjából tekintett – homogenitásával ellentétes „energia-gombócok” hatására részben, s az ő méreteinek tekintetében elenyésző méretű, de igen fontos változást szenvedett. Mintegy Önnön homogenitásából „kiszakította” a kicsinyke magenergia az általatok elektronnak nevezett **ALAKZATOKAT...**!

– Tehát, lényegében az elektronok nem egyebek, mint **TÉRHOGENITÁSUKBÓL** deformált elektron-minőségű terrek!! „Térmorzsái” az egységes és óriás méretű elektronmezőnek... Dirac-tengernek, végső soron: **TÉRNEK!** – mondta a Vegyész, s eddigi helyéről felpattanva, állát idegesen simogatva, fel s alá sétált.

– Ez az! – folytatta a Filozófus. – A magenergia hatása alatt egzisztáló, **DEFORMÁLT ELEKTRONTÉR!!!**

Ezt bizonyítja az az óriási méretű kölcsönös függés, egymásra való hatás, amely megfigyelhető az atommag és az őt „körülölelő”, lényegében deformált elektrontér alakzatai között.

– Mint a méhkaptár katona, harcos méhei, úgy veszik körül az atommagot azok az elektronnak nevezett... micsodák... – mondta a Katona, nem csekély csodálkozást okozva a többieknek.

– Igen, hiszen állandó harc van a kétfajta energiamező között! – tanította tovább a Filozófus. – Amikor Ti azt mondjátok – például – az általatok ionizálódásnak nevezett folyamatra, hogy „kapott” egy elektront, akkor a valóságban nem történik egyéb, mint nő a homogén elektrontér védelme, vagy fogalmazhatunk úgy is, hogy fokozódik az elektrontér „szorítása” a vele ellenlábas, felgyűrt energiamezővel szemben, amely immár atommagként egzisztál! Túlsúlyba kerül tehát ez esetben, a negatív-tér szorítás!

S, amikor pozitívvá válik az atom, s ezáltal Ti ionnak keresztelitek el, ekkor a Teremtés valóságában fokozódik, bővül, s talán éppen

„legöngyölödni” készül a kicsinyke térfogatba kényszerített energia... az atommag!

Kitörni vágyik az ŐRÖK szorításból, melyben a végtelen elektron-tenger tartja a Teremtés kezdete óta! Ez azonban csakis időleges lehet, s nem egyéb, mint a kvantumhullámozás a VALÓDI oka!!

– Vannak erre még egyéb bizonyítékaid? – kérdezte a Csillagász. – Hiszen ámulva hallgatlak!

– Gondolj arra, embernek fia, miképpen látod szemeddel az anyagi alakzatokat?!! – magyarázta tovább a nagy Tanár, végtelen türelmével. – Ti azt mondjátok a látásotok folyamatára, hogy a fény az, mi megmutatja számotokra az alakzatokat. A fény pedig – ismeretek kell jól – nem egyéb, mint elektromágneses hullám! Amely, bár rész igazság, de szabad elektronokból áll!

Tehát az egyetemes elektronmező szabadnak nevezett elektronjai „ütköznek” AZZAL, ami eredendően MÁS energiamezőből áll – az atommagok halmaza által alkotott formával, tárggyal! Amelynek lényege, a protonokat alkotó kvarkok energia-térfogata.

Lényegében – tehát – amit Ti láttok, az nem egyéb, mint felismert „anti-elektrontér homogenitás”! Azaz egy nem kontinuus elektrontengert „láttok”, amit – mellesleg – ha csupán Ő egzsisztálna, ily módon észlelni sem volnátok képesek.

A neki teljesen ellentmondó atommag egzsisztencia, a belőle kigyorsult, „felgyűrődött” atommagok halmaza! S, ennek indult meg – valaha – az általatok feltárt evolúciója: kezdetekben az atommagok polarizációja... majd az egyre újabb s nagyobb térfogatú formahalmazok létrehozta makro-méretek felé közelítő formagazdagság!

– Amely ezek szerint MI is „vagyunk”... – mondta a Csillagász.

– Ti azért ennél bonyolultabbak vagytok! – nevetett a Filozófus.

– TŰKRÖK! Nem csupán „valami” formahalmazok... – vágott megint közbe a Katona.

– Ez a lényegeitek... maradjunk ennyiben... – bólintott reá a Filozófus. – Tehát nem egyéb az, mint **HULLÁM**, amit szemeitek észlelnek... valóban semmi más. S, ezt a „hullámtorzulást” az atommagok halmazából felépülő formagazdagság okozza.

– Ezek szerint van a fizikai-evolúció, amikor kialakulnak azok a mikro-formák a **TÉRBŐL**, melyeket atom-alkotókként ismer a világ, s a következő lépcső, amelyben a kémia tudománya viszi tovább az evolúció, atommagok, majd kész, komplex atomok által alkotott, s immáron molekuláris szintű folyamatát. S, erre épül csak fel, mintegy újabb „makro-forma”, Darwin biológiai evolúciója – összegezte ismét a Vegyész. – Fantasztikus színekben pompázó új csoda!

S, mily zseniálisan egyszerű! Mindennek oka tehát, a formavilág **TÉRKITÖLTÉSÉNél UNIVERZÁLISABB: energia!**

Ő az alap! Reá épül, s belőle mindaz: ami **FORMA!**

– Mindent **KÉT** erő alkot tehát: az atommag, s az őt – végtelen térben – körülölelő „elektron-világ”! – gondolkodott hangosan a Csillagász. – Amennyiben még univerzálisabb szintek felé igyekszünk, fogalmazhatunk úgy is, hogy az atommagokat alkotó két kis kvark-energia – s lám, valóban hogy belegyűrődtek az atommagokba – s az őt ringató elektron-energia...

Lehet, hogy az atommag csupán szofisztika...?

S, a lényeg, a valóság nem egyéb, mint a két kicsinyke kvark-energia...! Milyen zseniálisan egyszerű a világ, de... van számomra itt egy nagy-nagy probléma...

Mindenki kíváncsian nézett a Csillagász felé, s Ő ki is várt egy kissé, a nagyobb hatás kedvéért.

– Amennyiben ez így áll, nagy Tanár... a kérdés logikus választ kíván... Nevezetesen: **HOL, MIBEN** egzisztál eme két, alapvetően **KETTŐ-típusú energiamező??!**

Hiszen „semmiben” nem létezhetnek, ezt tudom már jól... Ami valami, az a „semmiben” nem létezhet... Te tanítád!

Mindegyik lélegzet visszafojtva figyelte a nagy Tanárt.

–Többször eljutottunk már beszélgetésünk során erre a pontra. Tudásotok kevés volt azonban ahhoz – bár, már egyszer kis hiján megneveztük az origó, vagy akinek úgy tetszik „omega” pontot... A kettő – az eddigiekből is kitűnhet már – UGYANAZ!

A teremtésben, a formaalkotásban, mely az energia mozgása által jön létre s egésztől, egy végtelenített formát, egy „nyolcast” formáz a jó öreg Descartes-koordinátán.

Ez esetben a nyolcas középpontja az origón halad át. Önkényesen nevezhetjük el az energia s az anyag viszonyát... mondjuk negatívnak az energiát, s pozitívnak azt, mi belőle áll, az anyagból álló formát!

Valóban létezik egy harmadik, s egyben utolsó, de a legnagyobb, s legegységesebb minőség, amelyet emberi intellektuális kapacitás képes megfogalmazni, azaz fogalommal ellátni tudatában!

Számítástechnika nyelvén: a legnagyobb FILE, melyben minden egyéb emberi tudattal megfogalmazható létezik!

Hiszen tanításom során nem cselekedtem egyebet... mivel láttam szemetekben a kiolthatatlan kíváncsiságot – éppen ezáltal jó „tükörök” vagytok – aziránt, ami nem más, mint maga a kérdés; hogy Ti magatok kik is vagytok?!

S a hatalmas kérdés, mely évezredek óta válaszra várt: ki a Ti Teremtő Atyátok, akitől származtok?!

Így, hát tanításomat ott kellett kezdenem, ahol jártasak vagytok. A Ti SAJÁT VILÁGOTOKBAN, amit igen sok kritikával illettem, mert... nos, mert valóban olyanok vagytok. Hiszen a „tükör” lényegi funkcióján mit sem segít az, ha faragott keretben áll! A tartalom a lényeg, s a benne rejlő tudás!

A tartalom, belső erkölcs, s az ebből fakadó tudás, mely minősíti is egyben a „tükröt”, ha elmélkedni ÖNMAGÁRÓL kíván, s így lop-tam a tudást lépésről lépésre, társadalmi makro-formáitoktól haladva az egyre univerzálisabb egységek és fogalmak felé.

S, lám végül a jó Katona is megérté, hogy az állatok anyaginak nevezett világ pusztán egyfajta HATÁRESETE az univerzálisabb energiamezőknek! Láttam szemeitekben a fény kigyúlását, mely

azt mutatá, hogy megértettétek, milyen más így a VALÓSÁGBAN a világ!

Engedtem, hogy kérdezzetek, ebből láttam, hogy hol jár, merre áll tudatotokban a valós tudás!

Buddhának igaza van, s a nagy Taónak is: mennyivel gyorsabb az ütközésmentes, mindenen felülemelkedni tudó realitás, melyből imígyen válik tudás.

E stílus nem egyéb hát, mint jó, Szókratészi tanítás...!

S, hogy jussom mi léssen... nem tudom, talán nékem is méreg-pohár!?

– Ez csak akkor lesz igaz, ha azóta nem fejlődött a világ... óh, nagy Tanár... – sóhajtott fel szeretettel hangjában az ez idáig dölyfös Csillagász. – Bár jól tudom, Te vállalni fogod nem csupán ezt a Földre hozott, óriási tudást, hanem ha kell, a szellemi „lakmusz-papír” szerepét, amely kimutatja majd, fejlődött-e azóta az emberi erkölcs s intelligencia, vagy a hatalom ugyanolyan zsarnok s arrogáns... s, minduntalan – saját érdekében – ellenáll!?! Hiszen a hatalom uralkodni vágy! S, uralkodnia sokkal könnyebb tanulatlan, ostobán tartott tömeg felett, mint önállóan is gondolkodni képes, pallérozott elméken.

– Valóban, mindig is szüksége léssen az egyetemes emberi faj tudásszintjének szellemi „enzim” emberekre, kik „katalizátorként” végzik dolgaikat az energia által felépített formavilágban.

Mily jó is lenne látni a jövőbe, miképpen jön létre majd ismét a humán kollektív szellemiségben a nagy Kopernikuszi fordulat...!

– elmélkedett a Vegyész. – A mi sorsunkon is Isteni pecsét ül immár, mint a legelső tanítvány: katona, csillagász, vegyész... ó, Te-remtő Isten, az léssen sorsunk, mint a nagy Petrusé...?!?

Hányszor tagad még meg Téged... hajnali kakasszóig ez az alantas, sunyin galád és tanulatlan többséggel létező formavilág!?

– Ne emésszétek magatokat ezen vad dolgokon, emberek fiai... – mondta végtelen szeretettel hangjában a nagy Tanár. – Figyeljetek tovább inkább, hiszen volt itt egy kérdés, mely szerint az energia MIBEN egzisztál!?

Említettem már, hogy a humán intellektuális habitus, ímé, egy fogalomban „omega” pontjára talált!

Mi lehet egyéb, miben az energia egzisztál, ha nem az utolsó, hatalmas fogalom, Isten által az emberi tudatba plántált objektivitás! Amely nem más, mint „ATÉR”!!!

Hol máshol létezhetne azon hatalmas energiamező, melyből az EMBER is vétetett!

– „ATÉR”...!? – harsogták szinte kórusban.

– Igen! ATÉR... szólottunk már róla, mennyire mellőzött, elhanyagolt fogalom volt ez idáig az emberi tudatokban. Tudomásul vettétek, mint „HAL A VIZET”, de vajon meddig élhetnétek nélküle??!

Figyeljete hát, ismét jól... elmondom, hogyan találhattok tudatokban REÁ!

A hívő ember keresi a végső identitást...!

A tudós az Arkhét...!

Mind a kettő ugyanazon irányba, egyfelé halad, bár két úton át...!

A hívő állítja: Isten a végtelen, mindent tudó, belőle származik minden létező, s hozzá tér majd meg, s létezni is csak általa létezhet...!

S, mi az, amit a tudós keres...?

Nos, lásd a legújabb – hatalmas – bölcseket, akiket Einsteinként, Heisenbergként vagy Schrödingerként ismerhettetek... ők mindannyian eljutottak odáig, hogy az anyag az HULLÁM, s lehetséges, hogy csak VIRTUÁLISAN egzisztál. Mutatja ezt rendkívül időleges léte, hogy valami egyéb, valami más az alapvető identitás! Einstein halála előtti napokban egy VÉGSŐ TÉRELMÉLETET keresett... szerette volna megmagyarázni még, hogy ezen viszonyok rendszeréből felépülő dimenziótokban mi is az alapvető, örök, változatlanul biztos „alátámasztás”!

Ő már nem láthatta ezt meg tudatával, vagy amennyiben mégis reá bukkant... nos, tudta jól: éretlen ehhez még a Világ!!

Halálos ágyán eltitkolta jól... mely szerint az egyetemes TÉR az igazi alátámasztás, mind fizikai, mind pedig szellemi értelemben.

Ezen tudásban nyugszik majd meg a lélek s a humán tudat egyaránt...!

ATÉR az az intellektuális fogalom, amelynél ember nagyobbat még nem alkotott!

Soha többé nem is fog!!!

ATÉR az a fogalom, mely a hívő ember elméjében Istenként ragyog!

S, a tudós is kénytelen lesz majd – ki előbb, ki később – elismerni azt, hogy ezen túl... nem létezik intellektuális fogalom!!!

Ez az, ami mindent magában foglal, melyből minden keletkezhet, s – csupán minőségváltozás révén – benne nyugszik majd el... hová is lehetne, mi másba...?! Hol is lelhetne végső otthonára, mint amiből eredendően vétetett!?

Nem lesz képes találni sem filozófus, sem fizikus, sem teológus ennél „nagyobb”, univerzálisabb – az emberi tudatban – létező fogalmat!

Ha pedig ez a végső identitás, akkor minden igaz rá, ami Istenre igaz!!! Végtelen, s amint mondtam, minden belőle származik, s minden hozzá csendesedik le életidejének teljesítése után.

S, hogy életideje meddig tart – bármely formának –, ezt is elemeztük már, hiszen az idő az, amivel jellemezhető az „élet-futás”! Amely végső soron determinált, de interakcióba léphetsz vele, melyben a szabad akaratod élen jár!

Az idő pedig VISZONYLAGOS fogalom, amely nem mindenhol egzisztál. Így csupán egy-egy speciálisan felépülő dimenzióban létezik, ahol virágzik egy-egy formavilág!

Tudjuk, hogy az idő MÉRTÉKEGYSEG csupán, s azt is megtanítam, hogy az energia jellemezhető általa, még pontosabban, az energia-mozgás!

IDŐ, ENERGIA s ANYAG, vajon melyik „hatalmas színpadon” játssza el a TEREMTÉS és ÉLET nevű szimfóniát, ha nem: ATÉR-ben!!

Hogy még jobban értsétek, mire gondolok, előbb egy elvont hasonlatot mondok, majd ezután egy konkrét, általatok is logikusan felismerhető tárgyi ismeretre utalok.

Halljátok, hát a következő gondolatot: az emberi elme, amely leül egy csendes szobában, s a végtelen abszolútumot kísérel meg fellelni, csendes meditálásában nem cselekedhet mást, nem járhat be egyéb utat tudatával, mint amit Ti vezetésemmel megtettetek imár.

Nevezetesen, a bonyolultnak tűnő, tarka formavilágot egyszerűsítettük le a végtelen felé, hogy megtaláljuk a végső Arkhét, amely mindennek oka és befogadója leszén!

Nem ismétlem, hiszen velem tartottatok ezen az úton.

Nézzük meg emberünket, ki csendesen elmélkedve kuporog szobájában, s felteszi önmaga számára a nagy kérdést: MIBŐL ÁLL A VILÁG?

Előbb HÁROM igazán alapvető fogalomra talál!

Minden, ami minket körülvesz, s minden, ami bennünk is egzisztál, nem egyéb, nem más, mint a következő SZENTHÁROMSÁG: TÉR, IDŐ, ANYAG!

Remek, dörzsöli képzeletbeli tenyerét boldogan a mi kis emberünk!

Hiszen immáron ez sem csekély alkotás, milliók élnek ennél sokkal kisebb tudással ebben a hordában!

Emberünk mégsem elégedett, többet akar, többet kíván!

Túl sok ezen három identitás!

Én nem kevesebbet, mint a VÉGSŐT keresem, amelyből MINDEN ez idáig ismert, s minden még csak ezután megismerhető FORMA származik, s éppen ettől a megfogalmazástól örök, azaz IDÓTLEN... fohászkodik Istenéhez.

S, kérdezé: Lehetséges-e a további „lebontás”???

Mivel Isten szereti Őt, megengedi néki, hogy megkezdett útján léphessen tovább!

VIZSGÁLD MEG EZEN HÁROM ALAPIGAZSÁG EGYMÁS-HOZ VALÓ VISZONYÁT!! Jó a sugallat, melynek valódi nagyszerűségében emberünk SOHA nem csalódhat!

Valóban... – gondolkodik el immár – melyik a három közül az az EGY, amely nem FÜGG a másik kettőtől??

Jó a kérdés, így hát nekilát, hogy tüstént megvizsgálja a korrelációt...!

Az anyag olyan valami, amelynek SZÜKSÉGE van térre ahhoz, hogy egyáltalán létezessen, hiszen minden formának VAN térfogata, ettől létezik egyáltalán...! Ez bizony alap-filozófia! Létehez „helyre” van szüksége ahhoz, hogy azt mondhassa: „én vagyok az atom”!

S, ha már létezik, IDŐRE is szüksége van feltétlenül ahhoz, hogy... LÉTEZZEN! A léte során... „LÉTREJÖN”, majd kifejlődik, egzisztál, végül „előregszik”... s így... csak így... mindig csak tovább...

A LÉTEZÉS, az ÉLET – mint már mondtuk – nem egyéb, mint MOZGÁS! Kétségtelen tehát, hogy minden mozgásnak egyik paramétere, lételeme, az idő, ez nem lehet vitatható tovább...!

Emberünk tovább elmélkedik tehát...

Vegyük górcső alá most a másik identitást, az IDŐT!

Igen stabil axióma... gondolkodik emberünk... mondhatni „óriás”! Szemmel látható, hogy az IDŐ létezése csupán FORMÁVAL együtt lehet! Különben olyanná válik, mint bolygónk egyenlítőjén a „kazán”: nincs értelme! Az idő az „életet” jelentő formavilággal együtt létezhet tehát...!

Vajon mi a térhez való viszonya... – kérdé emberünk immár!

A válasz egyszerű, sőt kézenfekvő: amennyiben igaz az az állítás, hogy idő csak anyaggal együtt, vagy ami ugyanaz... tudniillik az anyagot felépítő energiával együttesen létezhet, akkor bizony anyag s energia, az őket kifejező térfogat, azaz TÉR nélkül nem létezhet!

Marad tehát az egyetlen helyes megoldás: ATÉR az abszolút identitás, a végső ARKHÉ, amelyben az anyagot felépítő energia is egzisztál!!!

ATÉR-nek ahhoz, hogy létezzen, legyen nincs szüksége anyagra, ezáltal időre sem!!!

Ő tehát a VÉGSŐ BEFOGADÓ, amelyben MINDEN EGZISZTÁL!!!

– Elképesztően egyszerű, nagy Tanár!!! – járkált a Vegyész izgatottan fel s alá!

– Lássuk a következő példát – mondá a Filozófus, s tüstént folytatá.

– Megértettétek tehát a dimenziókat felépítő, KÉT alapvető energiát! Minden, mi anyag, energiából épül fel!

Megvizsgáltuk az atomi struktúrát. Kétségtelen megállapítás: az atomi magerő kvarkokból áll! Ezek „ringanak” a végtelen elektromos hullámaiban elnyelve, s feladatuk a formaalkotás. A fizikusok sok szellemes példája bizonyította már, hogy a térfogat az anyagban az elektrontér által realizált. A tömeg pedig nem vezethető vissza másra, mint a protonban megbújt MAGENERGIÁKRA! A vasúti sín, amely száz méter hosszú, ha csupán ATOMMAG-TEREKBŐL állna, nem lenne hosszabb néhány centiméternél... ezt jól tudja minden kisiskolás!

Van itt azonban – eme témakörben – egy magasabb tudás!

Tudjuk jól, hogy a mag s az elektron egymástól elektromos tulajdonságaikban is antagonisztikusan eltérnek. Sőt, hovatovább ezen elektromosan ellentétes töltésű terek taszítják egymást!

S, a Dirac-féle elektromágneses mező, amely nem egyéb, mint térerő... az ember által megfigyelve, a proton mellett közvetlenül, az emberi tudat által elektron részecskeként ismert létező. Saját spinje által veszi át a Dirac-mező energiáját, mint egy egyszerű dinamó!

Szorgalmas tudós kollégák megállapították, hogy ezen két – egymástól igen eltérő térrész – közvetlenül nem határos egymással. Létezik közöttük egy VÉKONY tér, amely NEM atommag s NEM elektronhéj!!!

Akkor mi lehet???

Nos, nem egyéb... Ő az, maga ATÉR, amelyben mint tálcán a kenyér, az atomot alkotó energiák LÉTEZNEK! Pontosabban, BENNE ATÉR-ben!

Sok gondot fordított már az emberi elme az atommagokra, s figyelme körülpásztázta immár az atom elektronjait is... S lám, milyen igaz ez esetben is: méltatlanul figyelmen kívül hagyta azt a kicsinyke sávot, amely a magerőket s a körülötte lévő, elektron uralta Dirac-térrészt elválasztja!

– A zsenialitás mindig bravúrosan egyszerű! – csóválta fejét a Csillagász.

– Kérdezhetek még, nagy Tanár? – suttogta szinte félve a Pap.

– Ne félj! Nyíljon meg értelmed, hát! – biztatá a Filozófus.

– Az ember az elektron-gyorsítónak nevezett hatalmas monstrumokban – ezek szerint – mit csinál??

– Az elektron nevű „morzsáit” – melyről tudjátok jól, nem egyebek: egyöntetű elektrontér deformációk – próbálja felgyorsítani... s eme folyamat nem egyéb, mint ezen – az atommagok energiái által – deformált kicsinyke terecskék visszagyorsításai, visszagyorsítási kísérletei az eredeti, homogén elektrontér állapot felé!!!

– Képes lehet erre az ember?

– Nem, soha...! Ily módon nem lesz képes „visszalökni”, visszapréselni ezen kicsinyke gyermekeit ATÉR-nek oda, ahonnan KITORZÍTOTTA őket az atommag-energia!

– Miért?

– Mert ezen határ az ember számára nem átléphető... ilyen módon.

– Milyen határra gondolsz?

– Dimenzióink határára, amely a dimenzión „belül” élő lény számára soha sem léphető át az adott dimenzióban létező formájában...

– Egyéb módon igen???

– Minden bizonynyal... – mosolygott huncut fénnyel a szemében a Filozófus.

- Talányos választ adtál... miért?
- Mert sokat tudtok már, s úgy érzem magam, mint halála előtt érezhette Einstein... Vajon tudhattok-e többet még ennél is... erkölcsötök ezen IGEN ALACSONY SZINTJÉN!??
- Te tudod...?
- SEJTEM... – nézett keményen a Pap szemébe a Filozófus.
- Mondhatsz róla valami keveset... legalább nekem...?
- Csak keveset!
- Tedd meg, hát...! – kérlelték mindannyian.
- Ne legyetek mohók! Gondoljatok bele, néhány órája honnan indultatok! Tudásotok messze korotok előtt jár immár... mondhatjuk úgy: fényesebb tükrök vagytok! Elvezettelek világotok, dimenziótok valós felépítésén át... dimenziótok határáig... Most arra lennétek immár kíváncsiak, hogyan léphettek „KI”!?!
A „nagy” megoldás ismét egyszerű választ kínál... A sebesség az, mely határt szab annak, ami tudatotokban... dimenziótokon belüli világ!
- A sebesség, tehát... – temette tenyerébe fáradtan arcát a Vegyész.
- Hogyan lehetséges az...?
- Mint előbb tanítám... elmétek veszélyes pályán áll! S, ezen veszély ÖNMAGATOK vagytok...
- Miként érted ezt?
- Ehhez a tudáshoz erkölcsötök gyermek még... de nem gonosz, csak fejletlen... téveszmékkel terhelten.
Olyan lehet ez, mint az alábbi metafora, amelyben: egy kisgyermek élesre töltött, működőképes géppisztolyt talál. Örül a „furcsa” tárgynak, hiszen fényes, villog, s érdekes alakja van. Kezébe veszi, forgatja hát...! Kipróbál rajta minden csavart, mindent megfogdos, meghúz s megigazítja...!
- Egyszer pedig... óhatatlanul a ravaszra téved kicsinyke ujja, inentől a kérdés csupán az: vajon a fegyver csőve merre áll??!
- Értjük, mire gondolsz, nagy Tanár. Az erkölcsi szintünkre... – sóhajtott nagyot a Pap.
- Dimenziótok felső határa a fénysebesség alkotta világ.

Amikor haladtok az autószeradákon olyannyira kedvelt szerszámitokkal, amelyeknek az autó nevet adtátok, sokszor száznegyven-százötven kilométer per órás sebességgel – hiszen technológiai fejlettségetek ezt megengedi számotokra – s kinézve autók ablakából, az elsuhanó tájon békésen legelő állatokat pillantotok meg, amelyek hozzátok képest zéró kilométer per óra sebességen élik életüket – éppen abban a pillanatban –, akkor számotokra az egy egészen másik világ, ahogyan persze az ő számukra Ti is azok vagytok.

Mi sem bizonyítja ezt jobban, mint az a szituáció, mely szerint: feltételezzük, hogy egy ártatlan állat az autópályára téved, s így szerencsétlen módon találkozik egy arra – a fent említett sebességgel – haladó autóval... Mi lesz ebből...?

– Katasztrófa... esetleg mindkét fél számára halálos kimenetelű ütközés – suttogták fejcsóválva a tanítványok.

– Mindennek az oka nem egyéb, mint a komoly sebességkülönbség! Tudjátok jól, hogy a természet hatalmas terei között – pedig – ebben a példában szereplő sebességkülönbségnél nagyságrendekkel nagyobb sebességkülönbségek léteznek...!

Amit Ti is tudtok például: az állatok ismert neutrínó nevű részecske olyan sebességtartományban HALAD életútján, hogy egészen egyszerűen „nem látja” a Föld nevű bolygót. Azaz pályamódosulás és sebességcsökkenés nélkül halad át rajta!!! Oly hatalmas mozgásának energiája, hogy a Földön – mint kés a puha vajban – a bolygó észlelése nélkül halad át.

– Lenyűgözően bölcs példát hoztál... – szolt a jó Vegyész. – Tehát dimenzióknak a sebesség szab határt?!? Nos, ahogy belegondolok... valóban, a mindenkori formát kell, hogy jellemezze az a sebességtartomány, amellyel még képes átlépni egy bizonyos sebességhatárt... S onnantól tovább... már – egzisztenciájának alapdeterminációját jelentő formájában – soha nem léphet tovább...! Bezárult számára a mozgásvilág!

Mily bölcs is a Teremtő... megtalálta a legegyszerűbb módot arra, hogy egymástól elválassza a végtelennek tűnő dimenziókat.

– *Úgy kell értenünk tehát – mondta a Csillagász –, hogy a világban ATÉR az alap s tökéletes, végtelen mozdulatlanság. S, benne nem csupán a gömbhéjak azok, amelyek képezik az – energiatöltöttségükben különböző – térrészek közötti dimenziós határt... hanem... nos, ezeken „belül”... úgy értem, egy-egy ilyen adott dimenzióon belül, létezik még egymástól „rétegesen” különböző, ki tudja hányféle világ... amelyek közül mind különböző sebesség-határok között egzisztál!?!?*

– *Most mondád el a második szekvencia struktúráját! Bravó, bölcs tanítvány...! Még nem is tudatosulhatott benned, mennyi mindent tudsz már. Emlékezz a „habzó tajtékra”, mellyel hordátokat jellemeztük... milyen rétegesen struktúrált! Nos, a Tér is az általad közel pontosan felvázolt makro-formából áll...!*

Létezik – bizony – a sebesség-határ, amely egy gömbhéjon belül „rétegezi” a struktúráját!! Egy sávon belüli világ nem „láthatja” a másikat, oly hatalmas a köztük lévő különbség abban, aminek neve sebesség-határ!! Mint ahogyan a neutrínónak sem szabhat bolygónk határt.

Vagy érzékszerveitek közül szemeitek, füleitek képesek-e a végtelen spektrumon felbontani, érzékelni a jelek rendszerét... Vagy más és más a delfin, a kutya, a denevér és az ember kommunikációs hullámhossza...?? S, mindezen különbségek oka nem más, mint ezen rezgések sebességkülönbsége! S, miért ne tudnátok elképzelni mindezt ennél nagyságrendekkel nagyobb tartományokban.

– *Valóban, mit Einstein megállapított, hogy dimenziókban létező FORMA, mely tömeggel rendelkezik, nem lesz képes elérni a fény sebességéhez képest még a közelít sem, mivel igencsak „elnehezedik”, azaz tömege a végtelen felé közelít! Talán ez az a „kép”, amelyben megpillanthatja tudatunk azt a tényt, amelyről a Filozófus ez idáig beszélt!?*

– *Úgy bizony, ez nem egyéb, mint egy szellemi képződmény, „bója”, mely jelzi: Vigyázz, másik világ következik...!!*

Ám Ti ezt sem a maga valóságában érzékelitek, tudatotok pusztán lát valamit, amit azonban HELYTELENÜL értelmez!!

– Mire gondolsz, bölcs Tanár?

– Ti azt mondjátok, hogy a fénysebességéhez közeli tartományokban a tömeggel egzisztáló FORMA tömege a végtelen felé közelít!

– Ez nem helyes megfogalmazás?

– Formailag igen... de lényegét tekintve nem! Mivel, amit Ti tömegnövekedésként éltek meg, az nem egyéb, mint nagymértékű növekedése a TÉRELLENÁLLÁSNAK, a magas sebesség okán!!!

– Térellellállás... soha nem hallottam!?? – csodálkozott el a Csillagász.

– Hogyan is hallottál volna róla... Mint említettem, Te már – ha figyelsz – jóval KOROD előtt jársz!

Úgy képzeld ezt el, mint az elektromosságban létező ellenállást, mikor az elektromos-terjedő-hatás hol kisebb, hol nagyobb ellenállásba ütközik.

Távoli ezen hasonlat az univerzálishoz képest, de a lényegét mégis tükrözi!

A teret kvantumokban egzisztáló erővonalak szelik át... mintegy a tér formáját megalkotó elsődleges hullám... Volt már erről szó! Benne egzisztál egy adott formavilág! Ezek a formák önmozgásaik révén, s fejlettségi szintjeik függvényébe is mozdulhatnak az adott dimenzióban.

– Egy bizonyos sebességhatárig! – vágott közbe a Vegyész.

– Így van! Ti azt mondjátok, hogy ezt a sebességhatárt átlépni azért nem lehet, mert formáitok tömege óriásra nő! Holott Ti ezen megállapításokkal nem mondotok többet el, csak azt, mit érzékeltek... de a valódi okhoz ennek semmi köze, nevezetesen ahhoz, hogy mi okozza eme tömegnövekedést.

– A nagy sebesség...!

– Részgazság csupán! Az igazi ok, amelyhez a pragmatikus elme elér, nem más, mint: a tér erővonalait oly sűrűn metszi immár a forma – amely a fény sebességéhez közel jár –, hogy mozgása olyanná válik, mint a hínároktól átszőtt vízben futó emberé...! Aki

– bizony – igen nehézkesnek érzi önnön mozgását, amely Őt ezáltal gyorsan kimeríti... azt mondja – elnehezdedtek kezeim, lábaim... Nem történik tehát egyéb, mint a nagyságrendekkel nagyobb sebességgel haladó forma számára növekszik az őt körülölelő TÉR ELLENÁLLÁSA! Ezt Ő tömegének növekedéseként érzékeli!!! Úgy érzi, hogy elnehezedik.

Tanulsága a történetnek – ismét: ha a világ valós lényegét szeretnétek megérteni, akkor ne legyetek folyton érzékeitek rabjai! Őrizétek meg elmétek szabadságát.

– Egyre sűrűbb „erőtér” erővonalainak hálójában fut hát a nagy sebességekre vágyó forma... itt nálunk, dimenzióinkban! – csóvalta fejét elcsodálkozva a Vegyész. – Mennyi „titkot” rejthet még számunkra a végtelen Tér!

– Ezek csak addig titkok, amíg meg nem ismeri tudatotok. Utána mohón rohan tovább újabb kalandok felé! – válaszolt a Filozófus.

– Mekkora KREATIVITÁS! – szólt ismét a Csillagász. – Hiszen gyermekek ismerik aényt, amikor mágnesek között vasport hintünk szét, s láthatóvá válik a vonalrendszer, melynek neve ERŐVONAL-HÁLÓZAT. Át- meg átszövi a TERET eme vonalhálózat, s valóban, a benne rohanni kívánó anyagnak másodpercenként egyre többet kell átszelnie, ha rohanni akar...! S, ez bizony növeli az ellenállást! Mígnem végül is a fénysebességen számára ezen vonalsűrűség FALNAK tűnik! Az erővonalak térhálója; besűrűsödik.

A látszatokból ítélő – silány – emberi elme azt hazudja, hogy önnön tömege növekszik! Nem egyéb csupán, mint virtualitáson alapuló érzékelés, s lám, a pragmatikus ok mennyivel messzebbre lát. – Gratulálok, jó Csillagász! – nevetett vidáman a Filozófus.

– Köszönöm, nagy Tanár, de meg ne haragudj érte, elmémben már néhány perce egy – remélem – érdekes kérdés ütött ismét tanyát! Nevezetesen, mióta említéd a „nagy bum” hamis és helytelen mi-voltát... amely, ha Te tanítád, egészen bizonyos, hogy így léssen... azonban nem fér fejembe, hogy a Te modelled...

– Valóságos **VILÁGKÉP** ez a „modell”... – vágott közbe a Vegyész – te ostoba...

– Jó... Valóságot tükröző új világképed miképpen magyarázza az égi képződmények s rendszerek, csillagok egymástól való nagy sebességű távolodását? Szóval, ez a táguló világegyetem miképpen egzisztál a valóságban?!

– Ó, hát ez zavar téged, kíváncsi tanítvány?! – mondta gyengéd szeretettel a Filozófus. – Nos, halld hát a legnagyobb „csodát”, amit mindig maga a **VILÁG** produkál: mint jól ismered, a dimenziók **EGYMÁSBAN** léteznek, s bennük több réteget nem más, mint a sebesség választ el.

Némán, beleegyezően főt hajtott a Csillagász.

– Ez egy több szekvenciát, struktúrát magába ölelő megfogalmazás. Te ne tégy egyebet most, csak koncentrálj ezen belül arra, mit a Vonal-Jankóról tanultál. Ott megjegyezhetted, hogy egy magasabb energiatöltetű dimenzió a „kisebben” miképpen haladhat át! A „hengert” – amint példánk mutatta – az alacsonyabb dimenzió tudata vonalként vagy talán körként éli át. Hiszen számára **HI-ÁNYZIK** az az egy paraméter, amely „a körből – példánk értelmében – hengert kreált”, s ez nem egyéb, mint a szélesség és hosszúság mellett létező harmadik objektivitás: a mélység!

A Csillagász némán bólogatott tovább jelezve, hogy képes követni a nagy Tanárt.

– Te azonban ne ragaszkodj ahhoz a fogalomhoz, melynek „henger” a neve! Példánkban ez pusztán önkényes kiválasztás, hiszen tudod jól, formák sokasága létezhet. A teremtésben egzisztál a fraktál-szabadság! Maradjunk feltételezésünknel, hogy elmédet innen könnyebben vezethessem tovább...

Tehát a Vonal-Jankó kört, vagy még inkább egy szakaszt „lát”! Most azonban nem azért, mert dimenziószámok fogságában létező világát a „magasabb” térből henger-forma töri át, hanem tételezzük föl, hogy ezen valósabb példánkban a neve nem egyéb, mint kúp-palást!!!!

– *Nem bírom tovább!* – kiáltott magából teljesen kikelve a szerencsétlen Katona. – *Istent csinálsz abból, mely primitív, barbár, rothadó hústömeg, s parányi féreg... EMBER a neve...!* – s görcsösen zokogott.

– *A Filozófus figyelmeztetett, hogy a készületlen elme nem képes elviselni a számára „túl nagy” tudást!* – mondta a Vegyész. – *Ez a reakció tipizálható, ebben is igaza volt a nagy Tanárnak. Ha az erkölcs s tárgyi tudás csekély, összeroppanhat az egyén! Ennek alapján azonban nagy kár lenne azoktól megvonni a továbblépés gyönyörét, kikben elég magas szintben áll a tudás s erkölcs egyaránt.*

S lám, valóban strukturált a tajték! – a zokogó katonához lépett és átölelte annak vállát vigasztalólag... majd folytatta. – *Kérlek téged, nagy Tanár, ne hagyd abba pont most, amikor válaszra vár a Csillagász!*

– *Szép emberi gesztus részedről, Vegyész uram, ahogy most az „öldöklő” katonához odalépsz, s vigasztalád... de hol van már az a vad, állati ösztön...!? Ő egy jó ideje derekasan küzdött, hogy lépést tarthasson mindazzal, mi itt elhangzott! Ezért megbecsülést érdemel, valóban.*

Jól jegyeztétek meg tehát ezt a „képet”, sok kevésbé felkészült társatokon kell segítenetek majd...! Ez lesz az a hajszál, melyben a „jóság” egy kissé mindig előbb áll! Bizony a tudás a gyengékre s képzetlenebbekre sosem vár! Nagyobb segítséget igényelnek ők, s jutalmatok léssen tinéktek, kik hozzájuk léptek, mikor türelmetek jutalmaként örvideni látjátok őket is...!

Emlékeztetek, mennyi gazdag „bölcs” nem értette – s elindult a „korong” szélére –, hogy GEOID alakú a földi világ! S, voltak közöttük elismert személyiségek, akik RÓZSÉT gyűjtöttek, hogy „megvédjék” a világot a reá köszöntő új tudástól. Ez volt az inkvizíciós rőzse rakás... az elégetett tudás!

Úgy gondolták, hogy ez az „új” az ő butaságuk bizonyítéka...!

Nekik, akik ültek az egyetemeken... gazdagon, s tanították a régit, a helytelent, nem rőzsét kellett volna hordani – hatalmukat görcsösen, remegve féltetni –, hanem ők lehettek volna igazán gyorsan alkalmasak arra, hogy magukévá tegyék a jót s újat, s immáron ezt taníthassák tovább... meglévő pozícióikban.

– Ez belső intelligencia és erkölcs kérdése lett volna... – mondta a Pap – s nem más!

– Folytassuk azonban azt a csodát, mit imént tanítottál, s oly hön vágyakozik reá a készült elme, ugye, Csillagász? – fordult a Vegyész tudós társára tekintve.

– A kúppalást hatol tehát a síkon át... Itt tartottunk... – mondá a Csillagász.

– Igen! Így az alacsonyabb dimenzióban egzisztáló lény már egy folyamatosan táguló „kör”, illetve szakaszt lát, melynek ívén lévő pontjai egymástól távolodnak! Hiszen a kúppalást hegye hatol be a sík-lap dimenzióba először, s a nagy alkotó-energia sebesen nyomja, taszítja ezt a feltételezett formát át. Ezáltal a Vonal-Jankó számára gyors ütemben tágul az, ami számára nem más, mint a világ!!

A forma lehetne tán ezerféle is, melynek METSZETE – ezek szerezint – csupán, amit az ember tudata felfog, s „lát”!

– Érthetem tehát úgy, nagy Tanár – replikázott boldog fénnnyel arcán a Csillagász –, hogy a sík-papíron átnyomott IZZÓ CIGARETTASZÁL immáron nem henger, hanem kúppalást, s így annak – a kétdimenziós térbe – behatoló metszete, logikusan, egyre nagyobb sugarú kört formál?! Mivel dimenzióink csillagrendszeireinek jellegzetes formája – mint jó öreg Tejutunké is – egymásba forduló két hatos vagy kilences, így ebből a komoly, absztrakt gondolkodás deduktív módszerrel visszaszármaztathatja az igazi, valós formát!

– Helyesen gondolkodsz, hiszen jól tudod – s, ezért helytálló az izzó cigarettavég metaforád – az égre felpillantva, kellemes nyári estén

nem egyéb mit odafönn, a végtelen térségekben látsz, mint milliárdnyi izzó, kicsinyke vagy talán hatalmas – nincs jelentősége imár... a lényeg az, hogy izzó, csillagfényű „cigaretta parázs”...!! – A magasabb energiaszint miként is lehetne képes áttörési pontjain behatolni egy nála nagyságrendekkel „hidegebb” világba, ha nem izzás útján! – vette át a szót a Vegyész. – Mivel energiatöltete annnyival „dúsabb”, hogy itt „lenn” nem egyéb, mint erő, hő... sugárzó ragyogás! Talán ez csak számunkra az, akik itt „lenn” a sötétségben próbálunk rátalálni valóságos gondolatokra, s ott „fönn”, hol eme ezernyi nap fénye ragyog, tájékozódni képes néhány lény, miközben egyáltalán nem hunyorog! Ez már majdnem a Platóni barlang-hatás...

Talán éppen ők az ANGYALOK...!?

Mily sötét lehet a világ számukra itt, „lenn”...?! Hiszen a mi csillagjaink csupán az ő dimenziójuk energetikai „lefolyója”, s ezek szerint terünk, dimenzióink fekete-lyuk nevű pontjai ezernyi csillagként ragyognak az „alattunk” lévő dimenzió égboltján.

– S, vajon nézi-e ott társai által kitaszított s megvetett „tudós-lény” sugárzó energiát szóró csillagait... keresve minket, ábrándozva rólunk, amint MI tesszük, mikor próbálunk „bekukucskálni” az ezernyi csillagunk magjain túli dimenzióba, angyalok arcait képzelve, s hitünk révén festve... oda!

– Csodálatos színt festettél ismét az önarckép vásznára, hatalmas Tanár! Itt már nem is képkockákat rak össze az elme, hanem az egységes képen mélyebb tónusokat, harmonikusabb színeket komponál!!! – mondta csendesesen a Pap, s ábrándozó tekintettel nézett fel a csillagos égre, hiszen időközben a hajnal esti órába fordult át. – Talán úgy néznek ránk az angyalok „fönről”, ahogyan a Biblia tanítja... miképpen mi képzeltük el a Vonal-Jankót! Ők a mi dimenzióinkat „tudatukkal” EGYSGEBEN fogják át...!

Létezel tehát MÁS VILÁG... s létezik a két alapvető irány: fenn és lenn... s ezen belül is végtelen lehet a „sebesség-arány”...

– *Lenyűgöz engem is – tagadhatatlan – eme tökéletesen harmonizáló komplexitás!* – csatlakozott a Pap gondolatmenetéhez, s egyben lezárta a Csillagász.

– *Új világképe léssen az embernek tehát...* – mondta s felállt, kihúzta magát a Vegyész, s imígyen folytatta. – *Részletesebb s valóságosabb! Egybefoglalt magyarázatot ad az atomokra, s csillagokra egyaránt, s közben észre sem vettük, megnyitott nagyon sok újabb csatornát. Rajta hát, úgy tűnik, évszázadokig kutathatsz, gondolkodhatsz ismét, jó tudós világ.*

Valóban aggódom érted, nagy Tanár, hiszen kérdés, hogy a hatalom miként fogadja majd a világnak ezen új tanát!?

– *Ne félt engem, jó Vegyészem, kedves tanítvány! Hiszen kérdés, hogy amit Te hatalomnak nevezel, az valóságos hatalom-e vagy csupán múló „tiszavirág”!* E tekintetben a hatalom immáron nem veszélyes, a lényegét – otrombaságánál fogva – mindig későn látja át!

Egy eredendően új struktúra, EGY ÚJ VILÁGKÉP neki semmit sem mond...! Nem képes odavetni alattvalóinak, itt van, egyétek, s fogjátok be szátokat, mi majd uralkodunk felettetek „bölcsen” s paternálisan! Ölni sem képes vele – gondolja – más hatalmak alattvalóit, akkor mire is lenne jó neki...!

Kapzsi, mohó rohanásában nem képes lassítani olyannyira, hogy felfogja: a világ többé nem korong alakú... többé már soha!

Így csúszik ki majd alóla a Világ, amely csendben előkészíti szellemi forradalmát...!

A nevetséges „hatalom”, mivel kicsúszik alóla tartópillére, az emberi közepszerűség, s a mesterségesen kordában tartott „sötétség”, Ő maga lesz az, mely a süllyesztőben foszlik semmivé! Vagy nem így történt-e a középkorban, mikor a hatalom minden áron ragaszkodott volna a számára kényelmet nyújtó, idejét múlta butasághoz??!

A tudás azonban, olykor csendes erjedéssel is képes hangulatokat „becsempészni” dimenziónkba, s a felhalmozódó új tudás egyszer csak vulkánként tör a felszínre, attól függően, hogy miként volt

azidáig elfojtva! Vagy ki merné tagadni, hogy a barbár ősvilág után görög s római kultúrák törtek a felszínre, s a kezdeti középkori elfojtottság vége vajon nem a RENESZÁNSZ?!!

Most, midőn a rész tudományok eredményhegyeket produkálnak, s az ember specializálódott zavarában közöttük egyre csak körbe jár, s a „hasznos” kiútra oly nehezen talál... miközben erkölce az apró képekből kirakható hatalmas s fenséges összképben nem leli önmagát... feloldódni látszott ezidáig részeredményeinek halmozában. Így nem volt más hátra, mint össze kellett rakni, s részletes precízséggel megmutatni s megtanítani neki, hogy lássa, s merjen immáron reá állani... s majdan erről is elrugaszkodva, tovább lépni... – fejezte be a nagy Tanár.

– Azt sugallod, még ebből a világképből is van tovább...? – ámuldozott a Pap.

– Dőreség volna egy új világkép bevezetésénél azt mondani, ez az utolsó, végső formula... Nem... ez egy, az eddiginél sokkal komplexebb összefoglalás, amelyet ha maradéktalanul megértesz, ezernyi új utat találsz...!

Ne vesztegesd idődet, ember... induljon szellemed fürgén s vidáman tovább! Hiszen a gonosz hatalom örökkön lesben áll, s ha lassan is, de szellemed nyomában jár...! Lépned kell, haladnod tovább...! Hiszen egyszer csak felfogja majd a konstans-középszerűség is, hogy mi a NAGYSZERŰ és LÉNYEGES egy új VILÁGKÉPben...! Akkor aljas szándékai szerint szeretné felhasználni, de addigra Ti még ennél is tovább fogtok haladni!!!

– Valóban, mire is lehetne használni egy ÚJ VILÁGKÉPET?! – kérdezte a Csillagász.

– Gondolj bele, amikor létrejön, az akkori időben létező átlagos emberi tudat csak bénultan, többnyire értetlenül áll! Próbálja mélységében megérteni, átlátni eme sokkal ragyogóbb, újabb hazát!

Vagy nem így volt-e a középkorban, mikor nem volt képes mit kezdeni a heliocentriskussal. Szenvedett, gyötrődött irgalmatlanul sokat pusztán azért, hogy általánossá válhasson az új tudás.

Ez az első fokozat.

A minőségi robbanás csak ezután következik be s hajt hasznót, hoz megannyi új csodát...! Az embernek meg kell tanulnia előbb „jó gazda” módjára bánni vele...!

Tekints vissza kissé tehát, mit hozott néktek a heliocentrikus világ... no, és a reneszánsz?

– Bocsáss meg nékem, kérlek, azt hiszem értelek már... s hogy válaszoljak: MINDENT... szellemet, művészetet, fejlődést, továbblépést, haladást... űrkutatást, holdra szállást... fizikát és orvostudományt... technikai forradalmat... tehát egy két-háromszáz éven át tartó intellektuális „robbanást”! Melyben a HUMÁN szellem az addiginál sokkal magasabb szintű komplexitásba fejlődik, gyűrűzik át... tovább! – válaszolta a Csillagász.

– Így van! Ezért nem látja az aktuális – saját maga által indukált, kicsinyes problémákba burkolódzó – hatalom azonnal át...!

– Viszont amelyik képes felismerni, az évszázados előnyre tehet szert általa – bölcselkedett a Csillagász.

– Ez „sajnos” így van! S, akkor öldöklő a harc, amikor az ostobább rájön, hogy középszerűségéből adódóan lemaradt... Mindent elkövetne immár, hogy a gyarló emberi természetet kihasználva, utolérje nagy előnyre szert tett, földi-létfeli társát...! Hiszen fél, hogy amaz ellene fogja használni majd a megnövekedett tudást, s mondjuk meg őszintén, félelme sokszor nem is alaptalan!

S, mit hozhat ezen új világ? Elsősorban ragyogó új szemléletet, melyben a tudomány kinövi majd a régi gyermekruhát. S, mint ahogyan előbb felsoroltam, a heliocentrikus világkép – közvetlen vagy akár közvetett eredményének tekinthető – évszázadokig tartó fejlődést, melynek végén nem csupán az űrkutatás, de sajnos az atombomba is áll!

– Tudjuk már, hiszen elmagyaráztad jól... – szolt közbe ismét a Csillagász. – A géppisztollyal játszadozó gyermek még önmagára is veszélyes.

– Örülök, hogy emlékszel eme példabeszédre, de ennél – rész tudáshalmazai révén – a veszély nagyságrendekkel nagyobb már!!!

- *Miként gondolod?* – kérdezte a jó Pap.
- *Hmm... megnehezítitek igazán a dolgom.*
- *Miért?*
- *Az 1400-as években, mikor felbukkant a heliocentrikus világkép, arra kérted volna Galileit, hogy mondja el neked: miért lesz 500 év múltán veszélyes a fizika...? Azért megpróbálok keresni számotokra egy olyan gondolatot, amelyről feltételezem, hogy bemutatja, miről is van szó!*
- Bár nem a tudományban van a veszély, nem a tudomány a veszélyes, hanem az, amikor az új eredmények önző, hegemoniára törő, középszerű emberek kezeibe kerülnek! Akik azután – gyermek módjára, ki géppisztolyt forgat – öncélúan s ezért önvészélyesen használják föl mindazt, mi újdonsült birtokuk!*
- Te, jó Pap, a részecskegyorsítókról kérdeztél az elebb...*
- *Úgy van, jó uram!*
- *Hogy mi a benne száguldó elektron?*
- *Pontosan!*
- *Nos, időközben, ha képes voltál a hallott vázlatot magadban mélyebben megfogalmazni, rá kellett, hogy gyere: nem egyéb, mint a térnek egy speciális minősége, melyet egy erőter arra használ fel, hogy kordában tartson egy másikat vele...!*
- Az atomrobbantás, amikor atommag-energiát aknázunk ki, hiszen megbontod azt az igen kényes egyensúlyt, amit maga a TERMÉSZET alakított ki, s örülsz, mint az együgyű gyermek, aki nagy pukkanást lát...*
- Az ember azonban nem ettől lehet hatalmas, hanem az erkölcestől, amellyel kezelni képes a spontán felismert „tárgyi” tudást.*
- *S, miként tovább...?*
- *Tudd meg hát, jó Pap, s az összes többi tanítvány: az ember azáltal, hogy felrobbant egy atombombát, nagymértékben alakítja át a tér szerkezetét, s annak amúgy is kényes egyensúlyát! Hiszen benne van egy „véselfék-rendszer”, melynek HIGGS-részecske a*

neve... *S* ha ehhez hozzányúl, ráadásul ROSSZUL... egy szisszenéssel omlaszthatja össze azt, minek neve: **FORMA**, azaz **STRUKTÚRA!**

– *Úgy érted... eltűnhet az anyagi világ?*

– *Úgy értem... habár végtelen a csillagok magjain át beömlő energia, de a belőle felépült STRUKTÚRÁLIS formavilágnak nagyon kényes az EGYENSÚLYA!!!*

*Értsétek meg, s gondoljátok végig: amikor ebbe majd „belenyúl-tok”... – mert hiszen úgysem lesztek képesek megállni, s egyébként is ez a továbblépés záloga – nos, akkor nem csak energiákkal MANIPULÁLTOK majd, hanem ami ennél is sokkal fontosabb: **TEREKKEL!***

– *Félelmetesen hangzik, nagy Tanár!*

– *Az is, ha hozzá nem értő, tudatlan embert vonz majd a cselekvési vágy! Lesznek majd – azonban még évtizedekig csak kevesen, azután egyre többen –, akik jó szándékkal lesznek képesek kezelni ezt a tudást!*

Képzeld csak el azt az eszközrendszert, mely ezen tudásra felépítve képes bánni a TÉRMINŐSÉGEKKEL! Milyen sokan kívánnak ebből a tudásból majd fegyvereket készíteni! Gátlástalan és undorító az önzési vágy!

Az eszközrendszerek, amelyből felépülhetne jövőtök, csak karnyújtásnyira, immár...!

– *Mondj példát, kérlekünk Téged, milyen – a mi tudásszintünk számára megfogalmazható – dolgokra gondolsz most, hogy mindezt elmondtad? – kérlelték szaporán.*

– *Van nektek „fantáziátok”, abból majd úgy is kitaláljátok...*

– *Hallani szeretnénk... legalább általánosságokban!!*

– *Általánosságokban... talán...: Azt kellene megértenetek, hogy az anyagot felépítő energia-struktúrákba lesztek és vagytok képesek behatolni már!! Az energiamezők pedig – lényegüket tekintve – nem egyebek, mint TÉRSTRUKTÚRÁK!! A tér harmóniáját megbontani lehet igen hasznos, ám eredményezhet számotokra ezidáig elképzelhetetlenül gigantikus pusztítást is...!*

- *Mi lehet benne számunkra a hasznos?*
 - *Lebontani vagy felépíteni egy formastruktúrát... Azáltal, hogy képes vagy manipulálni az őt felépítő energiát, egyetlen mozdulatodra széteshet, széthullhat a FORMA... s természetesen könnyedén vissza is fordulhat ez a folyamat! Részecskegyorsítóitokban nem igazán a gyorsítás – maga – a lényeg, hanem sokkal inkább – pragmatikus megfogalmazásban – a TÉRMEGNYITÁS!*
 - *Térmegnyitás?!?*
 - *Igen! Amely által „szelepet” vágsz egy energiamezőn, hogy az egyik a másikba juthasson... Tehát itt már régen nem az anyagról van szó, hanem a sokkal egyetemesebb, mélyebb energiamezőkkel manipulálsz! Amelyhez, ha rosszul érsz hozzá, leomolhat az egész „fölötte” lévő építmény... talán maga a világ... Vagy, amennyiben szakértő módjára „nyúlsz bele”... akkor létrejöhetnek, felépülhetnek belőle az emberi tudat számára ezidáig csak: CSODÁK!!!*
 - *Most értettelek csak meg igazán, s nem tudom, hogy elég fejletté ehhez a tudásszínthez az emberi erkölcs, hiszen aki ismeri ezt a TITKOT, az léssen itt a KIRÁLY...! – mondotta a Csillagász.*
 - *Olyan, mintha egy fantasztikus filmet néznénk, s hallgatnánk...*
 - *szólt a Pap.*
 - *Félek, hogy csupán annyiban „fantasztikus” ez a tudás, amennyiben a gőzmozdony, a televízió, a videokamera, sőt – tovább megyek – az űrkutatás... vagy a heliocentrikus világgép VOLT AZ!!!*
 - *érvelt a Vegyész.*
- A többiek dermedt, néma hallgatásba burkolódtak. A Vegyész folytatta:*
- *Rossz sejtéseim vannak... az ember ezen új világgép által – ha majd megérti, s képes léssen részleteiben saját irányítása alá vonni, azaz HUMÁN INTELLEKTUALITÁSA által „gyarmatosítja” – olyan dolgoknak lehet ura, amelyek addig csupán mesékben, mondákban léteztek számára...*
 - *Oszd meg velünk sejtésed, jó uram, ha nem restelled, s nem féled tudatlanságunkat...? – mondta a Pap.*

– *Nem... nem, dehogy...* – sóhajtott nagyot a Vegyész, s igen gondterheltnak látszott. – *A probléma nem Ti vagytok, hanem azok, akik most NEM voltak itt, s nem hallották eme zseniális tanítást! Félek, hogy nekik nekünk kell majd elmondani... No persze, hogy megnyit, az már csakis rajtunk áll... Egyébként is, csupán hangosan gondolkodtam, s tagadhatatlanul meglódult a fantáziám...*

– *No, de hát ez nem szégyen, nagy, jó uram!* – mondta ismét a Pap.

– *Minden, mit az emberi elme ezidáig alkotott a „fantázia” nevű KREATIVITÁS nélkül nem jöhetett volna létre. Hogyan is alkot-hatta volna meg az ember – fantáziája nélkül – az autót, az űrhajót vagy a számítógépet... s napestig sorolhatnám még!*

– *Vigasztalónak tűnik, jóember, amit mondasz... Nos, én, ahogy imént mondtam, csak éppen hangosan gondolkodtam... Elmém arra mert gondolni, ha tényleg képes lesz az ember beavatkozni abba a MINŐSÉGBE, amelynek neve tudatunkban: ANYAGI STRUKTÚRA... Sőt, mit beszélek, hiszen való igaz, hogy ez nem lehet csupán feltételezés, hanem száraz realitás immár! Mivel az atomreaktorokban az emberi tudat MÉLYEN benne jár az anyagi világ legmélyebb alkotó struktúráiban...!*

S, valóban elgondolkodtatott ez a megfogalmazás, amit emberi elme még így nem hallhatott... nevezetesen: TÉRMINŐSÉG... sőt, hovatovább TÉRMEGNYITÁS...!

– *Mi a gondod ezzel tehát...?* – unszolta a jó Pap tovább.

– *Meg ne haragudj, jó páter reám, de csak az kérdezhet ilyet, aki-ben oly tiszta, hogy már-már együgyű a naivitás... s a fogalmak mögé nem képes bepillantani egyáltalán.*

A Pap meglepetten, csodálkozva nézett tovább.

– *A Térnek a strukturális felépítéséről – ráadásul több szekvenciájában is – hallhattunk. Olyan dolgokra gondolok: amennyiben helyesen gondolkodunk majd mi emberek, akkor csupán karnyújtásnyira van tőlünk a dimenziók, pontosabban annak határainak az átlépési lehetősége...*

Sőt, végtelenül érdekes dolgokat hallhattunk az ezzel kapcsolatos IDŐ-fogalom megközelítésének tekintetében is! Ezen nagy horderejű FOGALOMRENDSZEREK felvillantása mellett már szinte elenyészni látszik az anyag, azaz a FORMALEBONTÁS lehetősége...!

Sőt, egyre inkább úgy tűnik számomra, hogy mindez szorosan összefügg, s együttes kezelésük nyit csak igazán végtelennek tűnő perspektívát az emberi lény számára...!

– Értelek...! Nagy próba lesz, az bizonyos! Ha nem sikerül; akkor faji kihalás!

– Hová készülsz, nagy Tanár? – kiáltott rémulten a Vegyész. A Pappal folytatott beszélgetése során észre sem vette, hogy a Filozófus felállt s a tarisznyájába pakolt valamit, majd a vállára dobta.

– Nem hagyhatsz itt bennünket!! – kiáltotta szinte egyszerre a Vegyész s a Csillagász.

– Miért ne...? Eddig sem voltam veletek! Emlékezzetek... PIRKADATKOR érkeztem csupán, s lám, öreg este lett...!

– Azóta sok minden történt... mások lettünk, hiszen átformáltad gondolatainkat... – könyörgött a Csillagász.

– Azokat néktek kell – mindezek alapján – rendszerezni és építenetek tovább!

– Nem leszünk rá képesek... egyedül!

– De, igen! A legbölcsebbek vagytok máris – generációtokban... Csak tudjatok ezen tudással helyesen bánni... legyen hasznotokra!

– Nagy Tanár... – kiáltott a Filozófus lábai elé térdelve a Vegyész – egyetlen kérdésemre adj még választ, s én megígérem neked, hogy méltó leszek ahhoz a szent kitüntetéshez, hogy egyetlen napon át tanítványod lehettem, melynek során többet tanulhattam, mint generációim az évszázadok hosszú során át!

– Micsoda méltatlan helyzet ez, embernek fia! – kiáltott a Filozófus haragosan a Vegyészre. – Állj fel, de azonnal! Térdelni merészelsz Te, aki az én tanítványom vagy s voltál?! Légy büszke a benned

rejlő tudásra, s egyenesedj fel tüstént... nahát! – S, elkezdte serényen leporolni a Vegyész kabátját.

– Te más vagy, hatalmas Tanár! Előtted szívesen térdelek... Te magad vagy a TUDÁS!

– A TUDÁS nem én vagyok! Én csupán... egy pillanatnyi INSPIRÁLÓ hatás... talán! Egy parányi pont, amelyen picinyke fénysugár juthatott „be” hozzátok! A TUDÁS Ti, magatok vagytok... S, jegyezd jól meg, kedves fiam, az önmozgás – dimenziókban – nem csak a fizikai világra áll... a szellem épülésére épp olyan valós igazság...! Hát ne tévóváz: ÉLJ ezzel az INSPIRÁCIÓVAL, mely véletlenül reád talált, fejleszd szellemed önmozgását, s ezen az úton, amelyre imént rátaláltál – higgy benne... naggyá válsz!

Halljam kérdésed, s utána tüstént engedj utamra... ATÉR-ben... tovább!

– Köszönöm biztató szavaid! Csupán az villant imént agyamon át, hogy folytatnunk ott kellene, ahol a világ abbahagyta a tudást...! Te is mondad, hogy Einstein egy egyetemes TÉR képletét kutatta halála napjáig...! Schrödinger úgy gondolkodott, mi szerint minden, az ANYAG is HULLÁM! Heisenberg bebizonyítja eme gyökeresen új szemléletet...!

S, a mai világ gyorsítóiban olyan dolgokat művel, amelyekről valójában nem is tudja, hogy lényegében mit csinál...! Mint – tanításod szerint – kisgyermek a géppisztollyal... Kérlek, segíts nekünk, hogy a „csöve” sose állhasson reánk!

Meg szeretném kérdezni tőled, mivel ezidáig sem rendelkezik azzal a világ, mit Einstein keresett még halálos ágyán is – az egyetemes tér KÉPLETSZERŰ leírásával! Mely sejtésem szerint oly egyszerű... – nem lehet más, hiszen EGYETEMES, s örök a valóság! Sőt, talán az egyetlen, mint azt be is bizonyítád... ATÉR! Ez biztosan LÉTEZŐ IDENTITÁS!

Úgy érzem, képtelenek leszünk tovább haladni, ha nem láthatjuk meg KÉPLETBEN a világ valós arcát, amelyről előbb mondtam, feltételezésem szerint olyan egyszerű, de HATALMAS erejű lehet, mint az EINSTEINI: $E = mc^2$!! Kegyelmezz rajtunk, hát, hatalmas

Tanár! – mondotta teljesen összezavarodva mondanivalójának végén a Vegyész.

A Filozófus mosolyogva bólogatott. S, csendes már-már földöntúli szelídséggel hangjában megszólalt:

– **Gyertek, gyűljetek körém, hát... amennyiben a Vegyész kérdése segítség léssen számotokra, akkor halljátok szavam...** – eközben apró papírdarabkát kotort elő táskájából, s miközben beszélt, írt rá. – **A nagy titok – amelyről legalábbis Ti gondoljátok azt, hogy az – nos, az a csillagotokban, a Napban van. A kutatást arra folytassátok tovább!**

A TÉRMINŐSÉGET igazán úgy értitek majd meg, ha elképzelitek: vajon mi lehet azon a pontján ATÉR-nek, ahol imént a Nap állt!! S még inkább... mi léssen „ott” ismét, amikor a Nap már tovább áll!?

Így ismeritek majd azt fel, hogy az energia tényleg egy magasabb dimenzióból „csorog” át... amely – hiszen érzékelitek is – változtatja helyét, mozog! Járja gondosan meghatározott útját a Tejúton át!

Tágul a világ! Elmagyaráztam, hogy miként teszi tehát! Hogy saját formavilágotok létét, pontosabban annak igazi gyökeireit megérthessétek, s hogy miért fontos mindig a legmélyebb okok feltárása, megértése útján??! Mivel a leghatásosabban beavatkozni mindig a legmélyebben fekvő ok szintjén érdemes. Hiszen, ha sikeres a beavatkozás, akkor minden akaratotok, azaz beavatkozásotok szándéka szerint változik, történik majd meg... minden olyan szinten, amely az általatok feltárt, megértett, felismert, s ugyanakkor még elérhető OK – causa – alapkövére épül fel!
Megváltozik a lánc! Mivel módosul az OK, amelyen eme felépítmény áll!!

Nos, saját dimenziótok formavilágának megértése a legmélyebb OK... a NAP, a csillagotok működésében rejlik!

– **Mire gondolsz, nagy Filozófus?** – kérdezte alig hallhatóan, kicsiny remegéssel hangjában a Vegyész. Nagyon kíváncsinak érezte

magát, de ugyanakkor rettegett attól, hogy néhány perc múlva el-
megy a nagy Tanár. S, ők itt állnak majd magányosan, hatalmas
tudásuk súlya alatt, amellyel még korántsem bánnak oly biztosan.
Szerencsére a Filozófus rezzenéstelen arccal folytatta tovább:

– Napotok, mint megannyi más csillag **PULZÁL! Benne ENER-
GIA ÁTTÖRÉSI** folyamatok zajlanak, amit már jól ismertek.
Benne tombol a hidrogén-hélium tánc! Ti még úgy nevezték –
igen szellemesen –, hogy **magfúzió!**

S, ezen játék a legegyszerűbb elemek révén megy végbe! A hidro-
géné s a héliumé a fő szerep, mint azt ismeri jól a kisiskolás.

A „létrejövő” – bár sokkal pontosabb kifejezés az, amely szerint:
dimenziótokba belépő – energia először csak buborékszerű tér-
képződményekben próbál – mondjátok Ti – **KITÖRNI A NAP
FELSZÍNÉRE!** Én pedig azt mondom: **ÁTTÖRNI DIMENZIÓ-
TOKBA**, hogy azután a jól bemutatott folyamatokat elvégez-
hesse...!

Teretek bizonyos mértékű ellenállása révén azonban, ez csak egy
adott kritikus szint elérését követően lehetséges!!! Igaz Csilla-
gász???

– Így igaz! Mi ezidáig úgy tudtuk, hogy a Nap saját tömegének
nyomását kell a kialakult energia-buboréknak legyőznie ahhoz,
hogy a Nap felszínére juthasson. Sokszor öt-hatszáz évbe is bele-
telik, amíg egy kialakult energia-buborék eljut a Nap felszínéig, s
onnan a Térbe, azaz dimenziótkba „bejuthat”, s elvégezheti mun-
káját... azt, amiért kialakult, létrejött. Hiszen a Természetben min-
den összefügg, s mindennek oka, célja s feladata van!

Pusztán **ÖNMAGÁÉRT** dimenziótkban **SEMMI** nem létezik!

– Mondd, hát tovább, Csillagász, mi történik, ha ezen energia még
nem elég „erős” ahhoz, hogy legyőzze – szerintetek – azt az irdat-
lan nyomást, amelyről úgy vélekedtek, hogy Napotoké... Holott a
TÉRDIMENZIÓS HATÁR az, amely a valóságban ellenáll!!

S, a Nap s a Csillagok sem egyebek, mint **KÉT** dimenzió határán
lezajló, **GIGANTIKUS** méretű „csata”...!

A csillag, s ezáltal a Nap, ennek a CAUSÁNAK csak érzéki megjelenése érzékszerveitek számára...! Hogy bennetek, ÖNTUDATOTOKBAN a Teremtő megpillanthassa önkifejeződésének MOZGÁSIRÁNYÁT!!!

Tudjátok jól, ha figyeltetek, a „BEÉGÉS” teretekbe, ahonnan jön, onnan érkezik számotokra az éltető energia!

Csillagjaitok milliárdjai tehát, nem egyebek, mint BEÉGÉSI pontok... Érzékszerveitek számára EGY GIGANTIKUS FOLYAMAT válik így érzékelhetővé, észlelhetővé!

S, Csillagász... – szólította fel őt a Filozófus – mi történik, amikor ez a kezdeti energia még „csekély” mennyisége miatt nem jut át!?? – Mi azt mondjuk „visszaomlik”, azaz összeroppantja őt a „külső” NYOMÁS! S, ezért a magfúzió ismét próbálkozik, ismét beindul az energia-buborék képződése, kialakulása, s ismét a felszínre próbál jutni. S, ha újfent gyenge lesz ehhez az úthoz a hatás, akkor ismét magába omlik. Eme világot építő folyamat egészen addig folytatódik LÜKTETVE, PULZÁLVA, míg a „termelődött” energia mennyisége eléri a kritikus szökési határértéket. Az „energia-buborék” immáron képes létszen legyőzni a számára létező „külső” nyomást. Áttör ebbe a sötét, számára új és homogén TÉRBE.

– Bravó! Helyesen válaszoltál, Csillagász! Ez bizony így IGAZ!

S, hogy választ kapjál, jó Vegyész uram... kijelölöm számodra az irányt.

Meg kell állapítanod majd, milyen intenzitással, frekvenciával megy végbe, ezen pulzációs folyamat!

Hiszen nem kétséges – lám, bölcsen elmondá a jó Csillagász – itt bizony LÜKTET, PULZÁL A TÉRPONT! Mikor megismered, megtudod, milyen frekvencián zajlik ez a folyamat, MINDENT megértesz majd arról, hogy miképpen funkcionál dimenziótok FORMAVILÁGA! – nézett mélyen a Vegyész szemébe a Filozófus. – A jó Pap is választ kap majd arra a csodára, amelyet hite tanít már ezer évek óta, s megláthatja ISTENÉT RACIONÁLIS TUDATÁVAL IS!!!

Mondandómnak vége... s kérlek benneteket, egy percig se tartóztassatok tovább! Mindaz, melyről a mai napon hallottatok, ötszáz évre ad néktek s utódaitoknak munkát. Ennél gyakrabban nem szokott, s nem is fog megváltozni tudatotokban alkotott s egyre éledő VILÁGKÉP!

Ezzel némán, csendesen, méltóságteljesen felállt.

– Ne feledjétek el soha, hiszen meghallhattátok KOROTOK NYELVEZETÉN: ISTENETEK BEN LÉTEZTEK!

S, örökké él az alapigazság: TEMPORA MUTANTUR ET NOS MUTABIMUR IN ILLIS!!!

Néhány másodperc múlva elnyelte a kicsinyke város éjszakai utcájának kivilágítatlan csendje. Oly hirtelenséggel és némán, váratlanul, ahogyan felbukkant. A többiek némán ültek ott, hol reggel rájuk talált a Filozófus. Igaz, a Katona egyszer felugrott helyéről, és tett néhány bizonytalan lépést abba az irányba, amerre távozott a Filozófus... akkor még látszott sziluettje a szürkés homályban. Mintha némán utána szeretett volna menni, de úgy tűnt, lábait elhagyta az erő... Megbicsaklott, szinte összerogyott. Így mászott vissza, egy szó nélkül... az első köig, amelyre feltápaszkodott.

A Vegyész törte meg a csendet.

– Nem is tudjuk, hogy ki is volt Ő valójában... Egész nap beszélgettünk vele, még a nevét sem árulta el...

– Milyen kopottas, szegényes volt a ruházata s a cipője... lehet annak már öt éve is, hogy hordja... – mondotta a Csillagász. – Én is csak most figyeltem meg, amint felállt. Egyszerűen nem hagyott rá időt, hogy külsejét jobban szemügyre vehessem, annyira figyelnem kellett minden szavát...

– Tényleg... vajon ki lehetett Ő?? – *suttogta csendesen ismét a Vegyész. – Hmm... talán egy ANGYAL volt... – merengett tovább.*

– IGEN... URAM, ISTEN... – *tért lassan magához, s kiáltott fel tőle szokatlan hangerővel a Pap. Rekedtes, szakadozott hangján*

folytatta. – Egy igazi angyal lehetett! Mégpedig ELSŐ ANGYAL!!!

– Mit jelent az, hogy „első”, jó Papom? – révedezett tovább a Csillagász.

– Első... igen, első... Az ÚJ VILÁG ELSŐ ANGYALA!! – válaszolt tágra nyílt szemeivel a koraesti homályban valahová messze, távolra tekintve a tisztelendő. – Szentséges Isten, hogy ezt nem ismertem föl előbb... – folytatta. – Miért tanultam, hát hosszú éveken át teológiát, filozófiát s mindenféle mást? Ő volt az új világ első ANGYALA...! – hebegte tovább megszállottan, s arcát tenyerébe rejtve visszacsuklott a padra, amelyen ezidáig ült.

– Ne búsulj, drága öreg... – próbálta megvigasztalni a Vegyész a zokogó Tiszteletest. – Mindig MEGKÉSVE ismerjük fel őket...! Talán maga az Isten akarhatja így...! A kiválasztott nép sem ismerte föl a Messiást...! Sőt, meg is feszítette, s lám, a világ mégis halad tovább. Jól van ez így, ahogyan van! Így legalább SOKKAL NAGYOBB A SZÉGYENÜNK! Láthatjuk, mily csekély a dölyfös ember, s mily hatalmas az IGAZ TUDÁS, melynek tárháza még mindig reánk vár!

Valahol olvastam egyszer: „Az angyalok köztünk élnek, velünk sírnak s velünk félnek”... Milyen rég volt, s mennyire nem figyeltem eme sorokra! De hát, az ember azért ember, mert korlátolt és OLYKOR OSTOBA! S, mi más lehetne egy ilyen lény által alkotott halmaz, mint korrupt és protekcionista!!

Ó, hatalmas Isten! Szeretek felnézni az égre... milyen ragyogóan gyönyörű és tiszta az égbolt!

– S, milyen rothadt alatta a világ... – szólalt meg a Csillagász. – Ezek után, mit ma hallottam, csak mondom én, nyomorult és igen silány mindaz, mit emberi lény „társadalomnak” nevez. Igaza volt a Tanárnak, mennyivel előbb áll s jár a tudomány. Nincs a Földön ERKÖLCS, s hanyatlik az ÉRZELMI VILÁG! Nevelni pusztán tárgyi tudásra gyermeket az iskolában, miközben ellopja társa vagyonát, s ha kell, összeveri annak arcát, háta mögött kígyót-békát

kiabálva, undorral beszél róla... Nem ilyen „iskola”-é a VI-LÁG???

Nyomorult hernyó marad biz az ember, ha nem ismeri fel önmagában a lélek s tudás METAMORFÓZISÁT! Az új világkép által új fázisába lép majd a lélek... A hernyó felismerheti majd szárnyait, s kipróbálja létét pillangóként élve, szellemével suhanva át ATÉR-en!!!

– Persze, hogy agresszív az ember, mert NYOMORULT....! Csoda, hogy még nem űrült bele világegyetemének magányába...! Oly sokszor összezavarta már önnön-magát, tévutakon járt minduntalan, s ha egy zseni, ki másfelé mert tekinteni a Földi-csónakban, mint a megannyi milliárdnyi, rutinból élő, s sablonokban gondolkodó TÖRPE... nos, akkor az Ő sorsa – szinte mindig – megpecsételődött a kor nehéz s buta súlya alatt – érvelt a Vegyész s folytatta. – Tudjátok barátaim, talán az itt a lényegi baj: ez a nyomorult lény „szeret” sablonokban gondolkodni. Imádja a járt utat, talán lusta és kényelmes is... nem tagadhatom. Mindenki fél az ismeretlentől... pláne a hatalom! Ez a félelem kényszeríti arra, habár a járt úton, de mégis csak körbe-körbe rohanjon...

– Szédítő és kimerítően ostoba... – éledt föl a Katona.

– Pedig már a dalnok is énekelte, kivel egy felbérelt űrült golyója végzett egy igazságtalan reggelen: nem létezik olyan Guru, ki a Te szemeiddel lenne képes bármit is látni...!

Baj még az is, hogy – bizony – többségünknek KÉT ÉNJE VAN...! Az egyik a „külső”, amellyel élünk „itt” lenn a porban, nélküle a világ eltaposna!!! Vele alkalmazkodunk ahhoz, mi körülveszi TEST-nevű szkafanderünket ebben a „pokolban”. Hazug s erkölcstelenül képmutató, mindenben igyekszik megfelelni az „aktuális” környezeti elvárásoknak...! Ha kell, ölni is képes, s szinte állandóan SZEREPET JÁTSZIK... testének feji részén található arcán lévő HAZUG MOSOLLYAL...

Pedig ott szunnyad MAGUNKBAN HALHATATLAN LÉNYEGÜNK, igazi éniünk, amelyet elnyom a „külső” ÉN!! Melyre hatalmas hatást gyakorol a Shakespeare-i színpad, s olykor szerepét

túlságosan is átélő színészre hasonlít a többség...! Amely megfedkezik arról, hogy ki is Ő valójában, s hogy benne rejlő ÖN-MAGA az IGAZI LÉNY. Imígyen válik zsarnok uralkodóvá létén... pusztán a „szkafander ruha”!

Mikor eljő a halál pillanata – ó, jaj – sírhat... már késő! Rádöbben, az előadásnak vége, s az ál-ÉN bekerül a „szertárba”, mint elkopott, elnyűtt „jelmez ruha”, s marad az IGAZI BENSŐ ÉN, mely eddig nem vehetett részt a NAGY JÁTEKBAN!! Ítéld majd a HATALMAS „KRITIKA”, milyen volt a SZEREPJÁTSZÁS, erkölcsös, vidám vagy döllyfösen ostoba!

– Igazad van! S, én értelek jó tanítvány, bölcs Vegyész... – mondta a Pap. – Ám ismerve eme világot, a többség BELEHALNA, ha az IGAZI ÉNJÉT tartaná a magasba!!!

Tudom, méltatlan hozzám ez a gondolat, de az IGAZSÁGOT vágyom kimondani, s mindez arra mutat, mit tapasztaltam életem nehéz éveit alatt. Bizony mondom, másnap reggel belehalna mindaz, ki a belső énjét mutatná meg őszintén azoknak, akik körülveszik életmezejét a röpke évek alatt...!

– Valamilyen megmagyarázhatatlan félelem, de talán sokkal inkább ÁL-FÉLELEM az, amely megnyomorítja VALÓNKAT! Hazugságokra s képmutatásra kényszerít mindannyiunkat, akiket képes gonosz szándékával befolyásolni, lelki ÉNJÉT kínpadra húzva megnyomorítani! Pedig csak MÁJÁ, gonosz délibáb, s ha eléggé erősek vagyunk, és nem engedünk a saját igaz-énünket fenyegető vibráló, hazug HULLÁMNAK, lassan megpillanthatjuk mindazt, mi mögötte van.

Örökkön igaz, tisztaság – melyről annyit esett szó – vágy, hogy megpillanthassa Önmagát. A gonoszság az, mely ezt minduntalan csalárd játékával akadályozza!

– Egyetértek veled, jó Vegyész! Ahhoz, hogy legyőzhessük mindazt, mi e csúfos játszmat űzi velünk... nevezzük, hát nevén a gonoszt, amely nem egyéb, mint az emberi FÉLELEM! – mondta a Csillagász. – Az ember hajlamos arra, hogy féljen, s sokszor nem is tudja racionálisan megfogalmazni, mi is az, hogy „fél”... mi az

a félelem...!? Olykor nem értelme, csak ösztönei dolgoznak... fél-revezetve a belső igazi ént!

Ha az EGYETEMES munkál bennem, vajon van-é okom félni? A félelmét kell legyőznie, hogy felszabadulhasson év-tízezredes kín-jai alól!

Ráadásul az úgynevezett újkorban eme gonoszúságot, félelmet már nem a Természet kelti s okozza, hanem a gyarló, eltévedt elméjű ember termeli ki önmaga s társai számára... a hatalmat birtokló politika! Álruha s hamis gondolat mindaz tehát, mi hatalomnak kiáltja ki s tünteti fel önmagát! Önző, s csupán társainál TÖBBRE, nevezetesen: URALKODNI VÁGY!

– Ezek szerint ez a legbeteggebb lelki folyamat, mely az emberek milliárdjait évszázadok óta megnyomorítja... – mondta a Pap ismét.

– Úgy van! – kiáltá a Csillagász. – A félelem nem egyéb tehát, mint ESZKÖZE A GONOSZNAK! Vajh, mikor ismeri mindezt fel a világ??? A félelem teszi aberrálttá az emberi egyént... de a társadalomnak nevezett halmaz „vezetéséért” felelős emberi egyedek helytelen döntéseit is! Ha úgy tetszik, a félelem nem egyéb, mint egy feneketlen, sötét „rés” az emberi tudatban!

Valóban, csakis a TUDÁSVÁGY lehet az, amely fényesre festheti eme gonosz, sötét foltját az emberi racionalitásnak, összeszorítva s paránnyá morzsolva mindazt, minek félelem a neve! Meggyógyulhatna imígyen az emberi lélek, s szárnyalhatna, otthagya a „hernyó-ruhát”, pillangóként a magasba...

– Ó, bárcsak itt lehetne a nagy Tanár! Ő bizonyára mondaná, hogy: ímé, a lélek metamorfózisa...! – sóhajtott a Pap.

– Igazatok van, jó urak! – kapcsolódott be ismét a Vegyész. – Az emberi faj egyedeinek igen komoly hiányossága, hogy rosszul reagálja le a félelmet!!! Ha mondhatom, legalább akkora hiba, mint „megpiszkálni” a HIGGS-részecskét, legalábbis egyelőre...! Hiszen csekély még az emberi tudás, hogy ezt megtegye.

Mennyire félt az őskor embere a villámtól, s a középkoré a tudástól...! Míg nem elérkezett az ideje a RENESZÁNSZ EMBERTÍ-

PUSNAK... Leonardo, habár tiltotta néki a hatalom, mégis bepillantott az ember bőre alá, s feltárta – gyönyörűen megrajzolva – az emberi test titkait!

Gondoljátok el barátaim, mekkora bátor cselekedet lehetett ez ama korban! Éjszakának idején, titokban kriptákba járni, halottakat boncolni!!!

Úgy gondolom, jó magam sokat megértettem a nagy Tanár tanításiából. Az új filozófia, az ÚJ VILÁGKÉP hozza magával a félelem nevű primitívség legyőzését! S, aki vagy akik – mutatott körbe a kicsinyke társaságra – hirdetik majd, lesznek ismét, egy újabb kor reneszánsz emberei!!!

– Ó, MILY KÁR, HOGY NINCS ITT VÉLÜNK TANÁRUNK... MILYEN BÜSZKE LENNE MOST RÁNK! Látná, hogy eme kicsiny társaságban megindult az „erjedése” az Ő általa lerakott tudásnak – ingatta fejét a kedves, öreg Pap.

– Te szent ember, mikor vagy már hajlandó észrevenni, s nem siránkoznál annyit, hogy Ő ITT VAN VÉLÜNK most is épp úgy! Ő pontosan látta, mikor hagyhat magunkra minket, hisz az, miről most beszélünk nem egyéb, mint az általa elhintett tudás-mag mi-bennünk!

Hogy még inkább értsd, az új reneszánsz ember nem más, mint MI vagyunk! Az egész emberiség!!! A pap, a csillagász, a vegyész s a katona...! Kell-e ennél nagyobb keresztmetszet, melyben otthonra lelhet ez a horda...!?

Érted-é, hogy az emberi elme nem csak EGY reneszánszt él majd át, hanem – reménykedem – még sokat. Az első reneszánsz, melyet jól kell, hogy ismerj, a művészeteknek köszönhető, amelyek lázadva a koruk sötétsége ellen... rakták le az utat. Az emberi szellembe hatolt be az a hangulat, melyből RACIONALITÁS lett, s megszülte a tudományos-technikai forradalmat... nem is sok idő alatt! Száz-százötven esztendő elegendő volt, hogy az addigi ostoba, sötét kötöttségei alól felszabadult emberi szellem merje gondolni, hogy teheti azt, minek neve ma már... tudományos kutatás! S, nem kell már többé éjszaka kriptába osonni...

*Az új világkép meghozza a MÁSODIK RENESZÁNSZ emberét!
A társadalom fejlődési zsákutca, melyben ezernyi ostoba, gonosz
kötelék – mondtuk az erkölcs hiánya – nem hagyja, hogy az ember
felismerhesse mindazt, mit a nagy Tanár reánk hagyott...!*

*A faj második reneszánsza nem az ember bőrét „hajtja föl”, s pil-
lant majd a Testbe. Miért is tenné, hiszen ott már mindent ismer...
hanem magát a TESTET „hajtja föl”, hogy megnézhesse, MIBŐL
ÉPÜL FÖL az ANYAG. S, AMENNYIBEN EZ NEM LÉSZEN
MÁS, MINT AZ ENERGIA, akkor arra LÉSZEN KÍVÁNCSI,
hogy az ANYAGOT FELÉPÍTŐ ENERGIA VAJON „MIBEN”
VAN!!!*

*Így találá meg ATERET – mit jó Tanítónk, oly tisztelettel emleget-
tett –, hogy végre megérthesse: az, mit „semminek” vélt rabságban
hajladozó tudata, az MAGA a MINDENSÉG... ATÉR!!! Sokkal
ELEVENEBB, MOZGÉKONYABB mindannál, minek eddig az
emberi elme gondolta, hiszen minden benne van, belőle származ-
tatható, s benne talál nyugalomra...!! Emlékezz ember a TANÍ-
TÁSRA!*

*– Emlékszem, jó uram! S, csak most kezdek felocsúdni, mennyire
hatalmas ismeretet hagyott reánk a nagy Tanár!*

*– Mennyit szenvedhetett... – motyogta a Csillagász – egy ilyen
mértékű tudás, „itt lenn”, a sötét „Platóni-barlangban”! Ő már
járhatott egyszer „odafönn”, hogy ilyen hatalmas s bizonyos
benne a tudás! Igazi HŐS lehet... hiszen vállalta, hogy vissza jön
„ide”, hol csak ostobák tüntetgetik ki egymást. Vibráló árnyképek
között tapogatódzik az önmagát sanyargató butaság!*

*– A belső „FÉNY” az, amely életben tarthatja itt, lenn Őket, a bar-
langban... – mondta ismét a jó Pap. – Jó Vegyész uram... Te mit
csinálsz, hogy ily mélyen magadba omlottál...?*

Ó, hiszen kérdéssedre választ sem kaptál?!?!

*A Vegyész hallgatott, a jó, öreg Papra pillantott, úgy tűnt, egészen
magába omlott lelkileg. Szemei könnyel teltek, s férfi-emberhez méltanul
elcsukló hangon, szaggatottan ennyit mondott:*

– *Imént találtam itt, lenn a porban, hol én magam ültem mindez idő alatt, eme kicsinyke papírdarabkát. Nem, Ő nem felejtette el a válaszadást – s, remegő kézzel nyújtotta a kicsinyke, szürkés papírdarabkát a föléje hajoló Pap felé. Annyit mondott még csupán – Vajon... vajon hányszor alázhatták meg Őt... a pénz urai? Vajon... mennyi rúgást viselhetett el tőlünk... emberek től... „Emberek-től”???*

*Képtelen volt uralkodni magán, hangosan felzokogott.
A Pap átvette az összegyűrt, koszos, kicsinyke papírdarabkát.
Először némán, meredten nézte, majd rendkívül féltő, óvatos mozdulatokkal simogatni kezdte, miközben elcsukló hangon, lassan... nagyon lassan olvasni kezdte:*

***„Harmincnyolc milliót dobban a szívetek
egyetlen év alatt,
ez pontosan annyi, amennyiszer pulzál a NAP,
szintén egyetlen év alatt...
Létezh-et nagyobb bizonyosság,
hogy TESTÉBEN vagytok immár...?!
Hiszen csillag-Napok energia ritmusa,
önnön szívetekben vibrál.
S, a „kéz”, mellyel MINDEN LÉTEZŐT MEGFORMÁL...
nem egyéb, mint:
 $Sp = I : e -$ ”***

*A Pap ezen kicsiny papírdarabra vetett CSODÁT gondosan összehajtogatta, s reverendájának felső zsebébe rejtette, a szíve felőli oldalon, közvetlenül a nyakába lógó feszület mellé...!
Felsegítette a Vegyészt, majd a Csillagászt, s azok BELÉJE FOGÓDZVA, lassan elindultak az időközben teljesen besötétedett utcán.*

Ezzel egy időben a Katona is felállt, kioldotta kardjának derekán lógó hevederét, s kardja nagy robajjal, csörrenéssel a földre zuhant. Úgy tűnt, mintha megkönnyebbült volna... nem csupán Ő, hanem a VILÁG... Ő is lassan a tudós atyafiak után indult, míg el nem nyelte Őt is: ATÉR...!

VÉGE

AC 19.08.1995.

Hatalmas stilisztikai bravúr, amikor egy kortárs író megkísérel egy új alkotást az általa létrehozott régies nyelvezetbe ültetni. Óriási kreativitás szükséges ehhez. Az alkotó megfogalmazása szerint a témának szerette volna ez által is megadni a fokozott tiszteletet. Ez valóban messzemenőig sikerült is. Az olvasó ezt élvezzi, és ott érzi magát az események színhelyén.

A téma pedig mély filozófiai értelmű, és a modern embert érzelmileg felkavarja a drámában megfogalmazódó kérdések mélysége és sora.

Valóban! Az emberek hány százaléka gondolkodik el azon, hogy hogyan is került ide? Ráadásul abba az élethelyzetbe, amiben jelenleg is van? S, vajon életének lezárultával hogyan tovább? Életideje során rendelkezésére bocsátott ideje vajon mire szolgál? Egyáltalán, mi lehet a célja ennek az egésznek? Ezek a kérdések napról napra élesebben merülnek fel a tudományok fejlődésének tükrében. Az emberi faj szellemi, értelmi fejlődésének csúcán a kvantummechanika elképesztő eredményei állnak. A hétköznapi ember ezekről még hallani sem hallott. Nem, hogy reálisan értelmezni legyen képes. Pedig ez az egyetlen továbblépési irány! Ebben a művében a szerző zseniálisan kísérel meg elmagyarázni a kvantummechanika eredményeinek befolyását az emberek milliói által gyakorolt hitre. Ma már nem lehet a hitnek sem figyelmen kívül hagynia a kvantumelmélet konkrét eredményeit. Sokkal inkább korrelációjuk eredményezheti az ember boldogabb jövőjét. Ennek elmagyarázására tesz kísérletet a szerző, ebben a művében.